

خروج - کتاب تورات - بخش دوم

پیشگفتار

کتاب خروج دومین کتاب از پنج بخش تورات است. ای کتاب د باره بنی اسرائیل آسته که د مصر بحیث غلام زندگی موكد و د رنج-و-عذاب بود. امچنان د باره موسی پیغمبر که خدا او ره انتخاب کد تا بنی اسرائیل ره از مصر برو آورده د سرزمین وعده شده پس بیره.

موضوع های برجسته امزی کتاب اینیا آسته:

توره گفتون خدا قد موسی از منه بوته سوزان
بلاهای که خداوند د بله سرزمین مصر و مصریا آورد
برو آوردون بنی اسرائیل از مصر
دو شق شدن دریای سرخ
سفر بنی اسرائیل د بیابو
نازل شدن من و بودنه
بنی اسرائیل د کوه سینا
ملاقات خدا قد موسی و دون ده حکم و نقشه جایگاه مقدس د موسی
جور کدو و پرستش کدون گوسله طلابی و غضب خدا
جور شدن جایگاه مقدس و حضور خداوند د جایگاه

د آخر امزی کتاب خاندنه ها میتنه پی بیره که چی رقم خداوند بنی اسرائیل ره از غلامی از مصر آزاد کد و چی رقم اونا ره د بیابو هدایت کد و حضور شی د مینکل ازوا بود.

فهرستِ عنوانها

- غُلَامِي بَنِي إِسْرَائِيلَ دَ مِصْرَ (۱:۱)
تَوَلَّدَ مُوسَى (۱:۲)
مُوسَى دُوتَا مُونَه (۱۱:۲)
خُداوند از بُوئِه سوزانِ قَدِ مُوسَى توره مُوگِيه (۱:۳)
خُدا دَ مُوسَى قُدْرَتِ مِيدِيه (۱:۴)
مُوسَى پَسِ دَ مِصْرَ مورَه (۱۸:۴)
مُوسَى وِ هَارُونِ دَ دَرِبَارِ فِرْعَوْنَ (۱:۵)
شِكَايَتِ مُوسَى دَ پِيشِ خُدا (۲۲:۵)
پُشْتِ نَامِه مُوسَى وِ هَارُونِ (۱۴:۶)
تِيَاقِ هَارُونِ (۸:۷)
بَلَايِ اوَّلِ (۱۴:۷)
بَلَايِ دوِّمِ (۱:۸)
بَلَايِ سوِّمِ (۱۶:۸)
بَلَايِ چارْمِ (۲۰:۸)
بَلَايِ پَنجْمِ (۱:۹)
بَلَايِ شَشْمِ (۸:۹)
بَلَايِ هَفْتْمِ (۱۳:۹)
بَلَايِ هَشْتْمِ (۱:۱۰)
بَلَايِ نُهْمِ (۲۱:۱۰)
بَلَايِ دَهْمِ (۱:۱۱)
عِيدِ فَطِيرِ وِ دَسْتُورايِ شَيِ (۱:۱۲)
مَرگِ اوَّلِبَارِي هَايِ مِصْرِيَا (۲۹:۱۲)
وَقْفِ اوَّلِبَارِي هَايِ بَنِي إِسْرَائِيلِ (۱:۱۳)
تَاكِيدِ مُوسَى بَلَدِه بَرگُزارِ كِدُونِ عِيدِ فَطِيرِ (۳:۱۳)

سُتُونِ أَوْرٍ وِ آتِشِ (۱۷:۱۳)
تیر شُدو از دریای سُرُخِ (۱:۱۴)
غَزَلِ وِ سُرُودِ مُوسَى وِ بَنَى إِسْرَائِيلِ (۱:۱۵)
أَوِ تَلَخِ شِیرِینِ مُوشِه (۲۲:۱۵)
«مَنْ» وِ بُوْدَنِه (۱:۱۶)
از قاده آو جاری مُوشِه (۱:۱۷)
جَنگِ قَدِ عَمَالِیقِیِ هَا (۸:۱۷)
یَتْرُونِ دَ دِیدُونِ مُوسَى مِیِیِه (۱:۱۸)
قَاضِیِ هَا تَعِیِینِ مُوشِه (۱۳:۱۸)
دَ کَوِهِ سِینَا (۱:۱۹)
دَه حُکْمِ (۱:۲۰)
قَانُونِایِ جَزَا (۱۲:۲۱)
قَانُونِایِ اخْلَاقِیِ وِ مَذْهَبِیِ (۱۶:۲۲)
سَالِ هَفْتَمِ وِ رُوزِ هَفْتَمِ (۱۰:۲۳)
عِیدِ هَایِ سَالَانِه (۱۴:۲۳)
وَعْدِه هَا وِ احْکَامِ خُدا (۲۰:۲۳)
ثَابِتِ کَدُونِ عَهْدِ وِ قَوْلِ (۱:۲۴)
مُوسَى دَ بَلِهِ کَوِهِ سِینَا (۱۲:۲۴)
هَدِیَه هَا بَلَدِه جَایْگَاهِ مُقَدَّسِ (۱:۲۵)
نَقْشِه صَنْدُوقِ شَهَادَتِ (۱۰:۲۵)
مِیزِ نَانِ مُقَدَّسِ (۲۳:۲۵)
چِرَاغْدَانِ طِلَّابِیِ (۳۱:۲۵)
خَیمِه عِبَادَتِ (۱:۲۶)
پُوشِ خَیمِه (۷:۲۶)
قُرْبَانْگَاهِ (۱:۲۷)

حَوْلِي جَايْگَاهٍ مُقَدَّسٍ (٩:٢٧)
 نِگَاهْدَارِي اَز چِرَاغِ هَا (٢٠:٢٧)
 كَالَايِ پِيْشْوَايُو (١:٢٨)
 مَرَاْسِمِ تَعْيِيْنِ شُدُوْنِ هَارُوْنِ وَ بَاچِه هَايِ شِي دَ مَقَامِ پِيْشْوَايِي (١:٢٩)
 قُرْبَانِي هَا (١٠:٢٩)
 قُرْبَانِگَاهٍ بُخُوْرِ خُوْشْبُوِي (١:٣٠)
 مَالِيَه بَلَدِه جَايْگَاهٍ مُقَدَّسٍ (١١:٣٠)
 حَوْضِ بَرُوْنَزِي (١٧:٣٠)
 رُوغُوْنِ مَسْحِ (٢٢:٣٠)
 تَرْتِيْبِ بُخُوْرِ خُوْشْبُوِي (٣٤:٣٠)
 اُسْتَادِ هَا وَ اَسْبَابِ خِيْمِه عِبَادَتِ (١:٣١)
 رُوْزِ اَرَامِ (١٢:٣١)
 گُوْسَلِه طِلّايِي (١:٣٢)
 تِيّارِي بَلَدِه كُوْچِ كَدُو اَز كُوِهِ سِيْنَا (١:٣٣)
 مُوسَى دَ حُضُوْرِ جَلَالِ خُدَا (١٢:٣٣)
 لُوْحِ هَايِ نُو (١:٣٤)
 خُدَا قَدِ بَنِي اِسْرَائِيْلِ عَهْدِ وَ قَوْلِ خُوْرِه تَاْزِه مُوْنِه (١٠:٣٤)
 نُورَانِي شُدُوْنِ چِهْرِه مُوسَى (٢٩:٣٤)
 قَانُوْنِ رُوْزِ اَرَامِ تَاكِيْدِ مُوْشِه (١:٣٥)
 هَدِيَه هَا بَلَدِه جَايْگَاهٍ مُقَدَّسٍ (٤:٣٥)
 اَسْبَابِ لَازِمِ بَلَدِه جَايْگَاهٍ مُقَدَّسٍ (١٠:٣٥)
 هَدِيَه هَايِ مَرْدُمِ وَ كَارَايِ اُسْتَادِ هَا (٢٠:٣٥)
 اُسْتَادِ هَا بَلَدِه كَارِ جَايْگَاهٍ مُقَدَّسٍ (٣٠:٣٥)
 شُرُوْعِ كَارِ جَايْگَاهٍ مُقَدَّسٍ (٢:٣٦)
 تَرْتِيْبِ كَارِ (٨:٣٦)

جور کدونِ صندُوق (۱:۳۷)
 جور کدونِ میزِ نانِ مُقدَّس (۱۰:۳۷)
 جور کدونِ چِراغدان (۱۷:۳۷)
 جور کدونِ قُربانگاهِ بُخورِ خوشبوی (۲۵:۳۷)
 جور کدونِ قُربانگاهِ بلدهِ قُربانی های سوختنی (۱:۳۸)
 جور کدونِ حوٰلی جایگاهِ مُقدَّس (۹:۳۸)
 مواد و حسابِ جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّس (۲۱:۳۸)
 جور کدونِ کالای پیشوایو (۱:۳۹)
 ایستلجی کدونِ جایگاهِ مُقدَّس (۱:۴۰)
 جلالِ خُداوند (۳۴:۴۰)

غلامی بنی اسرائیل د مصر

۱ اینمی نام ها از باچه های اسرائیل آسته که هر کُدم شی قد خانوار خُو قد یعقوب د مصر امدد: ۲ رئوبین، شمعون، لاوی و یهودا؛ ۳ یساکار، زبولون و بنیامین؛ ۴ دان، نفتالی، جاد و آشیر. ۵ تمام اولاده یعقوب که از پشت ازو پیدا شدد، هفتاد نفر بود. مگم یوسف از گاه د مصر بود. ۶ پس یوسف و برارای شی قد تمام امزو نسل فوت کد. ۷ لیکن اولاده اسرائیل بارور بود و کلو شده یگ قوم کته و بزرگ جور شد، د اندازه که سرزمین مصر ازوا پُر شد.

۸ پسانتر یگ پادشاه نو د مصر د سر قدرت امد که او یوسف ره نمینخشید. ۹ او د مردم خُو گفت: ”اونه، مردم بنی اسرائیل از مو کده کلو و زورتو شده. ۱۰ بیید که قد ازوا هوشیارانه رفتار کنی. اگه نه، تعداد ازوا ازی کده کلو موشه و د وخت جنگ اونا قد دشمنای مو یگجای شده د ضد ازمو جنگ مونه و ازی ملک دوتا مونه.“ ۱۱ پس مصری ها د سر بنی اسرائیل سرکارگرا ره تعیین کد، تاکه اونا ره قد کارای اجباری آزار-و-

أَدَيْتْ كُنْه. و بَنِي إِسْرَائِيلَ شَارَايَ فَيْتُومَ و رَعْمَسِسَ رَه بَلَدِهِ فِرْعَوْنَ جُور كَد تَاكُه اَزْوَا دَ
 عِنْوَانِ ذَخِيرَه گَاه كَار بَغِيرَه. ^{۱۲} لِيكِن هَر چِي كَلُوتَر اُونَا دَ سَرِ بَنِي إِسْرَائِيلَ ظَلَمَ و سِتَمَ
 مُوَكِد، تَعْدَادِ اَزْوَا كَلُو شُدَه مَورِفَت و اُونَا دَ سَرزَمِينِ مِصْرَ زِيَادَتَر تَيْتَ مُوشُد و مِصْرِيَا
 اَزْوَا وَحْشَتَ مُوَكِد. ^{۱۳} پَس مِصْرِيَا بَنِي إِسْرَائِيلَ رَه دَ زُورِ ظَلَمَ دَ غَلَامِي اَنَدَخْت. ^{۱۴} اُونَا
 زِنْدَگِي بَنِي إِسْرَائِيلَ رَه تَلَخ كَد و اُونَا رَه دَ زَحْمَتِ هَاي سَخْتِ مِثْلِ كَلِ كَارِي و خِشْتِ
 سَازِي و دِيگَه كَارَا دَ اَطْرَافِ مَجْبُور كَد. خُلَاصَه، مِصْرِيَا دَ تَمَامِ كَارَايِ سَخْتِ خُو
 ظَالِمَانَه اَز بَنِي إِسْرَائِيلَ كَار مِيگَرِفَت. ^{۱۵} پَس پَادشَاهِ مِصْرَ دَ دَايِي هَاي عِبْرَانِي كِه يگ شِي
 شِفْرَه و دِيگَه شِي فُوعَه نَام دَشْتِ كُفَت: ^{۱۶} "غَيْتِيكَه بَلَدِه خَا تُونُويِ عِبْرَانِي دَ وَخْتِ زِيدُو
 دَايِي گَرِي مُونِيد، تُوخ كُنِيد كِه اگَه بَاچَه بُود، اُو رَه بُكُشِيد و اگَه دُخْتَر بُود، اُو رَه زِنْدَه
 نِگَاه كُنِيد." ^{۱۷} مِگَم دَايِي هَا اَز خُدا تَرَس مُوخورَد و اَز اَيِدِ پَادشَاهِ مِصْرَ نَمُوشُد، بَلَكِه بَاچَه
 هَا رَه اَم زِنْدَه نِگَاه مُوَكِد. ^{۱۸} اُوخْتَه پَادشَاهِ مِصْرَ دَايِي هَا رَه طَلَب كَدَه دَزْوَا كُفَت: "چَرَا
 اِي كَار رَه كَدِيد و بَاچَه هَا رَه زِنْدَه ايشْتِيد؟" ^{۱۹} دَايِي هَا دَ فِرْعَوْنَ كُفَت كِه "خَا تُونُويِ
 عِبْرَانِي مِثْلِ خَا تُونُويِ مِصْرِي اَلِي نِيبِه. اُونَا قَوِي اَسْتَه و پِيشِ اَز رَسِيدُونِ دَايِي خُودُونِ
 شِي مِيزِيَه." ^{۲۰} خُدا قَد دَايِي هَا خُوبِي و مَهْرَبَانِي كَد و تَعْدَادِ مَرْدُمِ عِبْرَانِي كَلُو شُد و اُونَا
 غَدْر قَوِي شُد. ^{۲۱} و اَزِي كِه دَايِي هَا اَز خُدا مِي تَرَسِيد، خُدا دَزْوَا مَهْرَبَانِي كَد و اُونَا
 خُودُونِ شِي صَا حِبِ خَا نَوَادَه شُد. ^{۲۲} پَس فِرْعَوْنَ دَ پِگِ مَرْدُمِ خُو اِينِي رَقْمِ اَمْر كَد: "اَزِي
 پَس هَر بَاچَه نُو پِيدَا شُدِه عِبْرَانِي رَه دَ دَرِيَايِ نِيلِ بِنْدَزِيد، مِگَم دُخْتَرُونِ شِي رَه زِنْدَه
 بِيَلِيد."

تَوْلِدِ مُوسَى

^۲ دَ اَمزُو غَيْتِ يگِ اَدَمِ اَز خَا نَوَارِ لَاوِي قَد يَكِي اَز دُخْتَرُونِ قَبِيلَه خُو تُوِي كَد. ^۲ اُو
 خَا تُو حَا مِلَه شُدَه يگِ بَاچَه دَ دُنْيَا اُورَد و دِيد كِه اُو يگِ بَاچَه نُورِينَد اَسْتَه و اَمزُو خَا طَر
 اُو رَه تَا مُدَّتِ سِه مَاه تَا شَه كَد. ^۳ لِيكِن وَخْتِيكَه دِيگَه اُو رَه تَا شَه كَدَه نَتْنِسْت، يگِ تُكْرِي

از نی جور کده ره بَلدِه شی گِرِفَت و دَزُو قِیر لیش کد. بعد ازو باچه خُو ره دَ مَنه شی ایشَت و تُکری ره دَ بَین نِزار دَ لبِ دریای نیل ایله کد.^۴ مگم خوارِ نلغه از دُور تُوخ مُوکد که دَ سرِ ازو چی واقع موشه.^۵ اوخته دُخترِ فِرَعون بَلدِه غُسل کدو دَ لبِ دریای نیل اَمَد. دَ حالیکه کِنیزای شی دَ بَغَلِ دریا میگشت، چیم شی دَمزُو تُکری اُفتَد و اُو یکی از کِنیزای خُو ره رِی کد تاکه اُو ره گِرِفته بیره.^۶ اُو تُکری ره واز کده نلغه ره بید و باچه دَرُو وویے مُوکد. دل شی دَ حالِ ازو سوخت و اُو گُفت: ”ای یکی از باچه‌های عبرانیا آسته.“^۷ دَ اُو غیت خوارِ نلغه پیشِ دُخترِ فِرَعون اَمَدِه گُفت: ”آیا میخاهی بورم و یکی از خاتونوی شیرتوی عبرانی ره بیرم تاکه ای نلغه ره بَلدِه ازتو شیر بَدیه؟“^۸ دُخترِ فِرَعون دَزُو گُفت: ”آرے، بورو.“ پس امو دُختر رفت و آبه نلغه ره کوی کد.^۹ اوخته دُخترِ فِرَعون دَزُو خاتو گُفت: ”ای نلغه ره بُر و ای ره بَلدِه ازمه شیر بَدی. حق تُو ره ما دَز تُو میدم.“ پس اُو خاتو نلغه ره بُرد و دَزُو شیر دَد.^{۱۰} وختیکه نلغه کُته شد، آبه شی اُو ره پیشِ دُخترِ فِرَعون بُرد و اُو امو باچه ره دَ فرزندِی خُو گِرِفَت و اُو ره موسی نام ایشَت، چُون اُو گُفت: ”ما ای ره از مَنه آو کَشیدم.“

موسی دوتا مونه

^{۱۱} زمانیکه موسی کُته شد، اُو یگ روز دَ دیرِ قومای خُو رفت و چیم شی دَ کارای سخت ازوا اُفتَد. دَ امزو غیت اُو یگ مصری ره بید که یگ عبرانی ره، یعنی یکی از قومای شی ره دَرُو میزنه.^{۱۲} موسی ای سو-و-اوسو ره تُوخ کد و ازی که کسی ره دَ اُنجی ندید، امو مصری ره زده کُشت و اُو ره دَ زیرِ ریگ تاشه کد.^{۱۳} روزِ دیگه شی وختیکه بُرو رفت، اُو دو نفر عبرانی ره بید که قد یگدیگه خُو جنگ مونه. اُو از آدمِ جنگره پُرسان کد: ”چرا برار خُو ره میزنی؟“^{۱۴} اُو آدم گُفت: ”تُو ره کی دَ سرِ ازمو حاکم و قاضی تعیین کده؟ آیا قصد دَری که مره ام بُکشی، رقمیکه امو مصری ره کُستی؟“ پس موسی ترس خورده قد خُو گُفت: ”واقعاً ای توره برملا شده.“^{۱۵} وختیکه فِرَعون ازی

توره خبر شُد، اُو قَصْد كد كه مُوسَى ره بُكُشه. ليكن مُوسَى از دِسْتِ فِرْعَوْن دُوتا كده دَ سرزمينِ مِديان رفت و دَ اُونجى دَ پَالُوى يگ چاه شِشت. ^{۱۶} پيشواى مِديان صاحبِ هفت دُختر بُود و اونا دَمزُو غَيْت دَ سرِ چاه اَمَد تا او بُر كنه و آوخورا ره پُر او كده رَمِه آته خُو ره او بديه. ^{۱۷} ليكن چوپونو اَمده اونا ره هى كد. پس مُوسَى باله شُده دَ كومك دُختر و رسيد و رَمِه ازوا ره سير او كد. ^{۱۸} وختيكه اونا پيشِ آته خُو رَعُوئيل پس اَمَد، او پُرسان كد: ”چطور شُد كه امروز ايقس زود اَمديد؟“ ^{۱۹} اونا كُفت: ”يگ آدمِ مِصرى مو ره از دِسْتِ چوپونو نجات دَد و بَلدِه مو از چاه او كشيده رَمِه ره ام او دَد.“ ^{۲۰} اوخته او از دُختر و خُو پُرسان كد: ”آلى امو نفر دَ كجا يه؟ چرا او ره دَ جاي خُو ايله كديد؟ بوريد او ره كوى كُنيد كه يگ لُغمه نان بُخوره.“ ^{۲۱} و مُوسَى راضى شُد كه قد ازو آدمِ بَشِينه، و او دُختر خُو صَفورا ره دَ مُوسَى دَد. ^{۲۲} و صَفورا يگ باچه دَ دُنيا اُورد و مُوسَى او ره جِرشوم نام ايشت، چُون او كُفت: ”ما دَ سر زمينِ خارجِ يگ بيگنه اَسْتَم.“

^{۲۳} دَ امزُو زمان، وختيكه روزاى كَلو تير شُد پادشاهِ مِصر فَوْت كد و بنىِ اِسرائيل دَ سَبَبِ غُلامى آه-و-ناله كشيده فرياد مُوكد. ازى كه اونا سخت دَ چنگِ غُلامى بُود ناله هاى ازوا دَ درگاهِ خُدا رسيد ^{۲۴} و خُدا داد-و-فريادِ ازوا ره شنيد؛ چُون عهدهى ره كه خُدا قد ابراهيم، اسحاق و يعقوب كد، دَ ياد شى بُود. ^{۲۵} پس خُدا دَ سرِ قومِ اِسرائيل نظر اَندخته حالتِ ازوا ره پى بُرد.

خُداوند از بُوټه سوزان قد مُوسَى توره مُوگيه

^۳ ^۱ دَ امزُو زمان مُوسَى مَشغُولِ چَرندونِ رَمِه خُسُر خُو يَترونِ پيشواى مِديان بُود. يگ روز وختيكه رَمِه ره دَ او سُونِ بيابو بُرد، او دَ كوهِ خُدا، يعنى دَ كوهِ حوريب رسيد. ^۲ بيه بلغه ملايكه خُداوند دَ اَلَنگِه آتش از منه بُوټه دَزُو ظاهر شُد. مُوسَى توخ كد كه از منه بُوټه دَرَوِ اَلَنگِ آتش بُر موشه و ليكن بُوټه نَموسوزه. ^۳ اوخته مُوسَى قد خود خُو كُفت:

“ما باید سُونِ ازی بورُم و امی چیزِ عجیبِ ره توخ کُنم که چرا ای بوټه نموسوزه؟”
 ۴ وختی خُداوند دید که موسی پیش میبه تا که امو بوټه ره بنگره، خُدا از مننه بوټه کوی
 کد: “موسی، موسی!” او جواب دد: “امر کو صاحب.” ۵ خُدا گُفت: “د اینجی نزدیک
 نشو! کوشره خور ره از پای خو بُر کو، چُون د جایی که ایسته شُدے، او جای مُقدَّس
 آسته.” ۶ و او بسم گُفت: “ما خُداي بابه کَلونای تو، یعنی خُداي ابراهیم، خُداي اسحاق و
 خُداي یعقوب اَسْتَم.” اوخته موسی روی خو ره تاشه کد، چُون ترس خورد که سُون
 خُدا توخ کنه. ۷ خُداوند گُفت: “ما مُصِیبتِ قومِ خو ره دِ مِصر دیدم و ناله ازوا ره از
 دِستِ ناظرای ازوا شینیدم. از رنج-و-تکلیفِ ازوا باخبر اَسْتَم. ۸ پس ما امدیم تا که اونا
 ره از چنگِ مِصریا خلاص کُنم و اونا ره ازو سرزمی بُرو اُورده دِ سرزمینِ پِراخ و
 حاصلتو بُرم که دِ او سرزمی شیر و عسل جاری آسته و فعلاً دِ اُونجی کِنعانیا، حِتیّا،
 اَموریا، فرزیا، حویّا و یبوسیا زندگی مونه. ۹ اونه، ناله بنی اسرائیل دِ گوش مه رسیده و
 ظُلمی که مِصریا دِ بله ازوا مونه، ما او ره دیدیم. ۱۰ پس آلی تو ره پیشِ فرعونِ ریِ مونت
 تا که قوم مه، یعنی بنی اسرائیل ره از مِصر بُرو بیری.” ۱۱ لیکن موسی دِ خُدا گُفت: “ما
 کی اَسْتَم که پیشِ فرعون بورُم و بنی اسرائیل ره از مِصر بُرو بیرم؟” ۱۲ خُدا بسم گُفت:
 “ما قد ازتو اَسْتَم و نشانی ازی که واقعاً ما تو ره ریِ کدیم، اینی یه: وختیکه بنی اسرائیل
 ره از مِصر بُرو اُوردی، شمو دَمزی کوه مَره عِبادت مُونید.” ۱۳ پس موسی دِ خُدا عرض
 کد: “خو، فرض کو که ما پیشِ بنی اسرائیل بورُم و دزوا بُگم که ‘خُداي بابه کَلونای شمو
 مَره دِ دیر از شمو ریِ کده،’ و اونا از مه پُرسان کنه که ‘نامِ ازو چی آسته؟’ پس ما دزوا
 چی بُگم؟” ۱۴ و خُدا دِ موسی گُفت: “ما اَسْتَم امو که اَسْتَم. دِ بنی اسرائیل اینی رقم بُگی:
 «ما اَسْتَم» مَره پیشِ شمو ریِ کده.” ۱۵ خُدا بسم دِ موسی گُفت: “امی رقم ام دِ بنی
 اسرائیل بُگی که ‘خُداوند، یعنی خُداي بابه کَلونای شمو، خُداي ابراهیم، اسحاق و
 یعقوب، مَره پیشِ شمو ریِ کده.’ اینمی نامِ دایمی مه آسته و از نسل تا نسل دِ اینمی نام
 مَره یاد کُنید. ۱۶ بورو و پگِ کته کَلونای مردمِ اسرائیل ره جَم کو و دزوا بُگی: ‘خُداوند،
 خُداي بابه کَلونای شمو، خُداي ابراهیم، اسحاق و یعقوب دز مه ظاهر شُدِه گُفت که ‘ما

دَ فِکْرٍ اَز شُمُو اَسْتُمْ و اَز کارای که اونا دَ مِصر سرِ از شُمُو کده، خبر دَرُم. ^{۱۷} و ما گُفتیم که شُمُو ره از رَنج-و-سختی‌های که دَ مِصر میکشید بُرو میرُم و شُمُو ره دَ سرزمینِ کِنعانیا، حِتّیا، اَموریا، فرِزیا، حوِیا و یبوسیا مُوبرُم، دَ سرزمینی که شیر و عسل جاری آسته. ^{۱۸} و کُته کلونای اسرائیل تورای تُو ره قُبُول مُونه. پس تُو قد ازوا پیشِ پادشاهِ مِصر بورُو و دَزُو بُگی که 'خداوند، خُدایِ عبرانیا، دَز مو ظاهر شُدِه. و آلی، آی پادشاه، مو ره بیل که دَ اندازه سه روزه راه دَ بیابو بوری و دَ اُونجی بلده خُداوند، خُدایِ خُو قُربانی کُنی. ^{۱۹} لیکن ما میدنم که پادشاهِ مِصر شُمُو ره نه میله که بورید، حتی که دستِ زورتو ام او ره مجبور کُنه. ^{۲۰} پس ما دستِ خُو ره دِراز مُونم و مِصر ره قد تمامِ قدرتِ خُو میزنم و کارای عجیب دَ بَینِ ازوا مُونم. بعد ازو پادشاهِ شُمُو ره هی مُونه. ^{۲۱} و ما ای قوم ره دَ نظرِ مِصریا مُحترم جور مُونم و غیبتیکه از اُونجی بُر مُوشید شُمُو دستِ خالی نَمورید، ^{۲۲} بلکه هر خاتونِ اسرائیلی از همسایه خُو و از هر خاتونِ که دَ خانه شی بَشه، چیزای نُقره‌یی، زیوراتِ طِلائی و کالا بَطَلَبه و او چیزا ره دَ باچه ها و دُخترن خُو بُپوشنه. دَمزی رقمِ شُمُو مِصریا ره غارتِ مُونید.

خُدا دَ مُوسیِ قُدرتِ میدیه

^۴ بعد ازو مُوسی دَ جوابِ خُداوند گُفت: "و اگه بنی اسرائیل دَز مه اعتبار نکنه و دَ تورای مه گوش ندیه و بُگه: 'خُداوند دَز تُو ظاهر نشده!' ما چی کُنم؟" ^۲ اوخته خُداوند از مُوسی پُرسان کد: "دَ دستِ تُو چی آسته؟" او گُفت: "تِیاق." ^۳ پس خُداوند گُفت: "او ره دَ رُوی زمی پورته کُو!" و مُوسی او ره دَ زمی پورته کد و تِیاق دَ مار تبدیل شد و مُوسی از پیشِ ازو دُوتا کد! ^۴ خُداوند بسمِ دَ مُوسی گُفت: "دستِ خُو ره دِراز کُو و دُم شی ره بگیری." پس مُوسی دستِ خُو ره دِراز کده دُمِ مار ره گِرِفت و مار دَ دستِ شی دُوباره دَ تِیاق تبدیل شد! ^۵ اوخته خُداوند گُفت: "ای کار ره بُکُو تا اونا باور کنه که خُداوند، خُدایِ بابه کلونای ازوا، یعنی خُدایِ ابراهیم، اسحاق و یعقوب دَز تُو ظاهر شُدِه." ^۶ و

خداوند بسم دزو گُفت: ”دست خوره د تی جیلک خو بُکو!“ موسی دست خوره د تی جیلک خو کد و امی که او ره از تی جیلک بُر کد، دید که دست شی د اثرِ مرضِ کولی برف وری سفید شده. ^۷ و خداوند گُفت: ”آلی دست خوره باز د تی جیلک خو بُکو.“ و موسی امطور کد و دست خوره پس کشیده دید که دوباره صحیح و سالم مثلِ باقی جان شی وری جور شده. ^۸ اوخته خداوند د موسی گُفت: ”اگه مردم نشانی اول ره قبول نکد و دز تو گوش ندد، اونا دومنه ره قبول مونه. ^۹ لیکن اگه اونا هیچ کدم ازی دو نشانی ره قبول نکد و د تورای تو گوش ندد، اوخته از او دریای نیل بگیر و او ره د روی خشکی شیو کو. و امو او ره که از دریای نیل کشیده د روی خشکی د خون تبدیل موشه!“

^{۱۰} موسی د خداوند گُفت: ”یا مولا! ما هرگز توره‌گوی خوب نبودیم؛ نه د سابق و نه د ای وخت که قد بنده خو توره گُفتی؛ ما کم توره و کُنڈ زبو آستم.“ ^{۱۱} و خداوند دزو گُفت: ”کی آسته که د انسان زبو دده؟ و کی آسته که انسان ره کر یا گنگه، بینا و یا کور جور کده؟ آیا ما که خداوند آستم، امی کارا ره نکدم؟ ^{۱۲} و آلی بورو، ما قد از تو آستم و د زیون تو قدرت بیان میدم، و ما تو ره یاد میدم که چی باید بگی.“ ^{۱۳} مگم موسی گُفت: ”یا مولا، خاهش مونم، یگو کس دیگه ره ری کو. هر کسی ره که ری موکنی.“ ^{۱۴} پس خداوند د بله موسی قار شده گُفت: ”برار تو هارون از قبیله لاوی، او توره‌گوی خوب آسته. او امی آلی د راه آسته و مییه که تو ره بنگره و از دیدون تو دل شی خوش موشه. ^{۱۵} تو قد ازو توره بگی و پیغام ره دزو بدی و ما د زیون هر دوی شمو قدرت بیان میدم و دز شمو نشو میدم که چی باید بکنید. ^{۱۶} او بلده تو توره‌گوی جور موشه و د جای تو قد مردم گپ میزنه. و تو بلده ازو مثل خدا آلی جور موشی و هر چیزی ره که او باید بگه، تو دزو بیان کو. ^{۱۷} ای تیاق ره د دست خو بگیر و قد ازی امو نشانی ها ره د مردم ظاهر کو.“

موسی پس د مصر موره

^{۱۸} بعد ازو موسی پیش خسر خو یترون پس آمده دزو گُفت: ”مره بیل که پس د مصر

بَورُم و بَنگَرُم که قَومای مه زنده آسته یا مُرده. “یَترون گُفت: ”بَورُو، بَخیر بوری.“ ۱۹
 خُلاصه، وختی مُوسی هَنوز دَ سِرزمینِ مِدیان بُود خُداوند دَزُو گُفت: ”پس دَ مِصر بَورُو،
 چُون تمامِ کَسای که میخاست تُو ره بُکُشه، فَوَت کده.“ ۲۰ اوخته مُوسی خاتُو و اولادای
 خُو ره گِرِفته دَ بِلَه خَر سَوار کد و پس سُون سِرزمینِ مِصر رِی شُد. اُو امچنان تِیاق ره
 که خُدا دَزُو دَدُد، دَ دِست خُو گِرِفته قَد خُو بُرد. ۲۱ خُداوند دَ مُوسی گُفت: ”وختیکه دَ
 مِصر رَسیدی، تُوخ کُو که تمامِ مُعجزه های ره که قُدرتِ اَنجامِ ازوا ره دَ دِست تُو دَدُم،
 دَ پِیش فِرَعونِ ظاهِر کُنی. لیکن ما دِلِ فِرَعونِ ره سَخَت مُونُم تاکه بَنیِ اِسرائیل ره ایلَه
 نَکنه. ۲۲ پس دَ فِرَعونِ بُگی: ’خُداوند اینی رَقم مُوگه: ”اِسرائیل، باچه اولباری مه آسته.
 ۲۳ ازی خاطر ما دَز تُو اَمر مُونُم: باچه مَره ایلَه کُو تاکه اُو مَره خِدمت کنه. اگه تُو
 سرکشی کنی و اُو ره ایلَه نَکنی، اوخته ما باچه اولباری از تُو ره مُوکُشم.““ ۲۴ دَ اَمزُو
 وخت، دَ یگ کاروان-سرای دَ بَینِ راه خُداوند قَد مُوسی سر خورد و میخاست که اُو ره
 بُکُشه. ۲۵ اوخته صَفورا یگ سَنگ تیز ره گِرِفته باچه خُو ره خَتنه کد و قَد پوستِ مُنْتی
 شُدِه دَ پای مُوسی مَلیده گُفت: ”اینه، تُو واقعا بَلدِه ازمه یگ شُوی خُون اَسْتی!“ ۲۶ پس
 خُداوند اُو ره ایلَه کد. دَ اُو غَیت صَفورا از خاطرِ رَواجِ خَتنه اُو ره ”شُوی خُون“ گُفت.

۲۷ دَ اُو غَیت خُداوند دَ هارون گُفت: ”بَلدِه اِسْتِقبالِ بَرارِ خُو مُوسی دَ بیابو بَورُو.“ و
 هارون رفت و قَد ازو دَ کوهِ حوریب یعنی دَ ”کوهِ خُدا“ رُوی دَ رُوی شُد و اُو ره ماخ
 کد. ۲۸ بعد ازو مُوسی تمامِ تورا ی ره که خُداوند دَ وختِ رِی کدون شی دَ مِصر دَزُو
 گُفتُد، دَ هارون نَقل کد. مُوسی امچنان پَگِ نشانی های مُعجزه آمیز ره که خُداوند دَز
 شی اَمر کَدُد، دَ هارون بیان کد. ۲۹ پس مُوسی و هارون رفته پَگِ کتَه کَلونای بَنیِ اِسرائیل
 ره جَم کد. ۳۰ اوخته هارون تمامِ تورا ی ره که خُداوند دَ مُوسی گُفتُد، نَقل کد و مُوسی
 اُمونشانی ها ره دَ پِیشِ رُوی مَرْدُم اَنجام دَد ۳۱ و مَرْدُم باور کد. وختی اونا شَنید که
 خُداوند دَ فِکِرِ بَنیِ اِسرائیل آسته و دَ مُصِیبتِ های ازوا تَوَجُه کده، اونا رُوی دَ خاک
 اَفْتَدِه خُدا ره عِبادت کد.

مُوسَىٰ وَ هَارُونَ دَ دَرِيَارِ فِرْعَوْنَ

۵ بعد ازی چیزا مُوسَىٰ و هَارُونَ پیشِ فِرْعَوْنَ رفت و دَزُو گُفت: ”خُداوند، خُداى اسرائیل اینی رقم مُوگه: ’قَوْمَ مَرَه ایلَه کُو تاکه اُونَا دَ بیابو بوره و دَ اُونجی مَراسِمِ عید ره دَ اِحْتِرَامِ ازمه نِگاه کُنه.“ ۲ فِرْعَوْنَ گُفت: ”خُداوند کِی اَسْتَه که ما دَ تورای شی گوش بَدُم و اسرائیل ره ایلَه کُنم؟ ما خُداوند ره نَمِیْنَخْشُم و اسرائیل ره ام ایلَه نَمُوْم.“ ۳ مُوسَىٰ و هَارُونَ گُفت: ”خُداى عبرانیا دَز مو ظاهر شُدِه. اَطْفَاً مو ره بیل که سه روزه راه دَ بیابو سَفَر کُنی تا دَ اُونجی بَلَدِه خُداوند، خُداى خُو قُرَبَانی کُنی. نَشْنَه که اُو مو ره دَ و سِیْلَه مَرَض و یا جنگ نَابُود کُنه.“ ۴ پادشاهِ مِصر دَ مُوسَىٰ و هَارُونَ گُفت: ”چرا بَنی اسرائیل ره از کارای شی بیکار مُونید؟ بورید پس دَ وظيفه خُو!“ ۵ فِرْعَوْنَ بَسْم گُفت: ”اونه، تعدادِ مَرْدُم شَمُو آلی دَ مُلک کَلو شُدِه و شَمُو میخاهید که اُونَا دِست از کارای خُو بکشه.“ ۶ دَمَزُو روز فِرْعَوْنَ دَ ناظِرای مِصری و سرکارگرا مَرْدُمِ عبرانی اینی رقم امر کد: ”دِیگه دَ مَرْدُم بَلَدِه جور کدون خِشت کاه نَدید! بیلید که خودون شی رفته بَلَدِه خُو کاه جَم کُنه.“ ۸ مگم تعدادِ خِشتای که اُونَا تیار مونه، اَمُو تعدادِ سابقِ بَشَه. تعدادِ خِشتای شی ره هیچ کم نَکُنید، چُون اُونَا ثَمبل اَسْتَه. امزی خاطر اُونَا فریاد مونه و مُوگیه: ’مو ره بیل که بورى تا بَلَدِه خُداى خُو قُرَبَانی کُنی.‘ ۹ کار ره بَلَدِه امزی نفرا سخت تر کُنید تاکه اُونَا دَ وظيفه خُو مِصرُوف بَشَه و دَ تورای دروغی تَوَجُّه نَدَشْتَه بَشَه.“ ۱۰ پس ناظِرَا و سرکارگرای ازوا دَ بُرو رفته دَ مَرْدُم گُفت: ”فِرْعَوْنَ امی رقم مُوگه: ’ازى پس ما دَز شَمُو کاه نَمیدم.‘ ۱۱ خودون شَمُو بورید و از هر جای که مُوشه کاه جَم کُنید. و کار شَمُو ام باید پوره بَشَه.“ ۱۲ پس بَنی اسرائیل دَ سراسرِ مِصر تیت پَرک شد تاکه پَلال ره از زمی دَ جای کاه جَم کُنه. ۱۳ و ناظِرَا اُونَا ره رُفنده مُوگُفت: ”کارِ روزانه خُو ره پوره کُنید، مِثِل وختای که بَلَدِه شَمُو کاه دده مُوشد.“ ۱۴ و ناظِرَاى مِصری که دَ و سِیْلَه فِرْعَوْنَ تعین شُد، سرکارگرای بَنی اسرائیل ره میزد و مُوگُفت: ”چرا کارای روزانه خُو ره مِثِل سابق، دِروز و اِمروز پوره نَکدید؟“ ۱۵ سرکارگرای بَنی اسرائیل دَ پیشِ فِرْعَوْنَ رفت و

شِکَايَتِ کده گُفَت: ”چرا قد غلامای خُو ای رِقْم رفتار مونی؟“^{۱۶} بَلَدِه غلامای تُو هیچ کاه دده نَمُوشه و مُوگيه، ’خِشت جور کُنید!‘ اونا غلامای تُو ره مِيزنه، دَ حالیکه گُناه از ناظرای تُو آسته.“^{۱۷} مگم فرعون گُفَت: ”شُمُو تُمبَل آستید، دَ حَقِيقَت شُمُو کَلو تُمبَل آستید! ازی خاطر شُمُو مُوگید: ’مو ره بیل که بوری تا بَلَدِه خُداوند قُربانی کنی.‘“^{۱۸} آلی بورید دَ سر کار خُو، مگم کاه دَز شُمُو دده نَمُوشه و تعدادِ خِشتا ام باید دَ اندازِه سابق جور شُنه.“^{۱۹} سرکارگرای بنی اسرائیل دید که اونا بد دَ چنگ اُفتده، چُون فرعون دَزوا گُفَت: ”از حسابِ روزانه خُو دَ جور کدون خِشتا هیچ کَم نَکُنید.“^{۲۰} وختیکه از پیشِ فرعون بُرو میمد، اونا قد موسی و هارون که منتظرِ ازوا بُود، روی دَ روی شُد. ^{۲۱} و سرکارگرا دَزوا گُفَت: ”خُداوند شُمُو ره بنگره و دَ بَلِه شُمُو قضاوت کُنه، چُون شُمُو مو ره دَ نظرِ فرعون و نفرای شی بد کدید تا اونا ازمو نَفَرَت دَشته بَشه. و شُمُو دَ دستِ ازوا شمشیر دَدید تاکه اونا مو ره بُکُشه.“

شِکَايَتِ مُوسَى دَ پِيشِ خُدا

^{۲۲} پس موسی دَ حُضُورِ خُداوند اَمده گُفَت: ”یا مولا! چرا ای بلا ره دَ سرِ امزی قوم اُوردی؟ و بچی مره دَ اینجی ری کدی؟“^{۲۳} از وختیکه دَ دیرِ فرعون رفتُم و پیغام تُو ره رَسندُم، اُو دَ بَلِه ازی قوم ظَلَم مونه و تُو دَ دادِ قوم خُو هیچ نَمیرسی.“

^{۲۴} اوخته خُداوند دَ موسی گُفَت: ”آلی مینگری که ما قد فرعون چی کار مُونم. اُو بخاطرِ دستِ زورتوی مه بنی اسرائیل ره ایله مونه و بخاطرِ دستِ پُرقدرت مه اونا ره از سرزمین خُو بُر مونه.“

^{۲۵} و خُداوند دَ توره خُو اِدامه دده دَ موسی گُفَت: ”ما خُداوند آستُم. ^{۲۶} ما دَ ابراهیم، اسحاق و یعقوب دَ عنوانِ خُدايِ قَادِرِ مُطَلَقِ ظاهِرِ شُدُم، مگم نامِ از خود خُو، یعنی ’خُداوند‘ ره

دَزُوا مَعْلُومِدَار نَكْدُمْ.^۴ اَمْجَنَان ما قد ازوا عهد بسته كدُمْ كه سرزمينِ كِنَعَان، يعنى اُمُو
 جَاى رِه كه اُونَا دَ اُونَجى مِثْل بِيگَنَه اَلَى زِنْدِگى مُوَكْد، دَزُوا بَخْشِش كُنْم.^۵ دِيگَه اِى كه، ما
 نَالِه هَاى بَنى اِسْرَائِيل رِه شَنِيدُمْ كه مِصْرِيَا اُونَا رِه دَ غَلَامى اَنْدَخْتَه، لِيكِن عَهْد مِه دَ يَاد
 مِه اَسْتَه.^۶ اَزى خَاطِر دَ بَنى اِسْرَائِيل بُگى كه 'خُدَاوَنْد مُوَكِيَه: "ما خُدَاوَنْد اَسْتُمْ و شَمُو رِه
 اَز زِيرِ يُوغِ كَارِ اِجْبَارِ مِصْرِيَا خَلَاص كَدِه اَز غَلَامى اَزُوا اَزَاد مُوْنَم. ما شَمُو رِه دَ زُورِ
 بَازُوى قَوى و دَ وَسِيلَه قِضَاوَتِ هَاى بُزُرْگ بَازْخَرِيد كَدِه نِجَات مِيدِيم^۷ و شَمُو رِه قَوْمِ
 خُو جُور كَدِه خُدَاى شَمُو مُوشْم. دَ اُو غَيْتِ شَمُو مِيدِينِيد كه ما خُدَاوَنْد، خُدَاى شَمُو
 اَسْتُمْ كه شَمُو رِه اَز زِيرِ يُوغِ كَارِ اِجْبَارِ مِصْرِيَا اَزَاد كَدُمْ.^۸ و ما شَمُو رِه دَ اَمْزُو سِرْزِمى
 مُوِيرْم كه وَعْدِه شى رِه دَ اِبْرَاهِيم، اِسْحَاق و يَعْقُوبِ دَدِه بُوَدْم و اُو جَاى رِه بَحِيثِ مُلْكِيَتِ
 دَزِ شَمُو مِيدِيم. ما خُدَاوَنْد اَسْتُمْ."^۹ پَس مُوسَى اُمُو رَقْمِ دَ بَنى اِسْرَائِيل نَقْل كَد، مَكَم اُونَا
 كَم رُوحِيَه بُود و بَخَاطِرِ ظَلْمِ و سِتَمِ مِصْرِيَا دَ تُورِه مُوسَى گُوش نَدَد.

^{۱۰} بعد ازو خُدَاوَنْد دَ مُوسَى اَمْر كَد: ^{۱۱} "بِسْمِ دَ پِيشِ فِرْعَوْن، يعنى پادشاهِ مِصْر بُوَرُو و
 دَزُو بُگى كه بَنى اِسْرَائِيل رِه اَز مُلْكِ خُو اَيْلِه كَنِه."^{۱۲} لِيكِن مُوسَى دَ جَوَابِ خُدَاوَنْد كُفْت:
 "اَوْنِه، بَنى اِسْرَائِيل كه دَ كُفْتِه مِه گُوش نَمُوكَنِه، پَس فِرْعَوْن چِطُور اَز اِيد مِه مُوشِه، دَ
 حَالِيكِه ما يَگ سُخْرَانِ خُوب نِيسْتُمْ؟"

^{۱۳} خُلَاصَه، خُدَاوَنْد قَد مُوسَى و هَارُونِ تُورِه كُفْتِه دَزُوا دَ بَارِه بَنى اِسْرَائِيل و فِرْعَوْنِ
 پادشاهِ مِصْر حُكْمِ دَدِ تا بَنى اِسْرَائِيل رِه اَز سِرْزِمِينِ مِصْر بُرُو بِيرِه.

پُشتِ نَامِه مُوسَى و هَارُونِ

^{۱۴} اَيْنِيا كُتَه كَلُونَاى خَاوَارِ بَابِه كَلُونَاى بَنى اِسْرَائِيل بُود:

بَاچِه هَاى رُئُوبِين، بَاچِه كُتَه اِسْرَائِيل اَيْنِيا بُود: حَنُوك، فُلُو، حِصْرُون و كَرْمى. اَز

هر کُدمِ ازیا یگِ اولادِ بابِه جور شد.

^{۱۵} باچه‌های شمعون اینیا بُود: یموئیل، یامین، اوهد، یاخین، صوحر و شائول که آبه شائول کنعانی بُود. از هر کُدمِ ازیا یگِ اولادِ بابِه جور شد.

^{۱۶} و اینیا نام‌های باچه‌های لاوی دَ ترتیبِ تولدِ ازوا بُود: جرشون، قُهات و مراری. لاوی دَ سنِ یگِ صد و سی و هفت سالگی رسید.

^{۱۷} باچه‌های جرشون اینیا بُود: لینی و شمعی که از هر کُدمِ ازیا یگِ اولادِ بابِه دَ وجود آمد.

^{۱۸} باچه‌های قُهات اینیا بُود: عمرام، یصهار، حبرون و عزئییل. قُهات دَ سنِ یگِ صد و سی و سه سالگی رسید.

^{۱۹} باچه‌های مراری اینیا بُود: محلی و موشی. اینیا اولادِ بابِه های لاوی دَ مطابقِ نسل‌های ازوا بُود.

^{۲۰} اوخته عمرام قد عمه خو یوکابد توی کد و یوکابد بلده شی هارون و موسی ره زبید. و عمرام دَ سنِ یگِ صد و سی و هفت سالگی رسید.

^{۲۱} باچه‌های یصهار اینیا بُود: قورح، نافج و زکری.

^{۲۲} باچه‌های عزئییل اینیا بُود: میشائیل، ایلصافان و ستیری. ^{۲۳} هارون قد ایلیشابع، یعنی دخترِ عمیناداب و خوارِ نحشون توی کد. ایلیشابع بلده هارون چار باچه دَ دنیا اُورد: ناداب، ابیهو، العازار و ایتامار.

^{۲۴} باچه‌های قورح اینیا بُود: اسیر، القانه و ابیاساف. اینمیا اولادِ بابِه های خانوارِ قورح بُود.

^{۲۵} العازار باچه هارون قد یکی از دخترانِ فوئییل توی کد و اونا صاحبِ یگِ باچه دَ نامِ فینحاس شد. اینمیا کته‌کلونای خانوارِ بابِه کلونای لاویا دَ مطابقِ اولادِ بابِه های ازوا بُود.

^{۲۶} هارون و موسی که دَ باله زکر شده امو کسای آسته که خداوند نزوا گفتد: ”بنی

إِسْرَائِيلَ رَهْ قَدْ تَمَامَ طَائِفَهُ هَايَ شَيْ مِنْ سِرْزَمِينِ مِصْرَ بَرُو بِيرِيدَ. “^{٢٧} أُونَا كَسَايَ بُودَ كَهْ دَ
پِيشِ فِرْعَوْنَ پَادشَاهِ مِصْرَ رَفْتِ وَ پَيِغَامِ خُداوندِ رَهْ دَزُو رَسَنَدَهْ كُفْتِ: “بَنِي إِسْرَائِيلَ رَهْ
اَيْلَهْ كُو. “^{٢٨} وَ أُو أَمُو رُوژ بُودَ كَهْ خُداوندِ دَ سِرْزَمِينِ مِصْرَ قَدْ مُوسَى توره كُفْتِ.

^{٢٩} خُداوندِ بَسْمِ دَ مُوسَى أَمْرَ كَدَهْ كُفْتِ: “مَا خُداوندِ أَسْتُمْ. هَرِ چِيزِي كَهْ مَا قَدْ تُو مُوگَم،
تُو دَ فِرْعَوْنَ پَادشَاهِ مِصْرَ بُوگِي. “^{٣٠} لِيكِنِ مُوسَى دَ خُداوندِ كُفْتِ: “مَا توره گوي خُوبِ
نِيسْتُمْ. پَسِ فِرْعَوْنَ چِطُورِ دَ توراى مَهْ گُوشِ بَدِيه؟“

V ^١ وَ خُداوندِ دَ مُوسَى كُفْتِ: “اَيْنَه، مَا تُو رَهْ دَ نَظَرِ فِرْعَوْنَ خُدا اَلَى جُورِ مُوئَمِ وَ بَرَارِ تُو
هَارُونِ مِثْلِ پَيِغْمَبَرِ وَرَى توره گوي تُو مُوشَه. ^٢ هَرِ چِيزِي كَهْ دَز تُو مُوگَم، دَ بَرَارِ خُو
هَارُونِ بُوگِي تَا أُو پَگِ تورا رَهْ دَ فِرْعَوْنَ بُوگِيه وَ أُو بَنِي إِسْرَائِيلَ رَهْ از سِرْزَمِينِ خُو آزادِ
كَنَه. ^٣ لِيكِنِ مَا دِلِ فِرْعَوْنَ رَهْ سَخْتِ مُوئَمِ وَ عَلامَتِ هَا وَ مُعْجَزَهْ هَا رَهْ دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ
كَلُو ظَاهِرِ مُوئَمِ. ^٤ وَ ازى كَهْ فِرْعَوْنَ دَ توراى شُمُو گُوشِ نَمِيدِيه، مَا دِسْتِ خُو رَهْ دَ خِلَافِ
مِصْرِيَا بَرَارِ كَدَهْ أُونَا رَهْ مَجازاتِ مُوئَمِ وَ طَائِفَهْ هَايَ قَوْمِ خُو، يَعمَنِي بَنِي إِسْرَائِيلَ رَهْ دَ
وَ سِيْلَهْ قِضاوَتِ هَايَ بَزُرْگِ از مُلْكِ مِصْرِ بَرُو مِيرُم. ^٥ وَ خَتِيكَهْ بَنِي إِسْرَائِيلَ رَهْ قَدْ دِسْتِ
پُرِ قُدْرَتِ خُو از بَيْنِ مَرْدَمِ مِصْرِ بَرُو مُوِيرُم، دَ أُو غَيْتِ مِصْرِيَا مُوقامَهْ كَهْ مَا خُداوندِ
أَسْتُمْ. “^٦ پَسِ مُوسَى وَ هَارُونِ چِيزِي رَهْ كَهْ خُداوندِ أَمْرَ كَدَدِ، اِنْجَامِ دَدِ. ^٧ مُوسَى هِشْتادِ وَ
هَارُونِ هِشْتادِ وَ سَهْ سَالَهْ بُودَ كَهْ أُونَا دَ پِيشِ فِرْعَوْنَ رَفْتَهْ توره مُوگُفْتِ.

تِياقِ هَارُونِ

^٨ اَوخْتَهْ خُداوندِ دَ مُوسَى وَ هَارُونِ كُفْتِ: “وَ خَتِيكَهْ فِرْعَوْنَ دَز شُمُو مُوگَه: ‘يُگُو مُعْجَزَه
نِشُو بَدِيدِ، پَسِ دَ هَارُونِ بُوگِي كَهْ تِياقِ خُو رَهْ دَ پِيشِ رُوى فِرْعَوْنَ دَ زَمِي پورْتَهْ كَنَه وَ تِياقِ
دَ مارِ تَبْدِيلِ مُوشَه. “^{١٠} مُوسَى وَ هَارُونِ دَ دِيرِ فِرْعَوْنَ أَمَدَهْ أَمْرِ خُداوندِ رَهْ اِنْجَامِ دَدِ، يَعمَنِي

هارُون تَيَاقِ خُو رِه دَ پيشِ رُوى فِرْعَوْنِ و نَفراى شى دَ زَمى اَندخت و تَيَاقِ دَ مارِ تَبديلِ شُد. ^{۱۱} مِگم فِرْعَوْنِ حَكِيما و جادُوگراى مِصرى رِه حاضِرِ كد و اونا ام تَوْسُطِ سِحْرِ و جادُوى خُو امى كار رِه كد. ^{۱۲} هر كُدمِ ازوا تَيَاقِ خُو رِه دَ زَمى پورته كد و اونا دَ مارِ تَبديلِ شُد. مِگم تَيَاقِ هارُونِ پِگِ تَيَاقاى جادُوگرا رِه قُورتِ كد. ^{۱۳} ليكن اَمُو رِقمِ كه خُداوندِ كُفتُد، دِلِ فِرْعَوْنِ هِنوزِ امِ سِختِ بُوَد و دَ توراى ازوا گوشِ نَكَد.

بَلایِ اوّل

^{۱۴} خُداوندِ دَ مَوْسى كُفت: ”دِلِ فِرْعَوْنِ سِختِ اَسْتِه؛ اُو مَرُدُم رِه ايله نَمُونِه. ^{۱۵} صَباحِ گاهِ دَ پيشِ فِرْعَوْنِ بُوَرُو و غِيْتِيكِه اُو دَ لِبِ اُو موره، تُو دَ بَغْلِ درياى نِيلِ ايسْتِه شُو تا قَدِ شى رُوى دَ رُوى شَنِى. تَيَاقى رِه كه دَ مارِ تَبديلِ شُدُد، دَ دِسْتِ خُو كَرِفْتِه قَدِ خُو بَبِر. ^{۱۶} اوخته دَزُو بُگى: ’خُداوند، خُداى عِبرانِيا مَرِه دَ پيشِ ازتُو رِى كَدِه. اُو مَوگِه: ”قَوْمِ مَرِه ايله كُو كه اونا دَ بِيابو بوره و مَرِه عِبادتِ كَنِه.“ مِگم تا اَلَى رِه تُو از اَيْدِ شى نَشُدَى. ^{۱۷} خُداوندِ بَسْمِ مَوگِه: ”دَ وِسيْلِه امزى كار، تُو مَوْفامى كه ما خُداوندِ اَسْتُم: اَلَى ما قَدِ امزى تَيَاقِ كه دَ دِسْتِ مِه اَسْتِه، دَ اُو درياى نِيلِ مِيَزْنُم و اُو دَ خُونِ تَبديلِ مَوْشِه. ^{۱۸} ماهى هاى درياى نِيلِ مَوْمَرِه و اُو دريا كَنْدِه مَوْشِه و مِصرِيا رَغَبْتِ شى نَمَوْشِه كه از اُو دريا وُچى كَنِه.““

^{۱۹} بعدِ ازُو خُداوندِ دَ مَوْسى كُفت: ”دَ هارُونِ بُگى كه ’تَيَاقِ خُو رِه بَگيرِ و اُو رِه قَدِ دِسْتِ خُو دَ سِرِ تمامِ آوهاى مِصرِ دِرازِ كُو، يعنى دَ بِلِهِ پِگِ دريا ها، جوى ها، نُوَرِ ها و دَ سِرِ تمامِ حَوْضِ هاى اُو تاكه اونا دَ خُونِ تَبديلِ شَنِه. دَ تمامِ سِرزمينِ مِصرِ خُونِ بَشِه حَتّى دَ مَنِه ظَرْفَاى چوبى و دَ كُوزه هاى گِلى.““ ^{۲۰} پسِ مَوْسى و هارُونِ اَمُو رِقمِيكِه كه خُداوندِ اَمْرِ كُدد، عملِ كد. هارُونِ دَ حُضُورِ فِرْعَوْنِ و خِدْمَتگاراى شى قَدِ تَيَاقِ خُو دَ اُو درياى نِيلِ زَدِ و اُو دَ خُونِ تَبديلِ شُد. ^{۲۱} ماهى هاى كه دَ دريا بُوَد مُردِ و اُو درياى نِيلِ كَنْدِه شُد و مِصرِيا دِيگِه نَتَنِسْتِ كه اُو شى رِه وُچى كَنِه. دَ سراسرِ مِصرِ دَ جَاى اُو خُونِ بُوَد، ^{۲۲} ليكنِ جادُوگراى مِصرِ امِ قَدِ جادُوهاى خُو امى كارا رِه كد. پسِ دِلِ فِرْعَوْنِ سِختِ تَرِ

شُد و اُو دَ توره هارون و موسی گوش ندد. فقط امو رقم که خداوند گفتند. ^{۲۳} و فرعون بدون ازی که کدم توجه کنه، خیال خوره ام نه آورد و پس د قصر خو رفت. ^{۲۴} از اوخته، پگ مصریا د بغل دریای نیل چاه میکند، چراکه اونا از او دریا وچی نمیتنست. ^{۲۵} از روزی که خداوند دریای نیل ره زد، هفت روز تیر شد.

بَلای دَوْم

۱ پس خداوند د موسی گفت: ”بورو د پیش فرعون و دزو بگی که ’خداوند اینی رقم مویگه: ’قوم مره بیل که بوره و مره عبادت کنه. ^۲ و اگه از ری کدون ازوا سربچی کنی، ما سرزمین تو ره د بلای قوقری گرفتار مونم. ^۳ دریای نیل د اندازه از قوقری پر موشه که از او بر شده د قصر تو مییه و د اناق تو و جاگه خاو تو هجوم مونه، امچنان د خانه های خدمتگاری تو و قومای تو و حتی د تندورا و د تغاره های خمیر در مییه. ^۴ قوقریا د بله خود تو، مردم تو و تمام خدمتگاری تو قرتک میزنه.‘“ ^۵ بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”د هارون بگی که، تیاق خوره قد دست خو طرف جوی ها، دریا ها و نور ها دراز کنه تا که قوقریا از او برو بییه و د تمام سرزمین مصر تیت شنه.“ ^۶ پس هارون دست خوره د بله آوهای مصر دراز کد و قوقریا بر شده تمام سرزمین مصر ره پر کد. ^۷ مگم جادوگرا ام قد جادوی خو امی کار ره کد، یعنی قوقریا ره د سرزمین مصر پیدا کد. ^۸ اوخته فرعون موسی و هارون ره طلب کده گفت: ”د حضور خداوند دعا کنید که ای قوقریا ره از مه و از مردم ملک مه دور کنه و ما مردم شمو ره ایله مونم تا که اونا بوره و بلده خداوند قربانی کنه.“ ^۹ موسی د جواب فرعون گفت: ”تعیین کدون وخت د دست خود تو یه که ما چی غیت بلده خود تو و بلده خدمتگاری تو و قوم تو دعا کنم تا که قوقریا از پیش از تو و از پگ خانه های تو دور شنه و اونا فقط د دریای نیل پیدا شنه.“ ^{۱۰} فرعون گفت: ”صباح.“ پس موسی د جواب شی دد: ”خاهش تو پوره موشه تا بدنی که هیچ خدای وجود ندره مثل خداوند، خدای مو. ^{۱۱} قوقریا از پیش از تو و از منه

خانه‌های تو و از خدمتگارا و از مردم تو دور موشه؛ تنها د دریای نیل باقی مومنه.“
 ۱۲ پس موسی و هارون از پیش فرعون برو بر شد و موسی د درگاه خداوند از خاطر قوقریا که فرعون دچار ازوا بود، فریاد کده دعا کد. ۱۳ و خداوند د مطابق دعای موسی عمل کد و قوقریا از خانه ها، از آغیلا و از زمینا از بین رفت. ۱۴ و مردم اونا ره تول تول کد و تمام جای‌ها ره بوی بد گرفت. ۱۵ مگم وختیکه فرعون از شر قوقریا آرام شد، باز ام دل خو ره سخت کد و د تورای موسی و هارون گوش ندد، فقط امو رقمیکه خداوند گفتد.

بَلایِ سِوَم

۱۶ بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”د هارون بگی که تیاق خو ره د خاک زمی بزَن تاکه خاک د سراسر مصر د لشکر پاشه ها تبدیل شنه.“ ۱۷ و اونا امو رقم کد: هارون تیاق ره قد دست خو یراز کده خاک زمی ره زد و جسم تمام انسانا و جانورا پر از پاشه شد، چون تمام گرد و خاک سرزمین مصر پاشه جور شدد. ۱۸ جادوگرا ام قد قدرت های جادوگری خو کوشش کد که امی کار ره کنه، مگم اونا ننتست و پاشه ها د بله انسان و حیوان باقی مند. ۱۹ پس جادوگرا د فرعون گفت: ”دست خدا دزی کار آسته.“ لیکن فرعون باز ام سنگدل مند و د تورای موسی و هارون گوش ندد، امو رقمیکه خداوند پیشگویی کدد.

بَلایِ چارُم

۲۰ بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”صباح‌گاه باله شو و غیتیکه فرعون د لب دریای نیل مورده د پیش روی شی ایسته شو و دزشی بگی که خداوند اینی رقم موگه: ”قوم مره ایله کو تاکه اونا بوره و مره عبادت کنه. ۲۱ و اگه اونا ره ایله نکنی، اوخته لشکر اوخلی ره د بله ازتو و خدمتگاری تو، د بله مردم تو و د خانه‌های تو ری موم و خانه‌های پگ

مِصرِیا و زَمینایِ اَزوا پُر از اوخلی مُوشه. ^{۲۲} مگم دَمزُو روز ما منطِقَه جوشن ره که جای بُود- و- باشِ بَنیِ اِسرائیلِ اَسْتَه، جِدا مُونم تا که هیچ اوخلی د اُونجی نَبشه و تا بدنی که ما خُداوندِ امزی سرزمی اَسْتَم. ^{۲۳} و ما بَینِ قَوْمِ اَزتُو و قَوْمِ از خود فرَق میلُم. صَباح ای مُعجزه ظاهرِ مُوشه!“ ^{۲۴} و خُداوند اَمُو رَقم کد: لَشکَرِ کِئِه اوخلی د قَصْرِ فِرْعَوْن، د خانه‌هایِ دَربارِیا و تمامِ سرزمینِ مِصرِ اَمَد و تمامِ زَمینِ مِصرِ از خاطرِ اوخلی خراب شد. ^{۲۵} پس فِرْعَوْنِ مُوسی و هارُون ره کُوی کده گُفت: ”بورید و د مَنه سرزمینِ مِصرِ د خُدایِ خُو قُربانی کُنید!“ ^{۲۶} لیکن مُوسی د جواب شی گُفت: ”دُرست نییه که مو امی کار ره بُکنی، ازی که مو بلده خُداوند، خُدایِ خُو چیزی ره قُربانی مونی که د نظرِ مِصرِیا زِشت اَسْتَه. و اگه مو د پیش رویِ مِصرِ چیزی ره قُربانی کنی که اونا بد مینگره، آیا اونا مو ره سنگسار نَموکنه؟“ ^{۲۷} مو باید د اندازه سه روزه راه د بیابو سَفَر کنی و مُطابقِ اَمْرِ خُداوند د بیابو بلده خُداوند خُدایِ خُو قُربانی کنی.“ ^{۲۸} فِرْعَوْنِ گُفت: ”ما شمو ره ایله مونم تا که د بیابو بورید و بلده خُداوند، خُدایِ خُو قُربانی تقدیم کُنید. لیکن کَلو دُور نَشَنید. پس آلی بلده ازمه دُعا کُنید.“ ^{۲۹} مُوسی گُفت: ”ما از اینجی که بُر شُدُم، د پیش خُداوند دُعا مونم و صَباح امی لَشکَرِ اوخلی از تُو، از خِدْمَتگارانِ تُو و از مِصرِ دُور مُوشه. لیکن احتیاط کُو که بسم مو ره بازی ندی و بَنیِ اِسرائیلِ ره باز ام از رفتو و قُربانی کدو بلده خُداوند مانع نَشنی.“ ^{۳۰} پس مُوسی از پیش فِرْعَوْنِ بُرو رفته د حُضُورِ خُداوند دُعا کد ^{۳۱} و خُداوند دُعا مُوسی ره قَبُول کده تمامِ اوخلی ره از پیش فِرْعَوْنِ و از خِدْمَتگارانِ و مِصرِ شی دُور کد و هیچ کُدَم شی باقی نَمند. ^{۳۲} مگم فِرْعَوْنِ اِیْمَدَفعه باز ام سَنگِدِل شد و مِصرِ اِسرائیلِ ره ایله نکد.

بَلایِ پَنجُم

۹ بعد ازُو خُداوند د مُوسی گُفت: ”پیش فِرْعَوْنِ بورُو و دزُو بگی که خُداوند، خُدایِ عِبرانیا مُوگه، قَوْمِ مَره ایله کُو تا که اونا بوره و مَره عِبادت کنه. ^۲ لیکن اگه اونا ره

اجازه ندی که بوره و بسم اونا ره نگاه کنی،^۳ خداوند دست خو ره د بِلَه مالای تو که د بُرو آسته، دِراز مونه و آسپها، خرها، اُشتر، گاوو و رمه های تو ره د مَرَضِ وُبا گرفتار مونه.^۴ ولے خداوند د بَینِ مالِ اِسرائیل و مالِ مِصر فرق میله که حتی یگ حیوان ام از بنی اِسرائیل نَمومره.“^۵ پس خداوند وختِ امزی کار ره تعیین کده گُفت: ” ما، خداوند امی بلا ره صَباحِ نازلِ موم. “^۶ د روزِ دیگه شی خداوند چیزی ره که گُفتد عملی کد و تمامِ مالا و گله های مِصریا از بَینِ رفت، لیکن از چارپایای بنی اِسرائیل هیچ کدم شی نَمرد.^۷ اوخته فرعون نفرای خو ره ری کد و فامید که از چارپایای بنی اِسرائیل حتی یگ شی ام نَمرده. مگم دلِ فرعون باز سخت شد و او بنی اِسرائیل ره ایله نکد.

بَلایِ ششم

^۸ بعد ازو خداوند د موسی و هارون گُفت: ”مُشت های خو ره از دودِ که بغلای کوره ره گرفته پُر کُنید و موسی او ره د نظرِ فرعون د هوا پاش بدیه.^۹ اوخته او د بِلَه تمام سرزمینِ مِصر مِثلِ گرد-و-خاک تیت موشه و د جانِ انسان و حیوان دانه های ریمتو پیدا مونه.“^{۱۰} پس اونا دود ره از یگ کوره گرفته د حُضورِ فرعون ایسته شد و موسی دود ره د هوا پاش دد و دود د روی جانِ انسان و حیوان دانه های ریمتو و بیخ کته پیدا کد.^{۱۱} جادوگرا از خاطرِ دانه ها نَتَنِست د پیشِ موسی ایسته شنه، چون دانه ها د بِلَه جادوگرا و پگِ مِصریا بود.^{۱۲} مگم امو رقمیکه خداوند گُفتد، او فرعون ره سنگدل کد و فرعون از آیدِ موسی و هارون نشد.

بَلایِ هفتم

^{۱۳} بعد ازو خداوند د موسی گُفت: ”صَباح گاه باله شو و د برابرِ فرعون ایسته شده د زشی بگی که خداوند، خدایِ عبرانیا موگه، ’قوم مَره ایله کو تاکه اونا بوره و مَره عِبادت کنه.^{۱۴} اگه نه، اِیمدفعه ما تمامِ بلاهایِ خو ره د سرِ ازتو و غلامای تو و قوم تو میرم تا بدنی

که دَ تمامِ دُنیا مِثْلِ ازمه وَری هیچ خُدای نییبه. ^{۱۵} اگه ما دِسْت خُو ره دَ بَلِه اَزتو و

مِرْدُمای تُو دِرَاز کده شُمورِه دَ مَرَضِ وُیا گِرِفَتار مُوکدُم، تا آلی ره شُمورِه اَز بَلِه زمی پای

پاک گُم مُوشدِید. ^{۱۶} لیکن تُو ره بَلدِه امزی مقصد تا آلی ره زنده نِگاه کدُم، تا که قُدرت

خُو ره دَز تُو نِشو بَدِیم و تا نام مه دَ تمامِ دُنیا شِنخْتِه شَنه. ^{۱۷} مگم تا هنوز ام تُو خود ره دَ

بِرابرِ قَوْمِ ازمه کتّه کتّه مونی و اونا ره ایله نَمونی. ^{۱۸} دَمزی دَلیل، صَباح دَمزی وخت

ایطور زاله کتّه کتّه از آسمو مُوبارنم که دَ طُولِ تاریخِ مِصر، از بُنیادِ مُلک تا آلی ره دِیده

نَشُدِه. ^{۱۹} و آلی دَ مِرْدُم خُو پِیغام رِیی کُو که تمامِ حیوانا و چِیزای ره که دَ بُرو دَری جَم

کده دَ خانه ها بیره. چُون وختیکه زاله مُوباره هر انسان و حیوانِ که دَ آغیل و خانه

حِفْظِ نییبه، بَلکه دَ بُرو مَنده، اونا از بَین مورِه. “^{۲۰} امو نفرای فِرَعون که از اَخْطارِ خُداوند

ترس خورد، اونا چارپایای خُو ره قد خِدْمَتگاری خُو دَ خانه ها و قوتونا اُورد. ^{۲۱} مگم اُو

کسای که دَ کلامِ خُداوند تَوَجُّه نَکد، اونا غُلاما و مالای خُو ره دَ بُرو ایله اِشت.

^{۲۲} اوخته خُداوند دَ مُوسی گُفت: ”دِسْت خُو ره سُون آسمو دِرَاز کُو تا دَ تمامِ مُلکِ مِصر

زاله بُباره، دَ بَلِه انسان و حیوان و دَ بَلِه تمامِ گیاه ها دَ پگ سرزمینِ مِصر.“ ^{۲۳} پس

مُوسی تِیاق خُو ره سُون آسمو دِرَاز کد و خُداوند گُرگُردراغ و زاله رِیی کد و آتِشک ام دَ

زمی زد. دَ امزی رِقْمِ خُداوند دَ سرزمینِ مِصر زاله بارند. ^{۲۴} زاله کَلو شَدِید بارید و دَ

وختِ باریدونِ زاله آتِشک ام مِیزد، دَ اندازه که دَ تمامِ سرزمینِ مِصر از وختِ جور

شُدون شی تا اُو غِیت ره هیچ کس نَدِیدد. ^{۲۵} دَ سراسرِ مِصر زاله هر چیزی ره که دَ بُرو

بُود، ام انسان و ام حیوان ره زد. و زاله هر گیاه ره نابُود کد و دِرختا ره مِیده مِیده کد.

^{۲۶} تنها دَ منطقه جوشن، دَ جای که بنی اسرائیل بُود، زاله نَبارید. ^{۲۷} پس فِرَعون مُوسی و

هارُون ره دَ پِیش خُو طَلب کده دَزوا گُفت: ”ایمَدَفعه ما کُناه کدُم. خُداوند حق اَسْتِه و

ما و قَوْمِ مه بَدکار اَسْتی. ^{۲۸} دَ حُضُورِ خُداوند عُدْر کُنِید تا که گُرگُردراغ و زاله قُوی شَنه،

چراکه اَمِیقَس بَس اَسْتِه. و ما شُمورِه مِیلم که بورید و دِیگه از رِفْتون شُمورِه مانع

نَموشم.“ ^{۲۹} مُوسی دَزو گُفت: ”امی که از شار بُر شُدُم ما دِستای خُو ره سُون خُداوند

باله مُونم. اوخته گُرگردراغ قُوی مُوشه و زاله دیگه نَمُوباره تا بُفامی که دُنیا از خُداوند آسته. ^{۳۰} لیکن ما میدنم که تُو و نفرای تُو هنوز ام از خُداوند نَمیترسید. ^{۳۱} تمام بُوئه‌های کتان و جَو خراب شد، چراکه جَو خوشه کدُ و کتان پیش از باریدونِ زاله پُنْدُوق کدُ. ^{۳۲} مگم گندم و شَخْل از بین نرفت، چراکه اونا دیر رس آسته. ^{۳۳} پس مُوسی از پیشِ فرعون بر شد و از شار بُرو رفته دستای خورِه سون خُداوند بلند کد و گُرگردراغ و زاله قُوی شد و بارش دیگه د بَله زمی نبارید. ^{۳۴} وختی فرعون دید که بارش و زاله و گُرگردراغ قُوی شد، او و غلامای شی بسم گناه کد و دل ازوا سخت شد. ^{۳۵} و امو رقم که خُداوند د وسیله مُوسی گفتد، فرعون د سنگدلی خُو ادامه دده بنی اسرائیل ره باز ام ایله نکد.

بَلای هشتم

۱۰ بعد ازو خُداوند د مُوسی گفت: ”بورو د پیشِ فرعون. ما دل ازو و خدمتگرای شی ره سخت کدُم تا که ای نشانی های مُعجزه آمیز ره د بین ازوا ظاهر کنم ^۲ و تا که د بچکیچا و نوسه‌گون خُو نقل کده بنتی که چی رقم مصریا ره رسوا کدُم و مُعجزه های خُو ره د مینکل ازوا ظاهر کدُم. د ای صورت شمو میدنید که ما خُداوند آستم.“ ^۳ پس مُوسی و هارون د پیشِ فرعون رفت و دزو گفت: ”خُداوند، خُدا ی عبرانیا امی رقم موگه، تا کی از سر خم کدو د پیشِ ازمه انکار مونی؟ قوم مره ایله کو تا اونا بوره و مره عبادت کنه. ^۴ چون اگه اونا ره ایله نکنی، بدن که صباح مَلخ ها ره د مُلک تُو ری مُونم. ^۵ مَلخ ها روی زمی ره پوش مونه تا اندازه که زمی ره دیده نمیتید. اونا باقی منده گیاه ها ره که از زاله خراب نشده و پگ برختای ره که د زمی سوز کده، موخوره. ^۶ خانه‌های خود تُو و از تمام خدمتگرای تُو و مردمِ مصر پُر از مَلخ مُوشه، د اندازه که آته‌گون تُو و بابه‌کلونای تُو از روزِ جای-د-جای شُدون خُو د ای سرزمی تا آلی ره ندیده.“ بعد ازو مُوسی روی خُو ره دور دده از پیشِ فرعون بُرو رفت. ^۷ و نفرای فرعون دزو گفت: ”تا به

کِی ای آدم مو ره دُچارِ مُصِیبت مُونه؟ بیل که مردای بنی اسرائیل بوره و خُداوند، خُدای خُوره عِبادت کنه. آیا نَمِیدنی که مصر بیرو شُده؟“^۸ اوخته اونا موسی و هارون ره دَ حُضُورِ فِرْعَوْن پس اُورد و اُو دَزوا گُفت: ”بورید و خُداوند، خُدای خُوره عِبادت کُنید، لیکن دَز مه بُگید که کُدم کسا موره؟“^۹ موسی دَ جواب شی گُفت: ”مو قد جوانا و پیرا، قد باچه ها و دُخترِون خُو موری و گله ها و رمه های خُوره ام قد خُو قتی مُوبری، چراکه پگ مو باید دَزی جشنِ مُقدَّس که بلده خُداوند اَسته، شِرکَت کنی.“^{۱۰} فِرْعَوْن دَزوا گُفت: ”خُداوند شُمو ره خیر بَدیه قد ازی گپ شُمو! کِی شُمو ره میلم که قد بچکِیچای خُو بورید! واضح اَسته که یگو نَقشِه بد دَ پیش خُو دَرید! ^{۱۱} نه! ای رقم نَمُوشه! فقط مَردا از بَینِ شُمو بوره و خُداوند ره عِبادت کنه، چُون از اوّل ام خاهش شُمو امی بُود.“ پس اونا ره از حُضُورِ فِرْعَوْن هَی کد.

^{۱۲} بعد ازو خُداوند دَ موسی گُفت: ”دِست خُوره دَ سرزمینِ مِصرِ دِراز کُو تاکه لشکرِ مَلَخ ها دَ بِلَه زمی بییه و تمام گیاه های رُوی زمی ره یعنی هر چیزی ره که پس از زاله باقی مَنده، بُخوره.“^{۱۳} اوخته موسی تَیاق خُوره دَ سرزمینِ مِصرِ دِراز کد و خُداوند یگ روز و یگ شاو از طرفِ شَرَق باد ره پُف کد. وختیکه صَباح شُد، اُمُو باد لشکرِ کِثِه مَلَخ ره قد خُو قتی اُورد.^{۱۴} مَلَخ ها دَ بِلَه تمامِ سرزمینِ مِصرِ اَمَد و پگِ منطقه ها ره گِرِفت. اِیطور مَلَخ کَلو بُود، که هرگِز دَ سرزمینِ مِصرِ دِیده نَشُدَد و بعد ازو ام دِیده نَمُوشه.^{۱۵} اونا تمامِ زمی ره پوشند تا اندازه که پگ جایا تریک شُد. مَلَخ ها تمامِ گیاه ها و میوه های ره که از زاله باقی مَندُد خورد. خُلاصه، دَ تمامِ مِصر هیچ سوزی دِیده نَمُوشُد، نه دَ گیاه و نه دَ دِرخت.^{۱۶} پس فِرْعَوْن فُوری موسی و هارون ره طلب کده گُفت: ”ما دَ ضِدِ خُداوند، خُدای شُمو و دَ ضِدِ خودون شُمو خطا کدیم.“^{۱۷} اِیمدَفعه ام خطای مَره بُبخشید و دَ حُضُورِ خُداوند، خُدای خُو عُدُر کُنید تاکه ای بِلای کُشِنده ره از مه دُور کنه.“^{۱۸} پس موسی از دِیرِ فِرْعَوْن بُرو رفت و دَ پیشِ خُداوند دُعا کد.^{۱۹} اوخته خُداوند از طرفِ غَرَب بادِ تیز ره پُف کد و امی بادِ پگِ مَلَخ ها ره دَ دریای سُرَخ بُرد، دَ اندازه که دَ تمامِ مِصر

یگ مَلَخ ام باقی نَمَد. ^{۲۰} مگم خُداوند باز فِرْعَوْن ره سَنگِدِل کد و اُو بَنی اِسْرَائیل ره ایله نَکد.

بَلای نَهْم

^{۲۱} بعد اَزو خُداوند دَ مُوسَى گُفت: ”دِسْت خُو ره سُون آسْمو بَلند کُو تا که تریکی سرزَمینِ مِصر ره بَگیره، یگ تریکی که مرْدُم بَتَنه اُو ره احساس کُنه.“ ^{۲۲} و مُوسَى دِسْت خُو ره سُون آسْمو باله کد و تریکی وَحْشَتَناک تمامِ سرزَمینِ مِصر ره دَ مُدَتِ سِه روز گِرِفَت. ^{۲۳} مرْدُم یگدیگه خُو ره نَمیدید و بَلدِه سِه روز هیچ کس از جای خُو شور نَخورد، مگم آغیلای بَنی اِسْرَائیل روشو بُود. ^{۲۴} اُو غِیت فِرْعَوْن دَفِعِه دیگه مُوسَى ره طلب کد و گُفت: ”بورید و خُداوند ره عِبادت کُنید. بچکِیچای خُو ره ام قد خُو بُبرید، مگم رمه ها و گلّه های شُمو باید دَ مِصر بُمنه.“ ^{۲۵} لیکِن مُوسَى گُفت: ”آیا کُشتنی و قُربانی های سوختنی ره تُو دَز مو میدی تا اونا ره قد خُو بُبری و بَلدِه خُداوند، خُدای خُو قُربانی کنی؟ نه! ^{۲۶} پس مو رمه های خُو ره ام قد خُو مُوبری، حتی یگ پای حیوان ره ام دَ جای شی ایله نَمونی، چُون یگون شی ره مو دَ خُداوند، خُدای خُو تقدیم مونی. لیکِن تا دَ اُونجی نَرسی، معلوم نییه که چی رقم باید خُداوند ره عِبادت کنی.“ ^{۲۷} مگم خُداوند دِلِ فِرْعَوْن ره سخت کد و اُو باز ام اونا ره ایله نَکد. ^{۲۸} بعد اَزو فِرْعَوْن دَ مُوسَى گُفت: ”از پیش مه دُور شو و هُوش خُو ره بَگیر که دیگه دَ دیرِ ازمه نیی، چُون اگه دَفِعِه دیگه قد ازمه رُوی دَ رُوی شنی، حتماً کُشته موشی!“ ^{۲۹} مُوسَى دَ جواب شی گُفت: ”راس گُفتی؛ دیگه هرگز رُوی تُو ره نَمینگرم.“

بَلای دَهْم

۱۱ اُوخته خُداوند دَ مُوسَى گُفت: ”یگ بَلای دیگه ره ما دَ بِلِه فِرْعَوْن و مِصریا نازل

مُونَم؛ بعد اَزُو فِرْعَوْن شُمُو رِه ايله مُونِه و غَيْتِيكِه شُمُو رِه ايله مُونِه، اُو شُمُو رِه بَكْلِي اَز اَيْنجِي هِي مُونِه.^۲ دَ بَنِي اِسْرَائِيل بُگِي كِه هر مَرْد و هر خَاَتُو اَز هِمْسَايِه مِصْرِي خُو چِيَزَاي طَلَّايِي و نُقْرَهِيي بَطْلَبِه.“^۳ چُون خُداوند قَوْمِ اِسْرَائِيل رِه دَ نَظَرِ مِصْرِيَا مُحْتَرَمِ جُور كُدُو و خُودِ مَوْسَى اَم دَ تَمَامِ سِرْزَمِينِ مِصْرِ دَ پِيَشِ خِدْمَتْگَارَايِ فِرْعَوْنِ و دَ پِيَشِ مَرْدُمِ مِصْرِ اَدَمِ غَدْرِ كُتِه مَعْلُومِ مَوْشُد.

^۴ پَسِ مَوْسَى اِدَامِه دَدِه دَ فِرْعَوْنِ كُفْت: ”خُداوند اَيْنِي رَقْمِ مَوْگِه، ’قَرِيبَايِ نِيْمِ شَاوِ مَا اَز مَنِه مِصْرِ تِيرِ مَوْشَمِ^۵ و پِگِ بَاچِه_هَآيِ اَوْلَبَارِي دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ مَوْمَرِه، اَز بَاچِه فِرْعَوْنِ گَرِفْتِه كِه دَ تَخْتِ خُو شِيْشْتِه يَه تَا بَاچِه اَوْلَبَارِي كَنِيزِي كِه كَارِ شِي اَسِيَا كِدُو اَسْتِه. حَتِي تَمَامِ اَوْلَبَارِي چَارِيَايَا اَم اَز بَيْنِ مَوْرِه.^۶ اِيْطُورِ چَخْرَا و مَاتِمِ كَلُو دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ پِيْدَا مَوْشِه كِه هِرْگِزِ شَنِيدِه نَشُدِه و شَنِيدِه اَم نَمُوشِه.^۷ مِگَمِ دَ خِلَافِ بَنِي اِسْرَائِيلِ و حَيَوَانَايِ شِي حَتِي يِگِ سِگِ اَم غَوَّو نَمُوكُنِه. اُو وختِ شُمُو مَوْفَاْمِيْدِ كِه خُداوند دَ بَيْنِ قَوْمِ اِسْرَائِيلِ و قَوْمِ مِصْرِ فِرْقِ قَائِيلِ مَوْشِه.“^۸ اُوخْتِه تَمَامِ خِدْمَتْگَارَايِ تُو دَ پِيَشِ اَزْمِه مِييِه و سِرْخَمِ كَدِه خَاَهْشِ مُونِه كِه ’تُو و پِگِ مَرْدُمِ كِه اَز تُو پِيْرُويِ مُونِه، اَز اَيْنجِي بُرِ شَنِيدِ!‘ بَعْدِ اَزُو مَا اَز مِصْرِ بُرِ مَوْشَمِ.“ و مَوْسَى دَ سِرِ قَارِ اَز حُضُورِ فِرْعَوْنِ بُرُو رِفْت.

^۹ خُداوند دَ مَوْسَى كُفْتُد: ”فِرْعَوْنِ تَوْرِه شُمُو رِه گُوشِ نَمُونِه، پَسِ اَمْزِي خَاَطِرِ مَعْجَزِه هَايِ مِه دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ كَلُو شُدِه مَوْرِه.“^{۱۰} مَوْسَى و هَارُونِ دَ پِيَشِ فِرْعَوْنِ پِگِ اَمْزِي نَشَانِي هَايِ مَعْجَزِه اَمِيْزِ رِه اَنْجَامِ دَدِ، لِيكِنِ بَخَاَطِرِيكِه خُداوند فِرْعَوْنِ رِه سَنَگْدِلِ كُدُو، اُو بَنِي اِسْرَائِيلِ رِه نَه مِي اِيْشْتِ كِه اَز مُلْكِ اَزُو بُرِ شُنِه.

عِيدِ فَطِيرِ و دَسْتُورَايِ شِي

۱۲ ^۱ خُداوند دَ مَوْسَى و هَارُونِ دَ مُلْكِ مِصْرِ كُفْت: ”اَيْنْمِي مَاهِ بَلَدِه شُمُو شُرُوعِ مَاهِ هَا حِسَابِ شُنِه، يَعْنِي اَمِي مَاهِ، مَاهِ اَوَّلِ سَالِ بَلَدِه شُمُو بَشِه.“^۲ دَ بَنِي اِسْرَائِيلِ بُگِيْدِ كِه هر

کس دَ روزِ دَهْمِ امزی ماه، دَ مُطابِقِ خانوارِ آته‌گون خُو یگ حیوان ره تیار کنه، یعنی یگ حیوان بلده هر خانه.^۴ اگه تعداد نفرای یگ خانوار کم بشه، اونا میتنه قد خانوار همسایه خُو دَ یگ حیوان شریگ شنه. هر خانوار دَ مُطابِقِ تعدادِ نفرای خُو و دَ اندازه خوراکِ هر شخص امو حیوان ره حساب کنه.^۵ امی حیوان باید حیوانِ نر، بے عیب و یگ ساله بشه و شمو میتنید اُو ره از گوسپو و یا از بُو بگیریید.^۶ حیوان ره تا روز چاردهم امزی ماه نگاه کنید و دمزو روز دَ غیتِ آفتو شیشو تمام جماعتِ اسرائیل، هر خانوار حیوانِ خود خُو ره حلال کنه.^۷ اونا یگ مقدار از خونِ ازوا ره گرفته دَ بله چوکاتِ دروازه خانه‌های خُو که دَ اونجی گوشتِ حیوان ره مُوخوره پاش بدیه.^۸ دمزو شاو اونا گوشت ره بریو کنه و قد نانِ فطیر و سوزی های تلخ بخوره.^۹ گوشت ره خام نخورید و قد آو پخته نکنید، بلکه تمام شی ره دَ بله آتش بریو کده بخورید، کله و پیچه و حتی دل-و-جگر شی ره ام بخورید.^{۱۰} هیچ کدم حصه گوشت ره تا صبح نگاه نکنید و اگه کدم چیز ازو باقی بمانه، اُو ره دَ آتش در بدید.^{۱۱} گوشت ره اینی رقم بخورید: کمر خُو ره بسته کده گوشره های خُو ره پای کنید و تیاق خُو ره دَ دست خُو گرفته دَ عجله بخورید. اینمی قربانیِ پصح بلده خداوند آسته.^{۱۲} دمزو شاو ما از سرزمین مصر تیر موشم و تمام اولباری های مصر ره، ام انسان و ام حیوان شی ره از بین موبرم. و ما دَ بله خدایونِ مصر قضاوت موم، چون ما خداوند استم.^{۱۳} و امو خون بلده شمو یگ نشانی آسته دَ بله خانه‌های که شمو دَ اونجی استید. امو خون ره که مینگرم خانه‌های شمو ره ایله کده تیر موشم و غیتیکه سرزمین مصر ره میزنم بلای مرگ دَ بله شمو هیچ نمییه تا شمو ره از بین بیره.^{۱۴} امی روز بلده شمو یگ عید و یادگاری بشه و شمو امی عید ره دَ یادِ خداوند برگزار کنید و نسل دَ نسل ای ره دَ عنوانِ یگ آیین همیشگی نگاه کنید.^{۱۵} بلده هفت روز نانِ فطیر بخورید. دَ روزِ اول، خمیر مایه ره از خانه های خُو بر کنید، چون هر کسی که دزی مدتِ هفت روز نانِ خمیرمایه تو بخوره، اُو باید از منه قوم اسرائیل آخ شنه.^{۱۶} دَ روزِ اول و دَ روزِ هفتم شمو یگ جلسه مقدس برگزار کنید. دمزی دُو روز هیچ کار نکنید بغير از تیار کدونِ نان بلده هر شخص. اینمی تنها کاری آسته که

شُمُو انجام دده مِيتِيد. ^{۱۷} شُمُو امی عیدِ فطیرِ ره نگاه کُنید، چراکه دَمزی روز ما طایفه های شُمُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورِدُم. پس امی روز ره نسل د نسل عیدِ بگیریِد و د عنوانِ یگ آیینِ همیشگی نگاه کُنید. ^{۱۸} از شامِ روزِ چاردهُم ماهِ اوّل تا شامِ روزِ بیست و یکُم، شُمُو باید نانِ فطیرِ بُخوریِد. ^{۱۹} دزی هفت روز خمیرمایه نَباید د خانه های شُمُو وجود دشته بَشه. هر کسی که نانِ خمیرمایه تُو ره بُخوره، اُو شخص چی بیگنه بَشه، چی مردُم اصلی مُلک، از منه جماعتِ اسرائیل آخ موشه. ^{۲۰} باز تاکید مُونم که دَمزی هفت روز هیچ چیزی خمیرمایه تُو نخوریِد، بلکه فقط نانِ فطیرِ بُخوریِد.

^{۲۱} بعد ازو موسی ریش سفیدای قومِ اسرائیل ره پیش خُو طلب کد و دزوا کُفت: ”بورید باره ها ره بلده خانوار خُو بگیریِد و د عنوانِ قُرَبانی پِصحِ حلال کُنید. ^{۲۲} خونِ باره ره د یگ طَشتِ بِنْدزید و بعد ازو قدِ علفِ زوفا خونِ ره د دُو بَغل و د سرِ چوکاتِ درگه خُو بُمَلید. هیچ کُدم شُمُو دَمزُو شاو تا صُبح از خانه خُو بُرو نروید. ^{۲۳} چُون خُداوند از سرزمینِ مِصر تیر موشه تاکه مِصریا ره بزنه، مگم وختیکه خونِ ره د دُو بَغل و د سرِ چوکاتِ درگه شُمُو بنگره، خُداوند از اُو درگه تیر موشه و د نأبُود کُننده اِجازه نَمیدیه که د خانه های شُمُو داخلِ شنه و شُمُو ره بکُشه. ^{۲۴} برگزاری امزی مَراسِمِ بلده شُمُو و اولاده شُمُو یگ قانُونِ دایمی آسته. ^{۲۵} وختی شُمُو دَمزُو سرزمی که خُداوند د مُطابق وعده خُو دز شُمُو میدیه داخلِ موشید، شُمُو امی مَراسِمِ ره د جای بیرید. ^{۲۶} زمانیکه اولادای شُمُو از شُمُو پُرسان کنه که ای مَراسِمِ چی معنی دَره؟ ^{۲۷} شُمُو بگید، ’ای قُرَبانی پِصحِ د اِحْتِرامِ خُداوند آسته. اُو از خانه های بنی اسرائیل د سرزمینِ مِصر تیر شد، د حالیکه مِصریا ره زد و کُشت؛ لیکن خانه های ازمو ره نجات دد.“ اوخته مردُمِ اسرائیل رُوی د خاک اُفتده خُداوند ره سَجده کد. ^{۲۸} پس بنی اسرائیل رفته امو کار ره کد که خُداوند د موسی و هارون امر کُدد.

مرگِ اولباری های مصریا

۲۹ و ایطور شد که خداوند د نیم شاو تمام اولباری های مصر ره زد و کشت، از باچه اولباری فرعون که د تخت خو شسته بود، تا باچه اولباری شخص اسیر که د سیاه چاه بندی بود. حتی پگ اولباری های حیوانات ره ام از بین برد. ۳۰ دمزو شاو فرعون و خدمتگرای شی و تمام مردم مصر از خاو بیدار شد و یگ ناله-و-چخرای غدر کته د سرزمین مصر شنیده شد، چون هیچ خانه نبود که د اونجی کس نمرده بشه. ۳۱ فرعون دمزو وخت شاو موسی و هارون ره کوی کده گفت: ”باله شنید و از بین قوم مه بر شنید و بنی اسرائیل ره ام قد خو قتی بُرید! بورید و امو رقم که خاسته بوید خداوند ره عبادت کنید. ۳۲ گله ها و رمه های خو ره ام د مطابق توره خو بُرید، ولے بلده ازمه ام دعای خیر و برکت کنید.“ ۳۳ و مصریا بنی اسرائیل ره شله شد که اونا د عجله از سرزمین ازوا بر شنه، چون اونا موگفت: ”اگه نه، پگ مو مومری.“ ۳۴ پس بنی اسرائیل تغاره های پر از خمیر بے خمیرمایه ره د چادرا پیچ کده د شانہ های خو باله کد. ۳۵ بنی اسرائیل د توره موسی عمل کد و از همسایه های مصری خو چیزای طلابی و نقره یی و کالا طلب کد. ۳۶ خداوند بنی اسرائیل ره د نظر مردم مصر محترم جور کد و هر چیزی که اونا از مصریا طلب کد، بلده ازوا دد. دزی ترتیب اونا مردم مصر ره غارت کد.

۳۷ اوخته بنی اسرائیل از شارِ رعمرسیس کوچ کده سون طرف سکوت ری شد. تعداد ازوا بغیر از خاتونو و بچکیچا قریب شش صد هزار مرد بود که پیده مورفت. ۳۸ قد ازوا قتی غدر مردم دیگه ام رفت و گله ها و رمه ها، یعنی مال بسیار کلو قد ازوا ری شد. ۳۹ و اونا امزو خمیر فطیر که از مصر اوردند نان فطیری پخته کد. خمیر تا او غیت نرسیدد، چون مصریا اونا ره د عجله از ملک خو بر کد. اونا وخت ندشت که نان ره پخته کنه و یا بلده خو توشه راه تیار کنه. ۴۰ خلاصه، بنی اسرائیل مدت چار صد و سی

سال دَ مِصرِ زِندِگی مُوکد. ^{۴۱} دَ آخِرِ اَمزِی چار صد و سی سال، دَمزُو روزِ تمامِ طایفه های قَوْمِ خُداوند از سرزمینِ مِصرِ بُرُ شُد. ^{۴۲} اُو یگِ شاوِ بُود که خُداوند نظرِ خُورِه دَ بَلِه بَنیِ اِسرائیلِ دوخته بُود تا اونا ره از سرزمینِ مِصرِ بُرو بیره. اُو شاوی اَسْتِه که تمامِ بَنیِ اِسرائیلِ بِحِیثِ شاوِ بیداری دَ اِحْتِرامِ خُداوند از نسل تا نسل باید نِگاه کُنه.

^{۴۳} و خُداوند دَ مُوسی و هارون کُفت: ”اینی مُقَرراتِ بَلدِه قُربانیِ پِصَحِ اَسْتِه: هیچ بیگنه باید از قُربانیِ پِصَحِ نَخوره. ^{۴۴} مگم هر غلامِ زَرخَرید که خَتنه شُدِه بَشِه، مِیتنه ازو بُخورِه. ^{۴۵} شَخصِ مُسافرِ و یا مُزدورکارِ نَباید ازو بُخورِه. ^{۴۶} هر حیوانِ قُربانیِ شُدِه باید دَ یگِ خانه خورده شُنه. هیچ گوشتِ ازو باید اَمزُو خانه بُرو بُرده نَشُنه و هیچ کُدم از اَسْتُغونای شی ره میده نَکُنید. ^{۴۷} تمامِ جماعتِ اِسرائیلِ باید ای مَراسِمِ ره برگزار کُنه. ^{۴۸} اگه یگِ شَخصِ بیگنه دَ مینکل شُمو زِندِگی مُونه و میخایه پِصَحِ ره بَلدِه خُداوند برگزار کُنه، باید مَردا و باچه های شی خَتنه شُنه. بعد ازو اِجازه دَرِه که نزدیک شُدِه پِصَحِ ره برگزار کُنه و اُو مِثِلِ اَدَمِ اَصْلِی سرزمینِ شُمو مُوشه. لیکن اَدَمِ ناخَتنه نَباید از قُربانیِ پِصَحِ بُخورِه. ^{۴۹} حُکمِ بَلدِه اِسرائیلی اَصْلِی و بَلدِه خَارِجی که خَتنه شُدِه و دَ بَینِ شُمو زِندِگی مُونه یگِ اَسْتِه.“ ^{۵۰} اوخته، تمامِ بَنیِ اِسرائیلِ اُمُوطور کد: اونا پگِ اِحکامی ره که خُداوند دَ مُوسی و هارون اَمر کُدد، عملی کد. ^{۵۱} و دَمزُو روزِ خُداوند تمامِ طایفه های بَنیِ اِسرائیلِ ره از سرزمینِ مِصرِ بُرو اُورد.

وَقْفِ اَوْلِباریِ ها بَنیِ اِسرائیلِ

۱۳ ^۱ و خُداوند دَ مُوسی اَمر کده کُفت: ^۲ ”تمامِ اَوْلِباریِ های نَر ره دَز مه وَقْفِ کُو، یعنی ثَمَرِه اَوَّلِ هر رَحْمِ از بَینِ بَنیِ اِسرائیلِ، چی اِنسانِ بَشِه و چی حیوان، اُو از مه یه.“

تاکیدِ موسیٰ بَلَدِه بر گزارِ کدونِ عیدِ فطیر

۳ پس موسیٰ دَ مردُمُ گُفت: ”ای روز ره دَ یاد دَشته بشید، که دَمزی روز شُمُو از مِصر، از جایی که غلام بُودید، بُرو اَمدید. خُداوند قد دِستِ قُدرتمند خُو شُمُو ره امزی جای بُرو اُورد. نانِ خمیرمایه تُو ره هیچ نَخورید. ۴ دَمزی روز دَ ماهِ اَبیب شُمُو از مِصر بُر مَوشید. ۵ وختیکه خُداوند شُمُو ره دَ سرزمینِ کِنعانیا، حِتیّا، اَموریا، حوِّیا و یبوسیا رَسند، شُمُو امی مَراسِم ره دَ ماهِ اَبیب نِگاه کُنید. خُداوند امی سرزمی ره که سرزمینِ شیر و عسل آسته دَ بابِه کَلونای شُمُو وعده کُدد. ۶ دَ مَدتِ هفت روز شُمُو نانِ فطیر بُخورید و دَ روزِ هفتم دَ اِحترامِ خُداوند جشنِ بگیریید. ۷ دَ دُورونِ امزو هفت روز نانِ فطیر بُخورید و دَ پَگِ جای ها و منطقه های شُمُو هیچ خمیرمایه یا نانِ خمیرمایه تُو پیدا نَشنه. ۸ و شُمُو دَمزو روز دَ باچه خُو نقل کُنید که امی عیدِ بخاطر ازی آسته که خُداوند بَلَدِه مه کارِ کُته کده و مَره از مِصر بُرو اُورده. ۹ امی عیدِ رقمِ نشانی اَلّی دَ دِست تُو و مِثلِ یادگاری دَ پیشِ چیمای تُو بَشه تاکه شریعتِ خُداوند هر وخت دَ دان تُو بَشه، چُون خُداوند قد دِستِ قُدرتمند خُو تُو ره از مِصر بُرو اُورد. ۱۰ پس هر سال دَ وختِ مَقَرَر شُدِه، ای فَریضه ره دَ جای بَیرو.“

۱۱ ”زمانیکه خُداوند تُو ره دَ سرزمینِ کِنعان میرسنه که وعده شی ره از پیش دَ بابِه کَلونای تُو و ام دَ خود تُو دُدد، و اُو سرزمی ره دَز تُو میدیه، ۱۲ دَ اُو غیتِ باچه های اوّلباری و امچنان اوّلباری نَر حیوانات خُو ره دَ خُداوند وَقَف کُو، چُون اونا دَ خُداوند تعلق دَره. ۱۳ مگم دَ عَوْضِ هر اوّلباری خَر باید یگ باره ره دَ خُداوند وَقَف کنی. و اگه بَلَدِه شی فدیه نَمیدی، باید گردونِ خَر ره میده کنی. لیکن بَلَدِه هر باچه اوّلباری بنی اسرائیل شُمُو حتماً فدیه بَدید. ۱۴ و صَباح روز وختیکه باچه تُو از تُو پُرسان مونه: ’ای کار بَلَدِه چی آسته؟‘ پس دَزو بُگی که خُداوند قد دِستِ قُدرتمند خُو مو ره از سرزمینِ مِصر، از جایی که غلام بُودی بُرو اُورد. ۱۵ و غیتیکه فِرعون سنگدل شُد و مو ره ایله

نمُوكد، اوخته خُداوند تمامِ اوّلباری‌ها ره دَ سرزمینِ مصر زَد و كُشت، ام باچه اوّلباری انسان ره و ام اوّلباری نَر حیوانات ره. دَمزی دَلیل ما پگِ اوّلباری‌های نَر حیوانات خُو ره دَ خُداوند قُربانی مُونم، مگم باچه های اوّلباری خُو ره بازخريد مُونم. ^{۱۶} ای مَراسِم مثل یگ نشانی دَ بِلَه دِست و مِثل یگ یادگاری دَ بَین چیمای تُو بَشَه، چراکه خُداوند قد دِست قوی خُو مو ره از مصر بُرو اُورد.

سُتونِ اُور و آتِش

^{۱۷} و امی رقم شد، وختی فرعون قومِ اسرائیل ره اجازه دَد که بوره، خُدا اونا ره از راه سرزمینِ فَلَسطینی‌ها هِدایت نکد، اگرچه او راه نزدیک بود. چون خُدا گفت: ”اگه بنی اسرائیل دُچار جنگ شنه، شاید اونا پشیمو شده دَ سرزمینِ مصر پس بوره.“ ^{۱۸} دَمزی دَلیل خُدا اونا ره از راه بیابو سُون دریای سُرخ راهنمایی کد و بنی اسرائیل مُسَلَح شده از سرزمینِ مصر بُرو آمد. ^{۱۹} موسی استغونای یوسف ره ام قد خُو بُرد، چراکه یوسف دَ زمانِ زندگی خُو بنی اسرائیل ره قَسَم دَدَه گفتُ: ”وختیکه خُدا دَ بِلَه شَمو نظرِ لُطف کده شَمو ره ازینجی بُرو مُوبَره، استغونای مَره ازینجی قد خُو بُبرید.“ ^{۲۰} پس بنی اسرائیل منطقه سُکوت ره ایله کده دَ منطقه ایتام که دَ شروع بیابو بود، خیمه زَد. ^{۲۱} دَمزی سَفر خُداوند پیشلونِ ازوا رفته دَ روز دَ وسیله سُتونِ اُور اونا ره هِدایت مُوکد و شاو دَ وسیله سُتونِ آتِش بلده ازوا روشنی میدد. دَزی صُورت اونا میتنست ام دَ روز و ام دَ شاو سَفر کنه. ^{۲۲} سُتونِ اُور دَ روز و سُتونِ آتِش دَ وختِ شاو یگ لحظه از پیشِ رُوی ازوا دُور نمُوشد.

تیر شدو از دریای سُرخ

^{۱۴} خُداوند دَ موسی گفت: ^۲ ”دَ بنی اسرائیل بگی که اونا دُور خورده دَ منطقه پی-

هَـحِـرُوتِ خَـيْمَـهٖ بَـزَـنَـهٖ، كَـهٖ دَ بَـيْنِ مَـيْـگَـدَالِ و دَـرِـيَايِ سَـرْخِ اَـسْتَهٗ، رُـوـي دَ رُـوـي بَـعْلِ صَـفِـوْنِ دَ پَالُوي دَـرِـيَا. ^۲ چُونِ فِرْعَوْنِ دَ بَارِهٖ بَنِي إِسْرَائِيلِ مُوْگَهٗ كَهٗ 'أَوْنَا دَ دَشْتِ سِرْگَرْدُو يَهٗ و بِيَابُو أَوْنَا رَهٗ سَرِپِيچِ كَدَهٗ.' ^۳ پَسْ مَا دِلِ فِرْعَوْنِ رَهٗ سَخْتِ مُوْنَمِ و أُو شَمُو رَهٗ دُمْبَالِ مُوْنَهٗ. دَـزِـي رَقْمِ مَا بُزْرُگِـي. و- جَلَالِ خُو رَهٗ دَزُو و دَ تَمَامِ لَشْكَرِ شِي ثَابِتِ مُوْنَمِ تَا مِصْرِيَا بَدَنَهٗ كَهٗ مَا خُداوند اَسْتَمِ." و بَنِي إِسْرَائِيلِ دَ أَمْرِ خُداوندِ عَمَلِ كَدِ. ^۴ و خَتِي دَ پادشاهِ مِصْرِ خَبَرِ دَدَهٗ شُدْ كَهٗ قَوْمِ إِسْرَائِيلِ اَزِ مِصْرِ دُوتَا كَدَهٗ، أُو و خِدْمَتْگَارايِ شِي پَشِيْمُو شُدَهٗ گُفْتِ: "مُو چِي كَارِ كَدِي؟ چَرَا بَنِي إِسْرَائِيلِ رَهٗ اَزِ خِدْمَتِ خُو آزَادِ كَدِي؟" ^۵ پَسْ فِرْعَوْنِ گَاځِي خُو رَهٗ تَيَارِ كَدِ و لَشْكَرِ خُو رَهٗ قَدِ خُو گِرْفَتَهٗ اَمَادَهٗ شُدِ. ^۶ أُو قَدِ شَشِ صَدِ گَاځِي خَاصِ خُو و قَدِ پَگِ گَاځِي هَايِ دِيگَهٗ مِصْرِ كَهٗ دَ زَـيْرِ دِـسْتِ قَوْمندانايِ شِي بُوْدِ، رَـيـي شُدِ. ^۷ و خُداوندِ دِلِ فِرْعَوْنِ پادشاهِ مِصْرِ رَهٗ سَخْتِ كَدِ تَاكَهٗ بَنِي إِسْرَائِيلِ رَهٗ دُمْبَالِ كَنَهٗ، چَرَاكَهٗ قَوْمِ إِسْرَائِيلِ دَ سَرِ بِلَنْدِي اَزِ مِصْرِ بُرْ شُدُدِ. ^۸ مِصْرِيَا قَدِ پَگِ اَسْپَهَا و گَاځِي هَايِ فِرْعَوْنِ، قَدِ نِـرُـوْهَايِ سَـوَاـرَهٗ و لَشْكَرِ پِيـدَهٗ، بَنِي إِسْرَائِيلِ رَهٗ دُمْبَالِ كَدِ و قَدِ اَزْوَا دَ لَبِ دَـرِـيَا، دَ بَـيْنِ پِي- هَـحِـرُوتِ و بَـعْلِ صَـفِـوْنِ كَهٗ أَوْنَا دَ اُونْجِي خَـيْمَهٗ زُدُدِ، رُـوـي دَ رُـوـي شُدِ. ^۹ و خَتِيكَهٗ فِرْعَوْنِ نَزْدِيكِ شُدِ، بَنِي إِسْرَائِيلِ تُوخِ كَدِ و دِيدِ كَهٗ اَوْنَهٗ، مِصْرِيَا اَزِ دُمْبَالِ اَزْوَا مِيـيَهٗ. أَوْنَا كَلُو تَرَسِ خُورِدِ و دَ پِيـشِ خُداوندِ فَرِيَادِ زَدِ. ^{۱۰} اُوخْتَهٗ أَوْنَا دَ مُوسَى گُفْتِ: "مَگَمِ دَ مِصْرِ قَبْرِسْتُو نَبُوْدِ كَهٗ مُو رَهٗ دَـزِي بِيَابُو اُورْدِي تَا مُو دَ اَيْنْجِي بُمَرِي؟ چَرَا دَ حَقِ اَزْ مُو اِيْطُورِ كَدِي و مُو رَهٗ اَزِ مِصْرِ بُرُو اُورْدِي؟" ^{۱۱} و خَتِيكَهٗ دَ مِصْرِ بُوْدِي، اَيَا دَزِ تُو نَكُفْتِي كَهٗ 'مُو رَهٗ دَ حَالِ خُودُونِ مُو بِيَلِ تَاكَهٗ دَ مِصْرِيَا غَلَامِي كَنِي؟' مُو مُوْفَامِيْدِي كَهٗ غَلَامِ مَنْدُو دَ مِصْرِ اَزِ مُرْدُو دَ بِيَابُو كَدَهٗ بَهْتَرِ اَسْتَهٗ." ^{۱۲} مَگَمِ مُوسَى دَ مَرْدَمِ گُفْتِ: "تَرَسِ نَخُورِيْدِ! ايسْتَهٗ شَنِيدِ و تُوخِ كُنِيْدِ كَهٗ خُداوندِ چِي رَقْمِ اَمْرُو ز شَمُو رَهٗ نِجَاتِ مِيْدِيَهٗ. اِي مِصْرِيَا رَهٗ كَهٗ اَمْرُو ز مِينْگَرِيْدِ، دِيگَهٗ هَرْگَزِ نَمِينْگَرِيْدِ. ^{۱۳} خُداوندِ بَلَدِهٖ شَمُو جَنْگِ مُوْنَهٗ؛ شَمُو فِقْطِ صَبْرِ كُنِيْدِ و اَرَامِ بَشِيْدِ."

^{۱۴} أُو غَـيْتِ خُداوندِ دَ مُوسَى گُفْتِ: "چَرَا دَ پِيـشِ مَهٗ فَرِيَادِ مِيزْنِي؟ دَ بَنِي إِسْرَائِيلِ بُوْگِي كَهٗ أَوْنَا حَرَكْتِ كَنَهٗ و پِيـشِ بُورَهٗ. ^{۱۵} و خُودِ تُو تَيَاقِ خُو رَهٗ بِلَنْدِ كَدَهٗ طَرَفِ دَـرِـيَا دِرَازِ كُو تَاكَهٗ

دریا دُو شَق شُنه و بَنی إِسْرَائیل از مَنه پارگی دریا دَ خُشکه تیر شُنه. ^{۱۷} لیکن ما دِل
 مِصرِیا ره سخت مُونم تاکه اونا از دُمبال شُمُو داخِلِ دریا بییه و ما تَوَسُطِ فِرْعَوْن و
 تمامِ لشکر شی و دَ وَسِیلَه گاڭی ها و عسکرای سَوَارِی شی بُزُرگی-و- جلالِ خُو ره
 ظاهرِ مُونم. ^{۱۸} پس مِصرِیا میدنه که ما خُداوند اَسْتُم. دَ اُو غِیت ما از طَرِیقِ شِکست
 دَدونِ فِرْعَوْن و گاڭی های جنگی و سَوَارِی شی بُزُرگی-و- جلالِ پَیدا مُونم. ^{۱۹} و مَلایکه
 خُدا که پِیشلونِ لشکرِ بَنی إِسْرَائیل حَرکت مُوکد، دَ پُشتِ سِرِ ازوا جای-د- جای شُد.
 اوخته سَتونِ اُور از پِیشِ رُویِ بَنی إِسْرَائیل دَ پُشتِ سِرِ ازوا رفت ^{۲۰} و دَ بَینِ لشکرِ
 مِصرِیا و لشکرِ بَنی إِسْرَائیل پرده جور شُد. اَمُو سَتونِ اُور دَ مِصرِیا تَرِیکی مُوکد، مگم دَ
 بَنی إِسْرَائیل دَ وختِ شَاوِ رُوشنی میدد. دَمزی رقمِ تمامِ شَاوِ هر دُو لشکر از یگدیگه خُو
 جدا بُود. ^{۲۱} اوخته مُوسِی تَیاقِ خُو ره قدِ دِستِ خُو سُونِ دریا دِرَاز کد و خُداوند اُو دریا
 ره تمامِ شَاوِ تَوَسُطِ بادِ شَرقی پُف کده دریا ره دُو شَق کد و حِصّه مابَینِ دریا خُشک
 شُد. ^{۲۲} و بَنی إِسْرَائیل از راه خُشک دَ مَنه دریا تیر شُد، دَ حَالِیکه اُو دریا مِثِلِ دیوالِ بِلند
 دَ دِستِ راست و دِستِ چپِ ایسته شُد. ^{۲۳} دَمزی غِیتِ پگِ مِصرِیا اونا ره دَوَند و تمامِ
 اَسپهایِ فِرْعَوْن قد گاڭی ها و سَوَارِی شی دَ دُمبالِ ازوا دَ مَنه پارگی دریا داخِلِ شُد.
^{۲۴} و صَباحِ گاهِ خُداوند از مَنه سَتونِ اُور و آتِشِ لشکرِ مِصرِیا ره تُوخ کده اونا ره دَ
 گَلگَمیری اَندخت. ^{۲۵} اُو باعِثِ شُد که چرخایِ گاڭی های ازوا کنده شُنه تا اونا دَ سختی
 حَرکت کنه. اوخته مِصرِیا چِیغِ زده گُفت: ”بِیید که از پِیشِ بَنی إِسْرَائیل دُوتا کنی،
 چراکه خُداوند طرفدارِ ازوا اَسته و دَ خِلَافِ ازمو جنگِ مونه!“

^{۲۶} بعد ازو خُداوند دَ مُوسِی گُفت: ”دِستِ خُو ره بسمِ طرفِ دریا دِرَاز کُو تاکه آوها دَ سِرِ
 مِصرِیا و گاڭی ها و سَوَارِی ازوا تا بییه.“ ^{۲۷} اوخته مُوسِی دِستِ خُو ره دَ بِلَه دریا دِرَاز
 کد و دَمِ دَمِ صُبْحِ اُو دریا دَ حَالِتِ اَوّلی خُو پس اَمَد. مِصرِیا کوشِشِ کد که دُوتا کنه،
 لیکن اونا قد اُو دریا رُویِ دَ رُویِ شُد و خُداوند پگِ ازوا ره دَ مِینکلِ دریا چپه کده غَرَق
 کد. ^{۲۸} وختیکه اُو پس دَ جای خُو اَمَد، تمامِ گاڭی ها و سَوَارِی ازوا زیرِ اُو شُد و از

تمام لشکر فرعون که د دُمبالِ بنی اسرائیل رفتند، حتی یگ نفر ام زنده نماند. ^{۲۹} مگم بنی اسرائیل د راه خشک از منہ دریا تیر شد و او مثل دیوال بلند د دست راست و د دست چپ ازوا ایسته بود. ^{۳۰} دمزو روز خداوند بنی اسرائیل ره از چنگ مصریا نجات دد و بنی اسرائیل جسدهای مصریا ره دید که د لب دریا هر سو افتده بود. ^{۳۱} وختی بنی اسرائیل امو قدرت بزرگ ره که خداوند د خلاف مصریا ظاهر کد دید، اونا از خداوند ترس خورده احترام کد و د خداوند ایمان آورد و د بنده شی موسی اعتماد کد.

غزل و سرود موسی و بنی اسرائیل

۱۵ بعد از موسی و بنی اسرائیل اینی سرود ره بلده خداوند خاند:

”بلده خداوند سرود میخانم که شکوه-مندانه پیروز شده،

اسبها و سوارای شی ره د دریا پورته کد.

^۲ خداوند زور و سرود مه یه، او باعث نجات مه شده.

اینمی خدای مه آسته و ما او ره ستایش مونم، خدای آته مه، که ما او ره حمد-
و- ثنا موگیم.

^۳ خداوند قهرمان جنگ آسته،

و نام شی «خداوند» آسته.

^۴ لشکر و گاډی های فرعون ره د دریا اندخت،

جنگجوی های خاص فرعون د دریای سرخ غرق شد.

٥ آوهای غُوج اونا ره پوشند،

و اونا مثلِ سنگ دَ چُقوری آو تاه رفت.

٦ دِسْتِ راست تُو، اَی خُداوند، پُر قُدْرَتِ عَظِیمِ اَسْتِه،

دِسْتِ راست تُو، اَی خُداوند، دُشْمون خُو ره تِکِه-و-پِرچِه کد،

٧ قَد بُزْرِگی جِلالِ خُو مُخَالِفِینِ خُو ره نَابُودِ کدی،

تُو آتِشِ غَضَبِ خُو ره رِیِ کدی تا اونا ره مِثْلِ کاه وَرِی بُسوزَنه.

٨ تُو دَ سِرِ دریا پُف کده آو ره دُو شَقِ کدی،

آوها رِقْمِ دیوالِ اَلّی ایسته شُد و چُقوری دریا خُشک شُد.

٩ دُشْمو قَد خُو کُفْت: 'اونا ره دُمبالِ مُونم، اونا ره گِرِفْتارِ مُونم،

وُلجِه ره تَقْسِیمِ کده کُفْتِ دِلِ خُو ره بُرِ مُونم

و شَمشیرِ خُو ره کَشِیدِه اونا ره قَد زورِ دِسْتِ خُو نَابُودِ مُونم.'

١٠ لیکِن تُو، اَی خُداوند، دَ دریا پُف کدی و آو اونا ره پوشند.

اونا سُرَبِ وَرِی دَ مَوجِ های خروشان غَرَقِ شُد.

١١ اَی خُداوند، کُدَمِ از خُدايو مِثْلِ اَز تُو اَلّی اَسْتِه؟ دَ عَظَمَتِ و پَاکی، کِی اَسْتِه کِه رِقْمِ

اَز تُو وَرِی بَشِه؟

و دَ جلال و شِكوهِ مِثْلِ اِزْتُو وری کی پیدای موشه که بتنه کارای عجیب انجام بدیه؟

۱۲ تُو دِسْتِ راسْتِ خُو ره دِرَاز کدی

و زمی دُشْمَنای تُو ره قُورْت کد.

۱۳ از رُوی مُحَبَّتِ بے اندازِه خُو تُو قَوْمِ خُو ره که بازخِرید کدی، راهنمایِ مونی.

تُو اُونَا ره قَد قُدْرَتِ خُو طَرَفِ سِرْزَمِیْنِ پَاکِ خُو هِدَايَتِ مِیْدی.

۱۴ مَلَّتْ هَا شَنِیْدِه و مِیْلَرْزِه.

مَرْدُمایِ فَلَسطِیْنِ ره وَهْمِ گِرِفْتِه.

۱۵ اَمِیْر هَایِ اِدُومِ وَحْشَتِ زَدِه شُدِه،

رَهْبِرایِ مَوآبِ مِیْلَرْزِه،

مَرْدُمِ کِنَعانِ مَحُو-و-کَمِ دِلِ شُدِه،

۱۶ تَرَسِ و وَحْشَتِ دَ سِرِ اَزْوا حاکِمِ شُدِه.

اُونَا از قُدْرَتِ بازُوی تُو شَنِیْدِه و مِثْلِ سَنگِ اَلّی بے حَرَكْتِ شُدِه،

تا غِیْتِیکِه قَوْمِ تُو تِیرِ شُنِه، اَی خُداوند،

تا قَوْمی که اُو ره بازخِرید کدی تِیرِ شُنِه.

۱۷ تُو اُونَا ره اُورْدِه دَ کَوِه مَقْدَسِ خُو که مِیراثِ تُو اَسْتِه، جَای-دَ-جَای مونی،

دَ امزُو جای که او ره بلده بُود-و-باش خُو اِنْتِخاب کدی، آی خُداوند،

یعنی دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ که دِستای تُو بُنیاد شی ره ایشته، یا مولا.

^{۱۸} خُداوند تا اَبَد اَلْآباد پادشاهی مونه.

^{۱۹} اَسپهای فِرْعَوْن که قد گاځی ها و سوارای شی دَ مَنه دریا رفت،

خُداوند آوهای دریا ره پس دَ بِلِه ازوا ایله کد،

مگم بَنی اِسرائیل از مَنه دریا دَ خُشکه تیر شد.

^{۲۰} و مَریم که نبیه و خوارِ هارُون بُود، دیره دَ دِست خُو گِرِفَت و پگِ خاتونوی دیگه ام دایره دَ دِستای شی دَ دُمبال ازو رفته بازی مُوکد. ^{۲۱} مَریم امی سرُود ره بلده ازوا خاند:

”بلده خُداوند سرُود بخانید که شکوه-مندانه پیروز شده،

اَسپها و سوارای شی ره دَ دریا پورته کد.“

آو تلخ شیرین موشه

^{۲۲} پس مُوسی قومِ اِسرائیل ره از دریای سُرُخ حَرکت دَد و اونا ره دَ دَشْتِ شُور هِدایت کد. بعد از سه روز سَفَر دَ بیابو هیچ آو پیدا نَشُد. ^{۲۳} وختیکه اونا دَ یگ جای دَ نامِ ماره رسید، اونا نَتِنست آو امزُو جای ره وُچی کنه، چراکه تلخ بُود. دَمزی دَلیل اُونجی ره «ماره» یعنی «تلخ» نام ایشْتُد. ^{۲۴} پس مردُم دَ خِلَافِ مُوسی نِق نِق کده گُفت: ”مو چیزخیل ره وُچی کنی؟“ ^{۲۵} اوخته مُوسی پیشِ خُداوند فریاد زَد و خُداوند یگ بِرخت ره دَزُو نِشو دَد. پس مُوسی چپو امزُو بِرخت ره دَ مَنه آو اَندخت و آو شیرین شد. دَ اُونجی

خداوند احکام و قانون د قَوْمِ إِسْرَائِيلِ دَد و اونا ره مَوْرِدِ آزمايش قرار دده ^{۲۶} گُفت: ”اگه توره ازمه ره که خُداوند، خُداي تُو اَسْتُمْ، گوش کنی و چیزی ره که د نظرِ ازمه دُرُست اَسْتِه انجام دده از احکام و دستُورای مه اِطَاعَتِ کنی، ما تُو ره از پگ مَرَضِ های که مِصرِیا ره گِرِفْتار کدُم، نِگاهِ مُونُم، چُون ما خُداوند، شِفا دِهِنْدِه تُو اَسْتُمْ.“

^{۲۷} بعد از و بنی اسرائیل د منطقه ایلیم آمد. د اُونجی دوازده چشمه و هفتاد بِرختِ خُرما مَوْجُود بُود؛ پس اونا د لبِ چشمه ها خیمه زد.

«مَن» و بُوْدَنِه

۱۶ بعد از و تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کد و د بیابونِ سِین که بَینِ ایلیم و کوه سِینا بُود رفت. اونا د روزِ پوزدَهْمِ ماهِ دوّم بعد از خَارِجِ شُدو از سرزمینِ مِصرِ د اُونجی رَسید. ^۲ د امزو بیابو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل د خِلافِ مُوسَى و هَارُونِ نِقِ نِقِ کد ^۳ و دَزوا گُفت: ”کَشِکِه د سرزمینِ مِصرِ از دِستِ خُداوند مَومردی. د اُونجی مو د بَغْلِ دِیگِ های گوشتِ مِیشِشتی و نانِ پَریمو مَوخوردی، مگم آلی مو ره دزی بیابو اُوردید تا که پگِ جماعتِ از گُشَنگی بُمَرِه.“

^۴ اوخته خُداوند د مُوسَى گُفت: ”اینه، ما از آسمو رِقْمِ بارو اَلّی بَلْدِه شُمو نانِ رِیِ مُونُم و مَرْدُمِ بُرو رفته هر روز نانِ روزانه خُو ره جَمِ کنه. دَمزی طریقه ما اونا ره اِمْتِحانِ مُونُم تا بِنِگَرُم که آیا اونا از اید مه موشه یا نه. ^۵ د روزِ شَشْمِ اونا باید د اندازه دُو روز نان ره جَمِ کده تیار کنه.“

^۶ بعد از و موسی و هارون د تمامِ بنی اسرائیل گُفت: ”د وختِ شام دَز شُمو معلومدار موشه، کسی که شُمو ره از سرزمینِ مِصرِ آزاد کد، خُداوند بُود. ^۷ اَرِی، شُمو صَباحِ صُبْحِ جلالِ خُداوند ره مِینِگَرید، چرا که اُو نِقِ نِقِ شُمو ره که د خِلافِ اَزو کدید، شِنیدِه.“

چُونِ مَوْ كِي اَسْتِي كِه شَمُو دَ خِلَافِ اَزْمُو نِقِ نِقِ كُنِيد؟“^۸ مُوسَى اِدَامِه دَدِه كُفْت: ”اَزِي پَس خُداوند دَ غَيْتِ شَامِ دَز شَمُو گوشتِ مِيدِيه وَ دَ وَخْتِ صُبْحِ نَانِ، تاكِه بُخُورِيد وَ سِيرِ شَنِيد، چُونِ خُداوند نِقِ نِقِ شَمُو رِه شَنِيدِه. دَ حَقِيقَتِ شَمُو دَ خِلَافِ اَزُو نِقِ نِقِ كَدِيد، نَه دَ خِلَافِ اَزْمُو. مَوْ چِي اَسْتِي كِه شَمُو دَ خِلَافِ اَزْمُو نِقِ نِقِ كُنِيد؟“^۹ بَعْدِ اَزُو مُوسَى دَ هَارُونِ كُفْت: ”دَ تَمَامِ جَمَاعَتِ بَنِي اِسْرَائِيلِ بُگِي، دَ حُضُورِ خُداوندِ بِيِيد، چِرَاكِه اُو نِقِ نِقِ هَايِ شَمُو رِه شَنِيدِه.“^{۱۰} دَ حَالِيكِه هَارُونِ قَدِ جَمَاعَتِ بَنِي اِسْرَائِيلِ تَوْرِه مَوْكُفْتِ اُونَا سُونِ بِيَابُو تُوخِ كَدِ وَ دَ اُونَجِي جَلَالِ خُداوندِ دَ مَنِه اُورِ ظَاهِرِ شُد.

^{۱۱} اوخته خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ^{۱۲} ”مَا نِقِ نِقِ بَنِي اِسْرَائِيلِ رِه شَنِيدُم. بُوْرُو وَ دَزُوا بُگِي كِه دَ وَخْتِ آفْتُو شِشْتُو گوشتِ مَوْخُورِيدِ وَ دَ وَخْتِ صُبْحِ قَدِ نَانِ سِيرِ مَوْشِيدِ تا بَدِيدِ كِه مَا خُداوند، خُدايِ شَمُو اَسْتُم.“^{۱۳} دَ شَامِ اَمَزُو رُوْزِ تَعْدَادِ زِيَادِي بُوْدَنِه اَمَدِ وَ تَمَامِ خِيْمِه گَاهِ بَنِي اِسْرَائِيلِ رِه پَوْشَنَدِ وَ دَ وَخْتِ صُبْحِ دَ گِرْدُوْبِرِ خِيْمِه گَاهِ شَبْنَمِ دَ زَمِي شِشْتِ.
^{۱۴} وَخْتِيكِه شَبْنَمِ كُمِ شُد، دَانِه هَايِ نَازَكِ دَ رُوِي بِيَابُو باقِي مَنَدِ كِه رَقْمِ سُدْرِي اَلِي دَ بَلِه زَمِي شِشْتِ.^{۱۵} غَيْتِيكِه بَنِي اِسْرَائِيلِ اُو رِه دِيدِ اُونَا اَزِ يگَدِيگِه خُو دَ زِيُونِ عِبْرَانِي پُرْسَانِ كَد: ”مَنْ هُو؟“ يَعْنِي ”اِي چِي اَسْتِه؟“ چُونِ اُونَا نَمِيدَنَسْتِ كِه اُو چِي بُوْد. اوخته مُوسَى دَزُوا كُفْت: ”اَيْنَمِي نَانِي اَسْتِه كِه خُداوند دَز شَمُو دَدِه تا اُو رِه بُخُورِيد.“^{۱۶} خُداوند كُفْتِه: ”هَرِ نَفَرِ اَمُوقَسِ كِه خُورْدِه مِيْتَنِه جَمِ كُنِه. شَمُو بَايَدِ يگِ مَنَكِ رِه بَلَدِه هَرِ فَرْدِ خَانَوَادِه خُو كِه دَ هَرِ خِيْمِه زَنْدِگِي مُونِه، بَغِيرِيد.“^{۱۷} پَسِ بَنِي اِسْرَائِيلِ دَزِي تَوْرِه عَمَلِ كَد. بَعْضِي مَرْدُمِ كَلُو جَمِ كَدِ وَ بَعْضِي اَزُوا كَم.^{۱۸} وَخْتِيكِه اَمُو «مَنْ» رِه قَدِ مَنَكِ اِنْدَازِه گِرْفَتِ، مَعْلُومِ شُدِ كَسَايِ كِه كَلُو جَمِ كَدُدِ، چِيْزِي زِيَادِ نَدَشْتِ وَ اُونَايِ كِه كَمِ جَمِ كَدُدِ، كَمْبُودِ نَدَشْتِ، بَلَكِه هَرِ اَدَمِ دَ اِنْدَازِه ضَرْوَرَتِ خُو جَمِ كَدُدِ.^{۱۹} وَ مُوسَى دَزُوا كُفْت: ”يگِ ذَرِه شِي رِه اَمِ تا صُبْحِ نِگَاهِ نَكُنِيد.“^{۲۰} لِيكِنِ بَعْضِي مَرْدُمِ دَ تَوْرَايِ مُوسَى گُوشِ نَدَدِ وَ يگِ اِنْدَازِه شِي رِه بَلَدِه صَبَاحِ نِگَاهِ كَد. مَگَمِ وَخْتِي صُبْحِ شُدِ دِيدِ كِه پَگِ شِي پُرِ اَزِ كِرْمِ وَ گَنْدِه شُدِه وَ مُوسَى بِخَاطِرِ اَمَزِي كَارِ دَ بَلِه اَزُوا غَدْرِ قَارِ شُد.^{۲۱} هَرِ رُوْزِ صَبَاحِ گَاهِ، هَرِ كَسِ دَ اِنْدَازِه

ضُرُورَتِ خُو اَمزُو نَانِ جَمِ مُوَكِد. لِيَكِنِ وَخْتِيكِه آفَتُو تِيزِ مُوَشُد، اُمُو نَانِ خَاصِ آو مُوَشُد. ^{۲۲} وَ دَ رُوژِ شَشَمِ اُونَا دُو بَرَابَرِ نَانِ جَمِ كَد، يَعْنِي دُو مَنَكِ بَلَدِه هِر نَفَر. پَس رَهْبِرَايِ قَوْمِ اَمَدِ وَ دَ مُوسَى خَبَرَ دَد. ^{۲۳} مُوسَى دَزُوا كُفَت: ”مَقْصِدِ تَوْرِه خُدَاوَنَد اَيْنَمِي اَسْتِه: صَبَاحِ رُوژِ اِسْتِرَاحَتِ وَ رُوژِ اَرَامِ مُقَدَّسِ دَ اِحْتِرَامِ خُدَاوَنَد اَسْتِه. پَس هِر چِيْزِي رِه كِه دَ بَلَهِ اَتَشِ پُخْتِه كَدَنِي وَ يَا دَ آو جَوْشَنَدَنِي اَسْتِيد، اِمْرُوژِ پُخْتِه كَنِيد وَ يِگِ اَنْدَازِه اَزُو رِه بَلَدِه صَبَاحِ نِگَاهِ كُنِيد.“ ^{۲۴} وَ اُونَا مُطَابِقِ اَمْرِ مُوسَى نَانِ رِه تَا رُوژِ دِيْگِه شِي نِگَاهِ كَد وَ اُمُو نَانِ نَه كَنْدِه شُد وَ نَه اُو رِه كِرَمِ زَد. ^{۲۵} مُوسَى دَزُوا كُفَت: ”اِي نَانِ اِمْرُوژِ شَمُو يَه، چِرَاكِه اِمْرُوژِ رُوژِ اَرَامِ دَ اِحْتِرَامِ خُدَاوَنَد اَسْتِه وَ اِمْرُوژِ اَمزُو نَانِ هِيْچِ پَيْدَا نَمِيْتَنِيد. ^{۲۶} شَشِ رُوژِ نَانِ رِه جَمِ كُنِيد، لِيَكِنِ رُوژِ هَفْتَمِ، رُوژِ اَرَامِ اَسْتِه وَ اُو پَيْدَا نَمُوَشِه.“ ^{۲۷} اَوْخْتِه، دَ رُوژِ هَفْتَمِ بَعْضِي كَسَا بُرُو رَفَتِ تَاكِه اَزُو نَانِ جَمِ كُنِه، مَگَمِ اُونَا هِيْچِ پَيْدَا نَتَنِسْت.

^{۲۸} پَس خُدَاوَنَد دَ مُوسَى كُفَت: ”تَا كِي شَمُو اَزِ اِحْكَامِ وَ شَرِيْعَتِ مِه سَرِيْچِي مُوْنِيد؟“ ^{۲۹} دَ فِكْرِ شَمُو بَشِه كِه مَا، خُدَاوَنَد، رُوژِ هَفْتَمِ رِه بَحِيْثِ رُوژِ اَرَامِ دَزِ شَمُو بَخْشِيدَم. وَ اَمزِي خَاطِرِ دَ رُوژِ شَشَمِ شَمُو رِه دُو بَرَابَرِ نَانِ مِيدَم. پَس دَ رُوژِ هَفْتَمِ هِر نَفَرِ دَ خِيْمِه خُو بُمَنَه وَ هِيْچِ كَسِ اَزِ جَايِ خُو بُرُو نَرُوِه.“ ^{۳۰} پَس مَرْدَمِ دَ رُوژِ هَفْتَمِ اِسْتِرَاحَتِ كَد. ^{۳۱} قَوْمِ اِسْرَائِيلِ نَامِ اَمزُو نَانِ رِه كِه هِر صَبَاحِ جَمِ مُوَكِد، «مَنْ» اِشْت. اُو مِثْلِ دَاْنِه هَايِ كَشْنِيْزِ سَفِيدِ بُودِ وَ مَزِه شِي رَقْمِ كَلْچِه عَسَلْتُو وَرِي. ^{۳۲} بَعْدِ اَزُو مُوسَى كُفَت: ”اَيْنِي رِه خُدَاوَنَدِ اَمْرِ كَدِه، يُگِ مَنَكِ پُرِ اَزِ «مَنْ» رِه بَلَدِه نَسْلِ هَايِ اَيْنَدِه نِگَاهِ كُو تَا اُونَا اُو رِه بِنِگَرِه وَ بَدَنِه دَ وَخْتِي كِه شَمُو رِه اَزِ سَرَزْمِيْنِ مِصْرِ بُرُو اُورْدَم، اَوْنَمُو نَانِ رِه دَ بِيَابُو بَلَدِه شَمُو دَدَمِ تَا بَخُوْرِيد.“ ^{۳۳} وَ مُوسَى دَ هَارُونِ كُفَت: ”يِگِ ظَرْفِ رِه بَگِيْرِ وَ دَ اَنْدَازِه يِگِ مَنَكِ «مَنْ» پُرِ كُو وَ اُو رِه دَ حُضُوْرِ خُدَاوَنَدِ بِيْلِ تَا بَلَدِه نَسْلِ هَايِ اَيْنَدِه نِگَاهِ شَنِه.“ ^{۳۴} اُمُو رَقْمِ كِه خُدَاوَنَدِ تَوَسُطِ مُوسَى اَمْرِ كَدَد، هَارُونِ اُو رِه دَ اَيْنَدِه دَ پِيْشِ رُوِي صَنْدُوْقِ شِهَادَتِ اِشْتِ تَا نِگَاهِ شَنِه. ^{۳۵} بَنِي اِسْرَائِيلِ تَا چِلِ سَالِ «مَنْ» مُوْخُوْرَد، تَا زَمَانِي كِه اُونَا دَ يِگِ مَنَطَقِه اَبَادِ رَسِيد، يَعْنِي تَا دَاخِلِ شُدُو دَ سَرْحَدِ سَرَزْمِيْنِ كِنْعَانِ، خُوْرَاكِ اَزُوا «مَنْ» بُود.

از قاده او جاری موشه

۱۷ بعد ازو بنی اسرائیل د امر خداوند از بیابون سین کوچ کد و د سفر خو ادامه دده د منطقه رفیدیم خیمه زد، مگم د اونجی هیچ او بلده وچی کدو پیدا نشد. ۲ پس مردم قد موسی جنجال کده گفت: “دز مو او بدی که وچی کنی.” موسی د جواب ازوا گفت: “بچی قد ازمه جنجال مونیید؟ و چرا خداوند ره امتحان مونیید؟” ۳ ولے ازی که مردم کلو تشنه بود، اونا بق نق کده د موسی گفت: “چرا مو ره از مصر د اینجی اوردی؟ آیا مو ره د اینجی اوردی تاکه مو قد اولادا و گله‌های خو از تشنگی بمری؟” ۴ پس موسی د پیش خداوند فریاد زده گفت: “ما قد ازی قوم چی کئم؟ قریب آسته که مره سنگسار کنه!” ۵ خداوند د جواب موسی گفت: “پیش روی قوم بورو و بعضی از ریش سفیدای بنی اسرائیل ره قد خو بگیر و امو تیاق ره که قد شی دریای نیل ره زدی، د دست خو گرفته حرکت کو. ۶ اوخته، ما د حوریب د بله قاده د پیش روی تو ایسته موشم و تو قد امزو تیاق د بله قاده بز تا او از منه ازو بر شنه و مردم وچی کنه.” و موسی د مطابق امر خداوند د پیش چیم ریش سفیدون بنی اسرائیل امطور کد. ۷ او امو جای ره «مسا» و «مریبا» یعنی «آزمایش» و «جنجال» نام ایشست، چراکه بنی اسرائیل د اونجی جنجال کد و خداوند ره آزمایش کده گفت: “آیا خداوند د قدی ازمو حاضر آسته یا نه؟”

جنگ قد عمالیقی ها

۸ بعد ازو عمالیقیا د رفیدیم آمده قد بنی اسرائیل د جنگ کدو شد. ۹ موسی د یوشع گفت: “نفره ره از منه قوم انتخاب کو و بورو قد عمالیقیا جنگ کو. صباح ما تیاق خدا ره د دست خو گرفته د سر تپه ایسته موشم.” ۱۰ پس یوشع د مطابق توره موسی عمل کده د

جنگ عمالیقیا رفت و موسی، هارون و حور د بَلِه تپه رفت. ^{۱۱} و ایطور شد که وختی موسی دستای خوره سون آسمو باله موکد، بنی اسرائیل پیروز موشد، مگم وختیکه موسی دست خوره بلده دمرسی تا موکد، عمالیقیا د سر ازوا زور موشد. ^{۱۲} وختی موسی کلو منده شد و دیگه ننست دستای خوره باله بگیره، هارون و حور یگ سنگ ره آوردی موسی ره د بَلِه ازو شند و اونا از دو طرف دستای شی ره تا آفتو ششتو باله نگاه کد. ^{۱۳} د نتیجه، یوشع و لشکر شی، عمالیقیا ره بکلی از دم شمشیر کشید.

^{۱۴} او غیت خداوند د موسی گفت: ”جریان ای پیروزی ره د شکل کتاب نوشته کو تا که یادگاری بمنه و د یوشع بگی که ما نام و نشان قوم عمالیق ره از روی زمی پای پاک گم مونم.“ ^{۱۵} پس موسی د اونجی یگ قربانگاه جور کد و نام ازو ره «خداوند علم مه یه» ایشت. ^{۱۶} و موسی گفت: ”ازی که دست د ضد تخت خداوند باله شده، خداوند قد مردم عمالیقی نسل د نسل د جنگ آسته.“

یترون د دیدون موسی مییه

۱۸ ^۱ یترون خسر موسی، یعنی پیشوای مدیان شنید که خدا چی کارای بزرگ ره بلده موسی و بلده قوم خو بنی اسرائیل انجام دده و چی رقم خداوند اونا ره از مصر برو آورده. ^۲ پس یترون، صفورا خاتون موسی ره که موسی او ره پس د خانه آته شی ری کدد، ^۳ قد دو باچه شی گرفته پیش موسی ری شد. نام باچه اول موسی جرشوم بود، چراکه د وخت تولد ازو موسی گفتد: ”ما د سرزمین خارج یگ بیگنه استم.“ ^۴ نام باچه دوم شی العازار بود، چراکه موسی د وخت پیدا شدن شی گفتد: ”خدای آته مه مره کومک کد و مره از شمشیر فرعون نجات دد.“ ^۵ پس یترون خسر موسی قد خاتو و دو باچه موسی د بیابو د دیر موسی آمد، دمزو جای که بنی اسرائیل خیمه زد، یعنی د دامون کوه خدا. ^۶ او پیشلو د موسی خبر ری کده گفتد: ”ما خسر تو یترون، قد خاتو و

دُو باچه تُو دَ دِيرِ اَزتُو مِييمُ.“^۷ پس مُوسى دَ دَمِ رَاهِ خُسُرِ خُو رَفْتِ وِ خُودِ رِهْ خَمِ كَدِه دِسْتِ شَى رِهْ مَآخِ كَدِ. وِ بَعْدِ اَزِ اَحْوَالِ پُرسى قَدِ يَگَدِيگِهْ خُو اُونَا دَ مَنِهْ خِيْمِه رَفْتِ.
^۸ اُوخْتِهْ مُوسى دَ خُسُرِ خُو دَ بَارِهْ پَگِ كَارَاى كِهْ خُداوَنَدِ بَلَدِهْ اِسْرَائِيلِ دَ خِلَافِ فِرْعَوْنِ وِ مِصْرِيَا كُدُدْ، نَقْلِ كَدِ. اُو اَمِچَنَانِ قِصَّهْ كَدِ كِهْ بَنَى اِسْرَائِيلِ دَ طُولِ رَاهِ دُچَارِ كُدَمِ كُدَمِ سَخْتِيْ هَا شُدْ وِ چى رَقْمِ خُداوَنَدِ اُونَا رِهْ نِجَاتِ دَدِ.^۹ يَتْرُونِ اَزِ خَاطِرِ پَگِ خُوبِيْ هَاى كِهْ خُداوَنَدِ بَلَدِهْ بَنَى اِسْرَائِيلِ كُدُدْ وِ اَزى كِهْ خُداوَنَدِ اُونَا رِهْ اَزِ دِسْتِ مِصْرِيَا اَزَادِ كُدُدْ، خُوشِ شُدْ.^{۱۰} اُو كُفْتِ: ”مُبَارَكِ اَسْتِهْ خُداوَنَدِ كِهْ شُمُو رِهْ اَزِ دِسْتِ مِصْرِيَا وِ فِرْعَوْنِ نِجَاتِ دَدِهْ وِ قَوْمِ خُو اِسْرَائِيلِ رِهْ اَزِ زِيَرِ دِسْتِ مِصْرِيَا اَزَادِ كَدِه.“^{۱۱} اَلَى مِيَدَنَمُ كِهْ خُداوَنَدِ اَزِ پَگِ خُدايُو كَدِه بُزْرِكْتَرِ اَسْتِهْ، چُونِ دَ بَلِهْ اَمَزُو چِيْزى كِهْ اُونَا غُرُورِ مُوكَدِ، خُداوَنَدِ اَزِ اُو كَدِه غَدْرِ بَالِهْ بُوْدِ.“^{۱۲} پس يَتْرُونِ خُسُرِ مُوسى قُرْبَانِي سُوخْتَنِى وِ قُرْبَانِي هَاى دِيگِهْ رِهْ دَ خُدا تَقْدِيْمِ كَدِ وِ هَارُونِ وِ تَمَامِ رِيْشِ سَفِيْدَاى اِسْرَائِيلِ دَ دِيْدُونِ خُسُرِ مُوسى اَمَدِ وِ يَگْجَاى دَ حُضُورِ خُدا نَانِ قُرْبَانِي رِهْ خُورَدِ.

قاضي ها تعيين موشه

^{۱۳} صُبْحِ رُوزِ دِيگِهْ شَى مُوسى بَلَدِهْ رَسِيْدِكِي شِكَايَتِ مَرْدُمِ دَ جَاى قِضَاوَتِ شِشْتِ وِ مَرْدُمِ اَزِ صُبْحِ تا بِيگَاهِ دَ گِرْدِ شَى اِيْسْتِهْ بُوْدِ.^{۱۴} وِخْتِيْ خُسُرِ مُوسى تَمَامِ كَارَاى رِهْ كِهْ مُوسى بَلَدِهْ مَرْدُمِ مُوكَدِ دِيْدِ، اُو كُفْتِ: ”اِى چى كَارِ اَسْتِهْ كِهْ تُو بَلَدِهْ مَرْدُمِ مُوكْنِي؟ چَرَا تَنْهَاى خُو دَ قِضَاوَتِ شِشْتِ وِ مَرْدُمِ رُوزِ تا بِيگَاهِ دَ گِرْدِ اَزتُو اِيْسْتِهْ موشه؟“^{۱۵} مُوسى دَ جِوابِ شَى كُفْتِ: ”مَرْدُمِ بَلَدِهْ حَلِ مُشْكَلِ خُو پِيْشِ اَزْمِهْ مِيِيهْ تاكِهْ اُونَا اِرَادِهْ خُدا رِهْ اَزِ مِهْ سَوَالِ كَنِه.“^{۱۶} وِخْتِيكِهْ دَ بَيْنِ دُو اَدَمِ اِخْتِلَافِ پِيْدَا موشه، اُونَا پِيْشِ اَزْمِهْ مِيِيهْ وِ مَا فَيِصَلَهْ مُوْنَمُ كِهْ كُدَمِ اَزِوا حَقِ دَ جَانِبِ اَسْتِهْ وِ مَا اِحْكَامِ وِ شَرِيْعَتِ خُدا رِهْ دَزِوا تَعْلِيْمِ مِيْدَمُ.“^{۱۷} خُسُرِ مُوسى دَزُو كُفْتِ: ”اُمى كَارِ رِهْ كِهْ مُوكْنِي خُوبِ نِيِيه.“^{۱۸} تُو قَدِ اَمَزى كَارِ اَمِ خُودِ خُورِهْ وِ اَمِ مَرْدُمِ رِهْ مَنَدِهْ وِ كَامِلًا زَلَهْ مُونى. اِى كَارِ كَلُو گِرَنگِ اَسْتِهْ وِ تُو نَمِيْتَنِى اِى كَارِ رِهْ

دَ تنهایی خُو پیش بُبری. ^{۱۹} آلی توره مره گوش کُو، پَند-و- نصیحتِ مره قبول کُو و خُدا ام قد ازتو بَشه: تُو باید دَ حُضُورِ خُدا نُمایندهِ مرُدُم بَشی و اِختِلاف-و- دعوای ازوا ره دَ پیشِ خُدا عرض کنی. ^{۲۰} احکام و شریعتِ خُدا ره دَزوا تعلیمِ بدی و بَلده ازوا یادِ بدی که چی رقم رفتار کُنه و چی رقم کارا ره انجامِ بدیه. ^{۲۱} امچنان از مَنه قومِ آدمای قابل، خُدا ترس و دُرستکار ره که از رِشوتِ نَفرتِ دَشته بَشه، اِنْتِخابِ کُو تا اونا سرکرده های هزار نفری، سرکرده های صد نفری، سرکرده های پنجاه نفری و سرکرده های ده نفری بَشه. ^{۲۲} بیل که اونمو نفرا هر وخت دَ بَینِ قومِ قضاوتِ کُنه و فقط مسایلِ غَدرِ مُهم-و- سخت ره پیشِ ازتو بیره. لیکن مسایلِ ریزه ره اونا خودون شی حل-و- فصل کنه. دَزی تَرتیبِ اونا ره دَ کارِ خُو شریکِ مونی و کارِ ازتو آسوتر شُده بار تُو سُبکِ موشه. ^{۲۳} اگه ای رَوش ره پیشِ بُبری و خاستِ خُدا ام امی رقم بَشه، اوخته، تُو ثابتِ قَدَمِ مومنی و مرُدُم ام راضی شُده دَ دِلِ آرامِ پسِ دَ خانه های خُو موره. ^{۲۴} موسی نصیحتِ خُسَرِ خُو ره قبول کد و مُطابقِ پیشنهادِ ازو عمل کد. ^{۲۵} او نفرای قابلِ ره از تمامِ بنیِ اسرائیل اِنْتِخابِ کد و اونا ره دَ سرِ هر دَلِ هزار نفری، صد نفری، پنجاه نفری و ده نفری رهبر تعیین کد. ^{۲۶} پس اونا هر وخت دَ بَینِ مرُدُمِ قضاوتِ مُوکد. مسایلِ مُشکلِ ره اونا دَ پیشِ موسی می اُورد و اِختِلافاتِ ریزه تر ره خودون شی حل و فصل مُوکد. ^{۲۷} بعد ازو موسی خُسَرِ خُو ره رُو به راه کد و یَترونِ پسِ دَ منطقهِ خودِ خُو رفت.

دَ کوهِ سِینا

۱۹ دَ شُرُوعِ ماهِ سِوَمِ بعد از بُر شُدونِ بنیِ اسرائیل از سرزمینِ مِصر، دَمَزو روزِ اونا دَ بیابونِ سِینا اَمَد. ^۱ اونا از منطقهِ رِفیدیم حَرکتِ کد و دَ بیابونِ سِینا رَسیده خیمه زد. دَ اُنجی اونا رُوی دَ رُوی کوهِ سِینا خیمه گاه ره جای-دَ-جای کد. ^۲ اوخته موسی دَ بَله کوه دَ حُضُورِ خُدا رفت و خُداوند از بَله کوه موسی ره کُوی کده گُفت: ”دَ خاندانِ یعقُوب، یعنی دَ بنیِ اسرائیل اینیطور بُگی: ^۳ شَمُو دیدید که ما قد مِصریا چی کار کدُم و

چی رقمِ مِثْلِ یَگِ بُرْگُجِ اَلّی که چُوچه های خُو ره سِرِ بَالِ خُو ایشته مُویره، ما ام شُمو ره دَ پِیشِ خُودِ خُو اُورْدُم. ^۵ و اَلّی، اگه دَ توره مه گوش دده از مه اِطَاعَتِ کُنید و دَ عهدی که دَ بَینِ ازمه و شُمو اَسْتِه و فادار بُمَید، شُمو از مَنه پَگِ قوما مِثْلِ خَزانه اَلّی مالِ خاصِ مه مُوشید. چُونِ تمامِ دُنیا مالِ ازمه یه. ^۶ و اِمچنان شُمو بَلدِه ازمه مَمَلکَتِ پِیشوايو و مِلّتِ مُقَدّسِ جورِ مُوشید. اینمی تورای اَسْتِه که باید دَ بَنیِ اِسْرَائیلِ بَگی.

^۷ پسِ مُوسى از کوه تا اَمَد و رِیشِ سفیدایِ بَنیِ اِسْرَائیلِ ره کُوی کده تمامِ تورایِ ره که خُداوند دَزُو اَمَرِ کُد، بَلدِه ازوا نَقْلِ کد. ^۸ پَگِ مَرْدُمِ دَ یَگِ صَدَا دَ جَوَابِ شِیِ گُفت: ”هر چِیزی که خُداوند گُفته مو دَزُو عملِ مونی.“ و مُوسى جَوَابِ قَوْمِ ره دَ خُداوند رَسَنَد.

^۹ خُداوند دَ مُوسى گُفت: ”ما دَ مَنه اُورِ سیاهِ پِیشِ تُو مِیَم تا وختیکه ما قد ازتو توره مُوگم، مَرْدُمِ دَ گوشِ خُو صَدایِ مَره بَشَنوه و بعد ازو اونا همیشه دَز تُو اَعْتِمادِ دَشْتِه بَشِه.“ پسِ مُوسى توره قَوْمِ ره دَ خُدا عرضِ کد. ^{۱۰} و خُداوند بَسْمِ دَ مُوسى گُفت: ”اَلّی دَ پِیشِ مَرْدُمِ بُوَرُو و دَزوا اَمَرِ کُو که اِمروز و صَباحِ خود ره پاکِ کنه و کالایِ خُو ره ام بَشویه. ^{۱۱} اونا بَلدِه روزِ سِوَمِ خود ره تیارِ کنه، چراکه ما میخایم دیگه صَباحِ دَ پِیشِ چیمایِ پَگِ بَنیِ اِسْرَائیلِ دَ کوهِ سِینا نازلِ شَنم. ^{۱۲} دَ گِرْداگِرِدِ کوهِ یَگِ حَد-و-اندازه تعینِ کُو و دَزوا بَگی، هُوشِ خُو ره بَگیرید که دَ بَلِه کوه نَرُوید و حتی دَ دامونِ کوه پایِ خُو ره نه ایلید؛ چُونِ هر کسی که دَ کوه دَکِه بَخوره، اُو حتماً باید کُشته شنه. ^{۱۳} هیچ کس باید دَ جانِ ازو دِست نَزنه، بَلِکِه اُو باید سنگسار و یا قد تیر کُشته شنه. چی انسان بَشِه، چی حیوان، اُو نباید زنده بُمَنه. لیکن وختیکه صَدایِ شِیپورِ باله مُوشه، اونا دَ بَغْلِ کوه ببیه.“ ^{۱۴} پسِ مُوسى از کوه تا شُد و بَنیِ اِسْرَائیلِ ره تقدیسِ کد و اونا کالاهایِ خُو ره شُشت. ^{۱۵} اوخته مُوسى دَزوا گُفت: ”بَلدِه روزِ سِوَمِ تیارِ بَشید و قد خاتونویِ خُو نزدیکی نَکنید.“ ^{۱۶} و اِیطور شُد که دَ روزِ سِوَمِ، صَباحِ گاهِ صَدایِ گُرگِرِدِراغِ شَنِیده شُد و اَتِشکِ زَد و اُورِ تریکِ دَ بَلِه کوه پیدا شُد. بعد ازو یَگِ آوازِ غَدِرِ بَلندِ مِثْلِ آوازِ شِیپورِ اَلّی باله شُد و تمامِ مَرْدُمِ دَ خیمه‌گاهِ از ترسِ لَرزه مُوکد. ^{۱۷} اوخته مُوسى مَرْدُمِ ره بَلدِه مُلاقاتِ خُدا از خیمه‌گاهِ بَرُو بُرد و اونا دَ پایِ کوه ایسته شُد. ^{۱۸} تمامِ کوهِ سِینا از دُودِ پوشیده

بُود، چراکه خُداوند دَ مَنه آتَش دَ بِلَه کوه تاه شُدُد. از کوه دُود مِثَل دُودِ کوره وَرِی دَ هَوا باله مورفت و تمامِ کوه دَ شِدَّت لَرزه مُوکد. ^{۱۹} صَدای شِیپُور بِلندتر شُدِه مورفت تاکه بیخی بِلند شُد. اوخته مُوسِی توره کُفت و خُدا قد صَدای خُو دَزو جواب دَد. ^{۲۰} وختیکه خُداوند دَ شِیخی کوه سِینا تاه شُد، اُو مُوسِی ره دَ پِیش خُو کُوی کد و مُوسِی ام دَ شَخ کوه باله رفت. ^{۲۱} اوخته خُداوند دَ مُوسِی کُفت: ”تا بورُو و دَ قَوْم خُو بُگی که از حد-و-اندازه تعین شُدِه تَجاوز نَکنه. نَشْنه که اُونَا بَلدِه دِیدونِ ازمه نزدیک بییه و غَدَرِ ازوا کُشته شُنه. ^{۲۲} و حتی پیشوایونی که نزدیکِ ازمه مییه، اُونَا ام باید خود ره پاک کُنه؛ اگه نه، اُونَا دَ غَضَب مه گِرِفْتار مُوشه.“ ^{۲۳} مُوسِی دَ خُداوند کُفت: ”مردُم دَ بِلَه کوه سِینا اَمده نَمِیننه، چراکه تُو مو ره اَخْطار دَدی و کُفتی که دَ گِرِدوِبِرِ کوه حد-و-اندازه تعین کُو و کوه ره پاک حِسَاب کُو.“ ^{۲۴} پس خُداوند دَ مُوسِی کُفت: ”بسم تا بورُو و هارُون ره قد خُو باله بَیرو. ولِی بَنی اِسْرَائِیل و پیشوایو ره نه ایل که از حد-و-اندازه تَجاوز کنه و دَ پِیشِ ازمه که خُداوند اَسْتَم بییه؛ نَشْنه که اُونَا دَ غَضَب گِرِفْتار شُنه.“ ^{۲۵} پس مُوسِی از کوه تاه رفت و تمام چیزا ره دَ مردُم دُوباره کُفت.

دَه حُکم

۲۰^۱ و خُدا گپ زده تمامِ امزی تورا ره کُفت:

۲ ”ما خُداوند، خُدای تُو اَسْتَم که تُو ره از سرزمینِ مِصر، از جایی که غلام بُودی، بُرو اُورِدُم.

۳ دَ پَالوِی ازمه خُدایونِ دِیگه نَدَشْتِه بَش.

۴ بَلدِه خُو بُت جور نَکُو، نه دَ شَکْلِ چیزای که باله دَ اَسْمو اَسْتِه یا تاه دَ رُوی زمی و

یا دَ زِیرِ آوهایِ زمی. ^۵ اونا ره سَجده و عِبادتِ نَکو، چُون ما خُداوند، خُدایِ تُو، خُدایِ غَیرَتی اَسْتَم و بچکِیچا ره بخاطرِ گُناهِ آته‌گون شی تا پُشتِ سِوَم و چارُم امزُو کسا که از مه بد مُوبره، جَزَا مِیدِیم. ^۶ لیکن رَحمتِ خُو ره تا هزار پُشت نصیبِ کسایِ مُونم که مَره دوستِ دَره و احکامِ مَره نِگاهِ مُونه.

^۷ نامِ خُداوند، خُدایِ خُو ره دَ مقصدِ باطلِ نَگیر، چُون خُداوند کسایِ ره که نامِ ازُو ره دَ مقصدِ باطلِ بَگیره، بے جَزَا نَمیله.

^۸ روزِ آرامِ ره دَ یادِ خُو بَگیر و اُو ره مُقدَّسِ حسابِ کُو. ^۹ شَشِ روزِ کارِ کُو و پَگِ کارایِ خُو ره انجامِ بدی، ^{۱۰} مَگم روزِ هفتمِ یگِ روزِ آرامِ دَ اِحْتِرامِ خُداوند، خُدایِ تُو اَسْتَه. دَمزُو روزِ هیچِ کارِ ره انجامِ ندی؛ نَه خودِ تُو، نَه باچِه تُو، نَه دُخترِ تُو، نَه غلامِ تُو، نَه کَنیزِ تُو، نَه چارپایایِ تُو و نَه بیگنه که دَ چار دیوالیِ تُو بَشه، ^{۱۱} چراکه خُداوند دَ شَشِ روزِ آسمو، زمی، دریا و هر چیزِی ره که دَ مَنه ازوا اَسْتَه خُلُقِ کد و دَ روزِ هفتمِ دِستِ خُو ره از کارِ کشید؛ امزی خاطرِ اُو روزِ هفتمِ ره مُبارکِ خاند و اُو ره پاکِ حسابِ کد.

^{۱۲} آته و آبه خُو ره اِحْتِرامِ کُو تا دَ سرزمینی که خُداوند، خُدایِ تُو دَزِ تُو مُوبَخشه، عُمَرِ دِرازِ دَشْتَه بَشی.

^{۱۳} قتلِ نَکو.

^{۱۴} زنا نَکو.

^{۱۵} دُزی نَکو

^{۱۶} دَ ضِدِ همسایه خُو شَاهدی دروغِ ندی.

^{۱۷} چیم خُو ره دَ خانِه همسایه خُو نَه ایل؛ خاتونِ همسایه خُو ره، غلام و کَنیزِ شی ره، گاو و اَلاغِ شی ره و هیچِ مالِ دِیگِه همسایه خُو ره تی چیم نَکو.

^{۱۸} وختیکه مردُمِ گُرگُردِراغ و آتَشکِ ره قدِ باله رفتونِ دُودِ از کوهِ دید و صدایِ شیپورِ ره شنید، اونا از ترسِ دَ لَرزه اُفتد و از کوهِ دُورترِ ایسته شد. ^{۱۹} و اونا دَ مُوسیِ گُفت: ”خود

تُو پِیغامِ خُدا ره دَز مو بُگی و مو گوش مُونی، مگم خُدا قد ازمو توره نگیه، نَشْنه که مو بُمری.“^{۲۰} لیکن مُوسی دَ مردُم گُفت: ”ترس نَخورید؛ خُدا بَلدِه ازی اَمده که شُمو ره آزمایش کنه تا که ترسِ خُداوند دَ پیشِ رُوی شُمو بَشه و شُمو گُناه نَکنید.“^{۲۱} دَ حالیکه پگِ قَوْم دُورتر ایسته بُود، مُوسی دَمزُو اُورِ تریک و سیاه که خُدا دَ اُونجی بُود، نزدیک شد.

^{۲۲} اوخته خُداوند دَ مُوسی گُفت: ”دَ بَنیِ اِسرائیل اینی رقم بُگی، خودون شُمو دیدید که ما از آسمو قد شُمو توره گُفتم.“^{۲۳} دَ پالوی مه خُدايونِ دیگه از نقره و طِلا بَلدِه خُو جور نَکنید.^{۲۴} بَلدِه ازمه یگِ قُربانگاه از خاکِ زمی جور کُنید و دَ بِلِه ازو قُربانی‌های سوختنی و قُربانی‌های سلامتی ره از مَنه گلّه و رَمِه خُو دَز مه تقدیم کُنید. هر جای ره که ما اِنِتخاب کُئم تا دَ اُونجی نام مه یاد شده سِتایش شُنه، ما دَ اُونجی پیش شُمو مییم و شُمو ره بَرکت میدُم.^{۲۵} ولِے اگه بَلدِه ازمه یگِ قُربانگاهِ سنگی جور مُونید، سنگا ره تراش نَکنید، چُون اگه اوزارِ کار ره دَ بِلِه ازوا اِسْتعمال کُنید، قُربانگاهِ نَجِس موشه.^{۲۶} قُربانگاهِ زینه‌دار جور نَکنید؛ نَشْنه وختیکه شُمو از زینه باله مورید، شرمگاهِ شُمو دیده شُنه.“

قانونِ جزا

۲۱ ^۱ ”و اینی احکام ره ام باید دَ بَنیِ اِسرائیل بُگی،^۲ اگه یگِ غُلامِ عبرانی بخری، اُو باید بَلدِه شَش سال دَز تو خِدمت کنه و دَ سالِ هفتم اُو ره آزاد کُو، بدُونِ ازی که اُو بَلدِه آزادی خُو پیسه بدیه.^۳ اگه دَ غیتی که غُلام تو شُدُد مُجرَد بُود، اُو باید تنها آزاد شُنه. ولِے اگه پیش ازی که غُلام از تو شُنه خاتو دشت، خاتون شی ام قد ازو قتی آزاد شُنه.^۴ اگه بادار شی بَلدِه ازو خاتو گِرِفته بَشه و اُو غُلام از خاتون خُو صاحبِ باچه ها و دُختر و شُدِه بَشه، اوخته خاتو و اولادا از بادار شی موشه و اُو غُلام تنها خُو آزاد شُنه.^۵ لیکن اگه اُو غُلام بُگیه: ”ما بادار و خاتو و بچکِچای خُو ره دوست دَرُم؛ ما نمیخایم آزاد

شُّنْمَ.“^۶ اوخته بادار شی او ره دَ حُضُورِ خُدا بُبره و بعد ازو دَ دانِ درگه و یا چوکاتِ درگه ایسته کُنه و دَ اُونجی بادار شی گوشِ غُلام ره قد یگ دروش سُلَاح کنه. ازو پس اُمُو غُلام بَلَدِه همیشه دَ بادار خُو خِدْمَت کنه.

^۷ اگه یگ آدم دُختر خُو ره مِثْلِ کِنِیز سَوَدا کنه، اُو کِنِیز مِثْلِ غُلاما وَری دَ سَالِ هَفْتَمِ نَباید آزاد شُنه.^۸ و اگه بادارِ ازو دُختر که او ره دَ خود نامزاد کده، ازو راضی نَبشه، اُو حق ندره که او ره دَ یگو نفرِ که از بنی اسرائیل نَبشه سَوَدا کنه، چراکه اُمُو کار دَ حق ازو دُختر خیانتِ حساب موشه، بَلِکِه بیله که اُمُو دُختر بازخِرد شُنه.^۹ و اگه بادار بِخایه کِنِیز ره بَلَدِه باچه خُو نامزاد کنه، باید مُطابِقِ رَسْمِ دُخترِونِ آزاد قد ازو رفتار کنه، نَه مِثْلِ یگ کِنِیز.^{۱۰} اگه دَ پالُوی کِنِیز یگ خاتُونِ دِیگه بَلَدِه خُو بَگیره، اُو نَباید از خوراک و پوشاک و حقِ زَن-و-شُویی ازو کم کنه.^{۱۱} و اگه بادار امی سه چیز ره بَلَدِه ازو انجام نَمیدیه، اُو کِنِیز مِیْتَنه اُو ره ایله کنه و بَدُونِ پِيسه دَدُو آزاد شُنه.

^{۱۲} اگه کسی یگ انسان ره بَزَنه و اُو بُمَره، اُو آدم باید کُشته شُنه.^{۱۳} لیکن اگه اُو دَ گِیْتِه شی نَبوده که اُو ره بَزَنه، بَلِکِه تَقْدِیرِ اِلهی بُوده که اُمُو نفر دَ دِستِ شی بُفته، اوخته ما بَلَدِه ازو یگ جای ره تَعیینِ مُونَم که دَ اُونجی دُوتا کنه.

^{۱۴} ولِی اگه یگ شخص دَ بَلِه همسایه خُو قار شُنه و اُو ره قَصْداً بُکُشه، اُو ره حتی از پَناهِ قُربانگاهِ ازمه باید بَکُشید تاکه کُشته شُنه.

^{۱۵} و کسی که آته یا آبه خُو ره بَزَنه، باید کُشته شُنه.^{۱۶} و کسی که یگ انسان ره دُزی کده سَوَدا کنه و یا اُمُو نفر دَ دِستِ شی پَیدا شُنه، دُز باید کُشته شُنه.

^{۱۷} کسی که آته یا آبه خُو ره لعنت کنه، باید کُشته شُنه.

^{۱۸} اگه دُو نفر قد یگدیگه خُو جَنگ-و-جَنجال کُنه و یگ شی دِیگه ره قد سنگ یا مُشت

بزنه، مگم او نمره بلکه بستر شنه، ^{۱۹} و بعد ازو دوباره از جاگه خو باله شده د کومک تیاق راه بوره، د او صورت آدم زدنې بے گناه آسته. ولے تاوون روزای بیکاری شی ره باید دزو بدیه و خرچ تداوی شی ره د گردو بگیریه.

^{۲۰} و اگه کسی غلام یا کنیز خو ره قد چيو بزنه و او د زیر چيو بمره، انتقام ازو باید گرفته شنه. ^{۲۱} لیکن اگه امو غلام یا کنیز چند روز پس از لت خوردو زنده بمنه، نباید از بادار شی انتقام گرفته شنه، چراکه او غلام یا کنیز دزو تعلق دره.

^{۲۲} و اگه یگ تعداد مردا قد یگدیگه خو جنگ کنه و د وخت جنگ یگ خاتون حامله ره بزنه و اولاد ازو ضایع شنه، مگم د خود ازو خاتو کدم ضرر نرسه، امو آدم زدنې هر قدر پیسه که شوی امزو خاتو طلب کنه، باید جریمه بدیه، ولے قاضیا باید تصدیق کنه. ^{۲۳} لیکن اگه د خود ازو خاتو نقص برسه، باید امو نقص د آدمی که زده ام برسه: جان د عوض جان، ^{۲۴} چیم د عوض چیم، دندو د عوض دندو، دست د عوض دست، پای د عوض پای، ^{۲۵} داغ د عوض داغ، زخم د عوض زخم و سیاکوی د عوض سیاکوی.

^{۲۶} اگه کسی چیم غلام یا کنیز خو ره کور کنه، باید او ره د عوض چیم شی آزاد کنه. ^{۲۷} و اگه کسی دندون غلام یا کنیز خو ره میده کنه، باید او ره د عوض دندون شی آزاد کنه.

^{۲۸} و اگه یگ نرگاو د بله یگو مرد یا خاتو قد شاخ خو حمله کنه و او ره بکُشه، نرگاو باید سنگسار شنه و گوشت شی ام خورده نشنه، مگم صاحب نرگاو بے گناه حساب شنه.

^{۲۹} ولے اگه امو نرگاو ازو پیش ام قد شاخ خو حمله موكده و صاحب شی ام ازی توره خبر دشته، مگم نرگاو ره بسته نكده و امو نرگاو یگو مرد یا خاتو ره کُشته، دزی صورت نرگاو باید سنگسار شنه و صاحب شی ره ام باید بکُشه. ^{۳۰} ولے اگه خونبها د بله صاحب نرگاو تعیین شنه، صاحب نرگاو میتنه قد دون خونبهای تعیین شده جان خو ره بازخريد کنه. ^{۳۱} چی دختر ره شاخ بزنه، چی باچه ره، اینمی حکم ذکر شده باید

اجرا شنه. ^{۳۲} اگه نرگاو یگو غلام یا کنیز ره بزنه، باید صاحب نرگاو سی مِثقال نُقره دَ بدارِ غلام یا کنیز بديه و گاو ام سنگسار شنه. ^{۳۳} اگه کسی دانِ کُدم چاه ره واز کُنه یا یگو چاه ره بکنه و رُوی شی ره نپوشنه و دَ منه ازو یگو گاو یا خر بُفته، ^{۳۴} صاحب چاه باید عَوْضی و یا قِیمتِ امزو حیوان ره دَ صاحب شی بديه و حیوان مُرده دَزو تعلق میگیره.

^{۳۵} اگه نرگاو یگو آدم، نرگاو یگو کس دیگه ره بزنه و بُکُشه، اوخته اونا گاو زنده ره سَودا کده قِیمت شی ره منه خو تقسیم کنه و نرگاو کُشته شده ره ام دُو تقسیم کنه. ^{۳۶} ولے اگه معلوم شد که امی گاو سابق ام عادتِ شاخ زدو ره دَشته، مگم صاحب شی او ره بسته نکده، اوخته گاو زنده ره صاحب شی باید دَ عَوْضِ گاو کُشته شده بديه و گاو کُشته شده از خود شی موشه.

۲۲ ^۱ اگه کسی نرگاو یا گوسپو ره دُزی کنه و او ره حلال کنه یا سَودا کنه، باید دُز دَ عَوْضِ نرگاو پنچ گاو و دَ عَوْضِ گوسپو چار گوسپو بديه. ^۲ اگه کُدم دُز دَ وختِ شاو دَ دُزی کدو گرفتار شنه و او ره تا اندازه بزنه که بُمَره، خُونِ ازو باید بازخاست نشنه. ^۳ لیکن اگه دُز بعد از آفتو بُر شدو کُشته شنه، بازخاستِ خُونِ ازو باید شنه. دُز باید تاوو بديه و اگه چیزی ندره، خود ازو باید سَودا شنه و قِیمت شی دَ عَوْضِ دُزی شی دده شنه. ^۴ اگه چیزی دُزی شده زنده دَ دستِ دُز پیدا شنه، هر چیزی که بشه، چی گاو، چی خر، چی گوسپو، دُز باید دُو برابر تاوو بديه.

^۵ اگه کسی تاله خو ره بکلی بچرنه و بعد ازو مال خو ره قَصداً دَ تاله یا باغِ انگورِ دیگه کس ایله کنه، او باید تاوون شی ره از خوبترین تاله یا باغِ انگورِ خود خو بديه.

^۶ اگه یگو کس آتش در بديه و آتش دَ خار بوته برسه و بعد ازو دَ کِشتِ دیگه نفر بوره و قوده یا حاصلِ درو نشده و یا تمام کِشتِ ازو ره بسوزنه، آدمی که آتش کده، حتماً باید

^۷ اگه کسی پیسه یا سامان خو ره پیش همسایه خو امانت بيله و چیزی ایشنگی از خانه امزو نفر دزی شنه، د صورتی که دز گرفتار شنه، او باید دو چند تاوو بډیه. ^۸ اگه دز گرفته نشد، او غیت صاحب خانه باید د حضور خدا حاضر شنه تا فیصله شنه که آیا او دست خو ره د مال همسایه خو ډراز کده، یا نه؟ ^۹ تمام قضیه های خیانت، چی د باره گاو، خر یا گوسپو بښه، چی د باره کالا و یا هر چیز دیگه که گم شده بښه و یگو کس ادعا کنه که ”اینمی از مه یه“ اوخته، ادعا کونده و صاحب مال هر دوی شی باید د حضور خدا ببیه و هر کدم شی که گناهکار اعلان شد، باید دو چند د همسایه خو تاوو بډیه.

^{۱۰} اگه کدم کس یگو خر یا نرگاو یا گوسپو و یا یگو حیوان دیگه ره بلده همسایه خو امانت بډیه و او حیوان بمره یا اوگار شنه و یا از پیش ازو برده شنه بدون ازی که کس بنگره، ^{۱۱} یگ قسم د بین ازو هر دو د حضور خداوند ایشته شنه. اگه امو آدم قسم بخوره که دست خو ره د مال همسایه خو ډراز نکده، صاحب مال باید قسم شی ره قبول کنه. اوخته او آدم لازم ندره که تاوو بډیه. ^{۱۲} ولے اگه او حیوان از پیش همسایه دزی شده بښه، او باید د صاحب ازو تاوو بډیه. ^{۱۳} اگه حیوان د وسیله یگو جانور درنده پاره شده بښه، او باید لاش پاره شده ره د عنوان ثبوت بیره. د او صورت او لازم ندره که تاوو بډیه.

^{۱۴} اگه کسی یگ حیوان ره از همسایه خو امانت بگیریه و او حیوان د وختیکه صاحب شی حاضر نبښه، اوگار شنه یا بمره، پس آدم امانت گیرنده باید تاوون حیوان ره بډیه. ^{۱۵} لیکن اگه صاحب امزو حیوان حاضر بوده بښه، او مجبور نییه که تاوو بډیه. اگه حیوان کرا شده بښه، امو کرایه د عوض تاوون شی حساب موشه.

قانونای اخلاقی و مذهبی

^{۱۶} اگه یگو مرد کدم دُخترِ باکره ره که هنوز نامزاد نشده بَشه، بازی بدیه و قد شی خاو کنه، او باید مهریه دُختر ره بدیه و او ره خاتون خو کنه. ^{۱۷} لیکن اگه آته شی راضی نبَشه که دُختر خو ره دزو آدم بدیه، پس او آدم باید مهریه یگ دُختر ره دزو بدیه.

^{۱۸} خاتونی که جادوگری مونه، او ره زنده نه ایلید.

^{۱۹} هر انسان که قد حیوان نزدیکی کنه، باید کُشته شنه.

^{۲۰} هر کسی که بلده خدایون دیگه، غیر از خداوند قربانی کنه، باید کاملاً نابود شنه. ^{۲۱} آدم بیگنه ره آزار ندید و د حق شی ظلم نکنید، چراکه خودون شمو ام د سرزمین مصر بیگنه بودید. ^{۲۲} خاتون بیوه و یتیم ره آذیت نکنید. ^{۲۳} اگه اونا ره آذیت کنید، اونا پیش ازمه داد-و- فریاد مونه و ما ضرور داد-و- فریاد ازوا ره میشنوم ^{۲۴} و د سر شمو قار شده شمو ره د دم شمشیر موکشم تا که خاتونوی شمو بیوه شنه و بچکچای شمو یتیم.

^{۲۵} اگه د کدم شخص محتاج که از قوم ازمه آسته پیسه قرض میدی، مثل یگ سودخور رفتار نکو و ازو سود نگیر. ^{۲۶} اگه چپن همسایه خو ره گرو گرفتی، او ره حتماً پیش از شِشتون آفتو دزو پس بدی، ^{۲۷} چراکه اونمو چپن یگانه پوش بلده خاو شی آسته. اگه ازو محروم بَشه، او جسم خو ره قد چیزخیل پوش کنه؟ پس او پیش ازمه فریاد میزنه و ما د داد ازو میرسم، چراکه ما خدای کریم-و- رحیم آستم.

^{۲۸} د خدا کفرگویی نکو و د رهبر قوم خو نالت نکئی. ^{۲۹} د اوردون هدیه حاصلات و شیره انگور خو د حضور ازمه معطل نکو. باچه اولباری خو ره دز مه وقف کو. ^{۳۰} امو رقم، اولباری های گاو و مال خو ره ام دز مه وقف کو. بیل که نلغه بلده هفت روز د پیش آبه خو بمنه و د روز هشتم، او ره دز مه بدی. ^{۳۱} شمو قوم مقدس مه آستید. دمزی دلیل

گوشت حیوان ره که د وسیله جانور دَرنده پاره شده بشه، نَخورید، بلکه او ره پیش سگا بندزید.

۲۳^۱ خبر دروغ ره تیت نکو و قد آدم شیر همدست شده شاهدی دروغ ندی.

۲^۲ د انجام دون عمل بد از اکثریت مردم پیروی نکو. د موقع دعوا از خاطر تاثیر نظر اکثریت مردم، شاهدی دروغ ندی و عدالت ره پایمال نکو. ^۳ امچنان از دعوی آدم غریب د محاکمه طرفداری نکو.

۴^۴ اگه قد گاو یا خر گمشده دشمن خو روی د روی شدی، او ره پیش صاحب شی پس بیر.

۵^۵ اگه مینگری یگو کسی که از تو نفرت دره و خر شی د زیر بار خاو کده، بے پروا از پالوی خر شی تیر نشو، بلکه دزو کومک کو تا که خر شی از زمی باله شنه.

۶^۶ حق آدم درمنده قوم خو ره د پیش قاضی پایمال نکو. ^۷ تهمت ناحق د کس نزن و آدم صادق و بے گناه ره د قتل نرسن، چرا که شخص بدکار ره ما بیگناه حساب نمونم. ^۸ رشوت نگیر، چرا که رشوت چیمای بینایا ره کور مونه و تورای آدمای عادل ره کج مونه. ^۹ د آدم بیگنه ظلم نکو، چرا که خودگون شمو د مصر بیگنه بودید و از حال دل بیگنه خبر درید.

سال هفتم و روز هفتم

۱۰^{۱۰} د زمین خو شش سال کشت و کار کو و حاصل شی ره جم کو، ^{۱۱} مگم د سال هفتم بیل که زمین تو سفید و ایوه بُمَنه تا آدمای مُفلس-و-نادار که د بین قوم تو آسته، از

چیزی که سوز مونه بخوره. و باقی منده شی ره حیوانای بیابو بخوره. قد باغ انگور و باغ زیتون خو ام امی کار ره بکو. ^{۱۲} شش روز کار کو و د روز هفتم مندگی خو ره بگیر تا گاو و خر تو دمرسی کنه و باچه کنیز تو و شخص بیگنه که بلده تو کار مونه، بتنه آرام بگیره. ^{۱۳} دمزو چیزای که دز شمو گفتم، پای بند بشید و نام خدایون دیگه ره ذکر کنید و نام های ازوا ره حتی د زبون خو ام نیرید.

عید های سالانه

^{۱۴} هر سال سه دفعه د احترام ازمه عید بگیرید:

^{۱۵} اول عید فطیر ره برگزار کنید. امو رقم که ما دز شمو امر کدم، د دورون هفت روز نان فطیر بخورید. ای ره بطور منظم هر سال د ماه ابیب ادا کنید، چون دمزی ماه بود که از مصر بر شدید. دمزی عید باید هیچ کس دست خالی د حضور ازمه نیه.

^{۱۶} دوّم، عید نوبر حاصلات ره د موقع که حاصل اول کشت-و-کار خو ره د پیش ازمه تقدیم مونید، برگزار کنید.

سوّم، عید فصل درو ره د آخر سال د وخت جم کدون حاصل زمین خو برگزار کنید.

^{۱۷} هر سال سه دفعه پگ مردا-و-باچه های شمو باید د حضور خداوند-خدا حاضر شنه. ^{۱۸} خون قربانی ره قد نان خمیرمایه تو دز مه تقدیم نکنید. چربی قربانی ره که د موقع عید دز مه تقدیم مونید، نباید تا صبح روز دیگه باقی بمانه. ^{۱۹} بهترین نوبر حاصلات زمین خو ره د خانه خداوند، خدای خو بیرید. بزغله ره د شیر آبه شی پخته نکنید.

وعده ها و احکام خدا

۲۰ ما یگ ملایکه ره پیشلون تُو ریی مُونم تاکه از تُو مُحَافِظَتِ کُنه و تُو ره دَ سرزمینی که ما بلده تُو تیار کدیم، بِرسنه. ۲۱ خود ره ازو هُوش کُو و دَ تورای شی گوش بدی. قد ازو تلخ نشو، چراکه خطاهای تُو ره نَمُوبَخِشه، چُون ما اُو ره ریی کدیم و نامِ ازمه قد ازو آسته. ۲۲ لیکن اگه دَزُو گوش بدی و پگ چیزای ره که ما قد تُو کُفْتُم انجام بدی، اُو غَیْت ما دُشْمونِ دُشْمَنای تُو و مُخَالِفِ مُخَالِفِینِ تُو موشم. ۲۳ ملایکه مه پیشلون تُو موره و تُو ره دَ سرزمینِ آموریا، حِتیّا، فرزیا، کِنَعانیا، حویّا و یبوسیا میرسنه و ما اونا ره پای پاک گم مُونم. ۲۴ دَ خدایونِ ازوا سَجده نکو و اونا ره پَرستش نکو و دَ رسم و رواجِ مذهبی ازو مردم ام شِرکَتِ نکو، بلکه بُت‌های ازوا ره مُکَمَلِ خراب کُو و سُنُونِ های پَرستشی ازوا ره میده کُو. ۲۵ خداوند ره که خدای شمو آسته، عِبادت کُنید و اُو نان و آو شمو ره پُر بَرکت مونه و مریضی ها ره از مینکل شمو دُور مونه. ۲۶ دَ سرزمینِ شمو هیچ خاتو اولاد خور ره ضایع نمونه و هیچ خاتونِ سَنده پیدا نموشه و ما، خداوند، دَز شمو عُمَرِ دِرَاز میدم. ۲۷ بیم-و-وحشت خور ره پیشلون تُو ریی مُونم و پگ قومای ره که تُو دَ بَینِ ازوا موری دَ سَردرگمی میندزم و دُشْمَنای تُو ره دُوتلجی مُونم. ۲۸ ما گاوزمبورا ره پیشلون تُو ریی مُونم تاکه حویّا، کِنَعانیا و حِتیّا ره از دَمِ راهِ تُو دُور کنه. ۲۹ اَلبَتَه اونا ره دَ طُولِ یگ سال بُر نَمُونم؛ نَشْنَه که زمی خالی-و-خرابه شنه و جانورای دَرنده از حدّ و اندازه کلو شنه. ۳۰ ما اونا ره کم کم از پیش روی تُو هی مُونم تاکه جمعیتِ شمو زیاد شده بوره و تمامِ زمی ره بگیریید. ۳۱ سرحدِ سرزمینِ تُو ره از دریای سُرَخ تا لبِ دریای فَلَسطین و از بیابونِ جنوب تا دریای فَرَات وَسعت میدم، چراکه مردمِ امزی سرزمی ره دَ دِستِ شمو میدیم و تُو اونا ره از پیش روی خور بُر مونی. ۳۲ قد ازوا و خدایونِ ازوا عهد-و-پیمان نکو. ۳۳ نه ایل که اونا دَ سرزمینِ تُو زندگی کنه؛ نَشْنَه که اونا باعِثِ شنه که تُو دَ ضِدِ ازمه گناه کنی، چُون اگه خدایونِ ازوا ره پَرستش کنی، تُو حتماً دَ دامِ گِرِفْتار موشی.“

ثابت کدونِ عهد و قول

۲۴ بعد ازو خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ”خود تُو، هارُون، ناداب و اَبیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدای اسرائیل دَ پیشِ ازمه دَ بِلَه کوه بیید و از دُور مره سَجده کُنید. ۲ مگم خود تُو، ای موسیٰ، تنها دَ دیر مه بیه و دیگای شُمو نزدیک نیه و مردُم هیچ کُدم شی نباید دَ بِلَه کوه بییه.“ ۳ پس موسیٰ اَمَد و پگِ تورای خُداوند ره قد تمام احکام شی دَ بنی اسرائیل نَقْل کد و پگِ مردُم دَ یگ صَدَا گُفت: ”هر چیزی که خُداوند گُفته، مو دَز شی عمل مونی.“ ۴ موسیٰ تمام تورای خُداوند ره نُوشته کد و صُبْح روزِ دیگه شی باله شُدِه دَ دامونِ کوه قُربانگاه جور کد و دَ اطرافِ ازو دَ نشانی دوازده طایفه اسرائیل دوازده سَتُونِ سنگی ایستلجی کد. ۵ اوخته موسیٰ چند نفر از جوانای بنی اسرائیل ره ربی کد و اونا رفته قُربانی‌های سوختنی تقدیم کد و گاوو ره دَ عنوانِ قُربانی‌های سلامتی دَ نام خُداوند حلال کد. ۶ پس موسیٰ نیم خُون حیوانای قُربانی شُدِه ره گِرِفت و دَ تَشْت ها شیو کد و نیم شی ره دَ بِلَه قُربانگاه پاش دَد. ۷ بعد ازو طومارِ عهد ره گِرِفت و اُو ره دَ بنی اسرائیل خاند و اونا گُفت: ”تمام چیزای ره که خُداوند گُفته، مو عملی مونی و از توره شی اطاعت مونی.“ ۸ پس موسیٰ خُونی ره که دَ تَشْت ها شیو کُدد، گِرِفت و دَ بِلَه مردُم پاش دده گُفت: ”اینه، خُونِ عهدی که خُداوند قد دَدونِ امزی احکام قد شُمو بسته کد.“ ۹ اوخته موسیٰ، هارُون، ناداب و اَبیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدونِ اسرائیل دَ بِلَه کوه رفت، ۱۰ و اونا خُدای اسرائیل ره دید که دَ زیرِ پای شی یگو چیز رقمِ فرشی که از یاقوتِ کَبُود جور شُدِه بَشِه، بُود و مِثْلِ آسمو وری صاف و شَفاف معلوم موشُد. ۱۱ اگرچه بزرگای بنی اسرائیل خُدا ره دید، ولی اُو دَ بِلَه ازوا دِست باله نکد و دَزوا ضرر نَرَسند و اونا دَ اُونجی خورد و وُچی کد.

موسیٰ دَ بِلَه کوه سینا

۱۲ بعد ازو خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ”پیشِ ازمه دَ بِلَه کوه بیا و دَ اُونجی بُمَن و ما تُو ره

لوح های سنگی ره میدم که د بَلِه شی قانون و احکام ره نوشته کدیم تا اونا ره د بنی اسرائیل یاد بدی.^{۱۳} پس موسی و دستیار ازو یوشع باله شده د بَلِه کوه خدا رفت.^{۱۴} و او د ریش سفیدون قوم گفت: ”د اینجی بُمنید و چیم د راه مو بشید تا که مو پس بیی. اینه، هارون و حور ام قد شمو آسته. اگه کدم نفر یگو دعوا یا مشکل دشته بشه، او باید د دیر ازوا بییه.“^{۱۵} وختی موسی د کوه بر شد اور کوه ره پوشند.^{۱۶} اوخته بزرگی-و- جلال خداوند د بَلِه کوه سینا قرار گرفت و بلده شش روز اور کوه ره پوشند. د روز هفتم خداوند موسی ره از منه اور کوی کد^{۱۷} و ظهور بزرگی-و- جلال خداوند د شیخی کوه د نظر بنی اسرائیل که د تیلو منتظر بود، مثل آنگه آتش وری معلوم موشد.^{۱۸} پس موسی د منه اور داخل شد و د بَلِه کوه رفته چل شاو و روز د کوه مند.

هدیه ها بلده جایگاه مقدس

۲۵^۱ اوخته خداوند د موسی گفت:^۲ ”د بنی اسرائیل بگی که دز مه هدیه بیره. هر کسی که د خوشی دل خو آورد، هدیه شی ره قبول کو.^۳ هدیه ها باید امزی چیزا بشه: طلا، نقره و برونز،^۴ چوغ لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ و کتان نرم و موی بز،^۵ پوست سرخ شده قوچ و پوست نرم-و-قیمتی، چپو درخت اکاسی،^۶ روغون زیتون بلده چراغا، مواد خوشبوی بلده روغون مسح و بلده بخور خوشبوی،^۷ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی بلده ایفود و سینه بند پیشوای بزرگ.^۸ اونا باید یگ جایگاه مقدس بلده مه جور کنه تا که د بین ازوا جای-د-جای شئم.^۹ ای جایگاه و تمام اسباب شی ره دقیق د مطابق نقشه که دز تو نشو میدم، جور کو.“

نقشه صندوق شهادت

۱۰ ”اونا یگ صندوق ره از چپو اکاسی جور کنه که درازی شی دو و نیم توغی، بر شی

یگ و نیم توغی و بلندی شی ام یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۱} منه شی و برون شی ره قد روی کش طلای خالص بپوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی طلای جور کو. ^{۱۲} چار حلقه طلای تیار کو و اونا ره د چار پایه صندوق سخت کو، یعنی دو حلقه د یگ طرف شی و دو حلقه د دیگه طرف شی. ^{۱۳} دو دستک چپو دراز ره که از برخت اکاسی جور شده قد روی کش طلای بپوشن ^{۱۴} و اونا ره بلده بردون صندوق د منه حلقه های هر دو طرف صندوق تیر کو. ^{۱۵} ای دستک چپو های دراز باید د منه حلقه های صندوق بمنه و از منه ازوا بر نشنه. ^{۱۶} بعد ازو امو لوح شهادت ره که دز تو تسلیم موکنم د منه صندوق بیل. ^{۱۷} بعد ازو «جای کفاره» یعنی سرپوش صندوق ره از طلای خالص جور کو که درازی شی دو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۸} دو مجسمه کروی ره از طلای چکش کاری شده جور کو و د هر دو سر جای کفاره سخت کو. ^{۱۹} یگ کروی ره د یگ سر جای کفاره و دیگه شی ره د دیگه سر جای کفاره سخت کو. هر دوی شی ره قد جای کفاره از یگ پرچه طلا جور کنید. ^{۲۰} بال های کروییا د بله جای کفاره واز شده بشه، تاکه د بله ازو سایه کنه. روی های ازوا طرف یگدیگه و نظر های شی طرف جای کفاره بشه. ^{۲۱} سر پوش، یعنی جای کفاره ره د بله صندوق نصب کو و لوح شهادت ره که دز تو تسلیم موئم د منه صندوق بیل. ^{۲۲} ما د اونجی قد تو ملاقات موئم و از بله جای کفاره، یعنی از بین دو مجسمه کروی که د بله صندوق شهادت موجود آسته، قد تو توره موگم و تمام احکام خو ره دز تو میدم تاکه اونا ره د بنی اسرائیل برسنی.

میز نان مقدس

^{۲۳} «بعد ازو یگ میز از چپو اکاسی جور کو که درازی شی دو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۲۴} او ره قد طلای خالص بپوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی طلای جور کو. ^{۲۵} و یگ لبکی د اندازه چار ناخو د گرد شی جور کده امو لبکی طلای ره باله تر از چفتی د گرداگرد میز بگیر. ^{۲۶} بعد ازو چار حلقه طلای بلده میز جور

کُو و اونا ره د چار شنگ ميز، يعنی د کنج پايه های ميز سخت کُو. ۲۷ حلقه ها ره نزدیک لبکی ميز سخت کُو تا اونا بلده دستک چيو دراز بشه که بلده بردون ميز استعمال موشه. ۲۸ دستک چيو های دراز ره از درخت اکاسی جور کده اونا ره قد روی کش طلایی بپوشن. د وسیله امزیا ميز برده موشه. ۲۹ قاب ها و کاسه ها ره از طلای خالص جور کُو، امچنان جام ها و پيله های ره که بلده ریختندون هدیه های وچی کدنی استعمال موشه. ۳۰ و نان مقدس دایم د بله ميز د حضور مه بشه.

چراغدان طلایی

۳۱ یگ چراغدان از طلای خالص و چکش کاری شده جور کُو. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی قد کاسه های گل، پندوق ها و بلگای گل پگ شی از یگ پرچه چکش کاری شده جور شنه. ۳۲ از دو بغل چراغدان شش شاخه بر شنه: سه شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی. ۳۳ سه کاسه گل بادامی قد پندوق و بلگ گل د شاخه طرف راست و سه کاسه گل بادامی قد پندوق و بلگ گل د شاخه طرف چپ؛ د شش شاخه که از چراغدان بر موشه عین چیز بشه. ۳۴ د خود پایه چراغدان چار کاسه گل بادامی قد پندوق ها و بلگای گل شکل دده شنه. ۳۵ یگ پندوق د زیر دو شاخه اول که از دو بغل چراغدان بر موشه، یگ پندوق د زیر دو شاخه دوّم و یگ پندوق د زیر دو شاخه سوّم جور شنه، یعنی د زیر هر شش شاخه که از چراغدان بر موشه پندوق بشه. ۳۶ شاخه ها و پندوق ها پگ شی از یگ پرچه طلای خالص و چکش کاری شده بشه. ۳۷ بعد ازو هفت چراغ بلده شی جور کُو و اونا ره د بله چراغدان سخت کُو تاکه نور ازوا طرف پیش روی روشنی بدیه. ۳۸ چراغ گلگرک ها و پطنوس های ازوا ره ام از طلای خالص جور کُو. ۳۹ چراغدان و تمام اسباب شی از یگ وزنه طلای خالص جور شنه. ۴۰ فکر خو ره بگیر که پگ شی ره مطابق نمونه که د بله کوه دز تو نشو دده شد، جور کنی.

۱ "جایگاه ره قد ده دانه پرده کتان نرم و میده بافت و قد چوغ های لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رنگ جور کُو. د رُوی پگ شی عکس کِرُوی ها ره د وسیله دست دوز لایق گلدوزی کُو. ۲ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی چار توغی بشه؛ تمام پرده ها یگ اندازه جور شنه. ۳ پنج پرده د یگدیگه خُو دوخته شنه تاکه یگ تخته جور شنه و پنج پرده دیگه یگ تخته دیگه جور شنه. ۴ د لب پرده آخر پنج پرده اول بتونی ها از تار لاجوردی رنگ کوک کُو و د لب پرده آخر پنج پرده دوم امی رقم کُو: ۵ پنجاه دانه بتونی د لب یگ تخته و پنجاه دانه بتونی د لب دیگه تخته جور کُو، پنجاه پنجاه بتونی که رُوی د رُوی یگدیگه بشه. ۶ بعد ازو پنجاه چنگک طلایی تیار کُو و د وسیله ازوا پنج پرده اول ره قد پنج پرده دوم وصل کُو تاکه پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شنه.

۷ بعد ازو چند پرده از موی بز بُباف تا اونا یگ خیمه د بله جایگاه مُقدّس بشه. جمله یازده پرده جور کُو. ۸ درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بشه؛ یازده پرده که پگ شی یگ اندازه بشه. ۹ پنج پرده د یگدیگه خُو کوک شنه تاکه یگ پرچه جور شنه و شش پرده دیگه ام د یگدیگه خُو کوک شنه تا یگ پرچه دیگه جور شنه. پرده ششم از پرچه دوم د پیش رُوی خیمه قت شنه. ۱۰ پنجاه بتونی د لب پرده آخر یگ پرچه و پنجاه بتونی د لب پرده آخر پرچه دیگه جور کُو. ۱۱ بعد ازو پنجاه چنگک برونزی جور کُو و اونا ره از شکاف امزو پنجاه بتونی تیر کُو تاکه خیمه مثل یگ پرچه جور شنه. ۱۲ قسمت اضافی، یعنی نیم پرده که از خیمه باقی مومنه، باید د پشت سر جایگاه مُقدّس اوزو شنه. ۱۳ یگ توغی از یگ بغل و یگ توغی از دیگه بغل خیمه که از درازی یگ پرده اضافی آسته، بیل که د دو بغل جایگاه اوزو شنه تا او ره بپوشنه. ۱۴ یگ پوش د بله خیمه از پوست سُرخ شده فوج جور کُو و د بله ازو یگ پوش دیگه از پوست نرم-و-قیمتی.

۱۵ چپو های چارتراش ره از درخت اکاسی بلده دیوالای جایگاه جور کُو که اونا شیخکی

ایسته شنه. ^{۱۶} درازی هر چيو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۷} د هر چيو چارتراش دُو زبونک بشه تا که د چيو چارتراش پالوی خو جفت شنه. پگ چيو های چارتراش بلده دیوالای جایگاه باید امی رقم جور شنه. ^{۱۸} امزو چيو های چارتراش بیست دانه شی بلده طرف جنوب جایگاه باید جور شنه، ^{۱۹} و بلده تینه حصه امزو بیست چيو چارتراش چل پایه نقرهیی ام جور کو. د زیر هر چيو چارتراش دُو پایه بلده امزو دُو زبونک بشه و دُو پایه د زیر چيو چارتراش پالوی شی بلده دُو زبونک ازو. ^{۲۰} بلده طرف دوّم جایگاه، یعنی طرف شمال شی، بیست چيو چارتراش ^{۲۱} و چل پایه نقرهیی جور کو، دُو پایه د زیر یگ چيو چارتراش و دُو پایه د زیر چيو چارتراش پالوی شی. ^{۲۲} بلده پشت جایگاه، طرف غرب شش چيو چارتراش جور کو ^{۲۳} و دُو چيو چارتراش بلده هر کنج د پسنه حصه جایگاه. ^{۲۴} امی دُو چيو چارتراش کنج باید از زیر تا باله د یگدیگه خو چسپیده بشه و د منه یگ حلقه سخت شنه. دُو چيو کنج دیگه ام د امزی رقم جور شنه. ^{۲۵} دمزی صورت باید هشت چيو چارتراش قد شونزده پایه نقرهیی بشه: دُو پایه د زیر هر چيو چارتراش. ^{۲۶} بعد ازو پشت بند ها ره از چيو برخت اکاسی جور کو: پنج پشت بند بلده چيو های چارتراش که د یگ طرف جایگاه آسته ^{۲۷} و پنج پشت بند بلده چيو های چارتراش دیگه طرف جایگاه و پنج پشت بند بلده چيو های چارتراش که طرف غرب د پسنه حصه جایگاه یه. ^{۲۸} پشت بندی که د غول چيو های چارتراش آسته، باید از سر تا آخر دیوال خیمه تیر شنه. ^{۲۹} پگ چيو های چارتراش ره قد روی کش طلایی بپوشن و بلده محکم گرفتون پشت بند ها، حلقه های طلایی جور کو و پشت بند ها ره ام قد روی کش طلایی بپوشن. ^{۳۰} بعد ازو جایگاه ره باله کو و د مطابق نقشه که د سر کوه دز تونشو دده شد، او ره جور کو.

^{۳۱} پرده داخل خیمه ره از کتان نرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ جور کو. عکس کروی ها د وسیله دستدوز لایق د روی پرده گلدوزی شنه. ^{۳۲} او ره د چار چنگک طلایی د بله چار ستون اوزو کو. ای چار ستون ره از چيو اکاسی

جور کده قد رُوی کشِ طِلا بپوشن و دَ بِلَه چار پایه نُقره‌یی ایسته کُو. ^{۳۳} پرده باید دَ قیتک ها دَ زیرِ چَتِ خیمه بِنَد شُنه و صندوقِ شهادتِ ره دَ پُشتِ امزی پرده بیل و امی پرده بَلده شُمویگ جدایی دَ بَینِ مُقدَّس و مُقدَّس‌ترین جای خیمه دَ وجودِ میره. ^{۳۴} بعد ازو جای کِفاره ره دَ بِلَه صندوقِ شهادتِ دَ مُقدَّس‌ترین جای بیل. ^{۳۵} میز ره دَ ای لبِ پرده، یعنی دَ بُرو از مُقدَّس‌ترین جای، دَ طرفِ شمالِ بیل و چِراغدانِ رُوی دَ رُوی میز دَ طرفِ جَنُوبِ جایگاهِ بَشه. ^{۳۶} یگ پرده بَلده دَروازه خیمه از چُوغ‌های لاجوردی، ارغوانی و سُرخِ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافتِ دَ وسیله یگ گُلدوزِ لایق جور کُو. ^{۳۷} بَلده امزی پرده پَنجِ سَتون از چِیوِ اَکاسی جور کده قد رُوی کشِ طِلابی بپوشن. چنگک‌های شی ام از طِلا بَشه و دَ زیرِ هر سَتون یگ پایه برونزی ریخته شُنه.

قُربانگاه

۲۷ ^۱ ”یگ قُربانگاه از چِیوِ اَکاسی دَ شکلِ چار کُنجِ تِیار کُو؛ پَنجِ توغی دِرازی شی بَشه، پَنجِ توغی بَر شی و سه توغی بَلندی شی. ^۲ دَ چار کُنجِ ازو چار شاخ جور کُو. قُربانگاه و شاخای شی باید از یگ چِیو جور شُنه و تمامِ قُربانگاه ره قد رُوی کشِ برونزی بپوشن. ^۳ اَسبابِ ازو باید پگ شی از برونز تِیار شُنه: سَطلِ ها بَلده بُردونِ خَگِستر، خاک‌اندازِ ها، کاسه‌ها، چنگک‌ها و آتشدان‌ها. ^۴ بَلده قُربانگاه یگ اُجاقِ برونزی جور کُو و دَ چار کُنجِ قُربانگاه یگ یگ حَلقه برونزی ره سخت کُو. ^۵ اُجاقِ ره تاه‌تر از لبِ قُربانگاه جای-دَ-جای کُو تاکه دَ نِیمِ بَلندی قُربانگاه بَرسه. ^۶ دِستکِ چِیو‌های دِراز ره از دِرختِ اَکاسی بَلده قُربانگاه جور کُو و اونا ره قد رُوی کشِ برونزی بپوشن. ^۷ وختیکه قُربانگاه ره مُوبرید، دِستکِ چِیو‌ها ره دَ مَنه حلقه‌های که دَ دُو بَغلِ قُربانگاه نَصَب شُدِه، تیر کنید. ^۸ قُربانگاه ره از تَخته‌های چِیو جور کُو و مَنه شی خالی بَشه؛ فقط اُمو رَقم که دَ بِلَه کوه دَز تُو نِشو دَده شُد، باید اُمو رَقم تِیار شُنه.“

حَوَلی جَایگَهِ مُقَدَّس

۹” بعد از و چاردیوالی حَوَلی جَایگَهِ رِه جُور کُو. بَلَدِه طَرَفِ جَنُوبِ حَوَلی، پَرده هَا رِه از کَتانِ نَرَم و مَیدِه بافتِ جُور کُو که دِرَازی شِی صَد تَوغی بَشِه ۱۰ و اُونَا بَیست سَتُون دَشْتِه بَشِه قَد بَیست پایِه برونزی؛ چَنگک هَا و پُشتبَند هَا سَتُون هَا نُقره‌یی بَشِه.

۱۱” امچنان بَلَدِه طَرَفِ شَمالِ چاردیوالی باید پَرده هَا دِرَازی صَد تَوغی جُور شَنُه و اُونَا بَیست دانه سَتُون قَد بَیست پایِه برونزی دَشْتِه بَشِه. چَنگک هَا و پُشتبَند هَا شِی از نُقره جُور شَنُه. ۱۲” بَلَدِه بَرِ چاردیوالی، طَرَفِ غَرَب، پَرده هَا پَنجاه تَوغی رِه قَد دَه سَتُون و دَه پایِه تَیاری کُو. ۱۳” بَرِ چاردیوالی سَمَتِ شَرَق، طَرَفِ آفَتَوِبُرُشُدِ پَنجاه تَوغی بَشِه. ۱۴” پَرده هَا ای لبِ دَرگِه چاردیوالی باید پوزده تَوغی بَشِه قَد سِه دانه سَتُون و سِه پایِه شِی. ۱۵” د اُو لبِ دَرگِه چاردیوالی ام باید پَرده پوزده تَوغی بَشِه قَد سِه سَتُون و سِه پایِه شِی. ۱۶” بَلَدِه دَرَوَزه چاردیوالی یگِ پَرده بَیست تَوغی از کَتانِ نَرَم و مَیدِه بافتِ قَد چُوغِ هَا لاجُورِدی، اَرغوانی و سُرَخ رَنگ دَ و سِیلِه یگِ گُلدوزِ لایقِ جُور کُو و بَلَدِه شِی چار سَتُون و چار پایِه ام تَیاری کُو. ۱۷” تمام سَتُون هَا چاردیوالی حَوَلی باید قَد پُشتبَند هَا و چَنگک هَا نُقره‌یی و قَد پایِه‌های برونزی جای-د-جای شَنُه. ۱۸” خُلاصَه، دِرَازی چاردیوالی باید صَد تَوغی، بَرِ شِی پَنجاه تَوغی و بِلندی شِی پَنج تَوغی بَشِه. پَرده هَا شِی از کَتانِ نَرَم و مَیدِه بافتِ و پایِه‌های شِی از برونز جُور شَنُه. ۱۹” تمام اَسبابِ که دَ خِدْمَتِ جَایگَهِ از شِی کار گِرِفْتِه مُوشِه قَد پَگِ مِیخ‌های خِیمِه و مِیخ‌های چاردیوالی باید از برونز جُور شَنُه.“

نِگاهداری از چِراغِ هَا

۲۰” و دَ بَنی اِسرائیلِ اَمَر کُو که رِوَعونِ خالِصِ زَیتُونِ کُفْتِه شُدِه بَلَدِه چِراغدانِ بیره تاکه چِراغِ هَا دایمِ رِوشو بَشِه. ۲۱” هَارُون و باچِه هَا شِی چِراغای چِراغدانِ رِه دَ خِیمِه مُلاقَات، دَ بَرُونِ پَرده صَنَدُوقِ شَهادَتِ از شَاو تا صُبْحِ دَ حُضُورِ خُداوندِ رِوشو نِگاه کُنِه. ای بَلَدِه تمامِ نسلِ هَا بَنی اِسرائیلِ یگِ حُکْمِ دایمی اَسْتِه.“

۱”برار خو هارون و باچه های شی ناداب، ابیهو، العازار و ایتامار ره از بنی اسرائیل جدا کده د حُضورِ ازمه بیرو. اونا ره د مقام پیشوایی تعیین کو تا که مَره خدمت کنه. ۲ بَلده برار خو هارون کالای مُقَدَّس جور کو تا بَلده عِزَت و شان-و-شوکت شی بَشه. ۳ د تمام کسای که مهارت دَره و ما اونا ره صاحبِ رُوحِ حِکمت کدیم، امر کو که کالای هارون ره جور کنه تا او وَقَف شنه و د عِنوانِ پیشوا د حُضورِ ازمه خدمت کنه. ۴ کالاهای که باید دوخته شنه اینیا آسته: سینه بند، ایفود، چپن، پیرونِ خامک دوزی، لُونگی و کمر بسته. وختی اونا امی کالاهای مُقَدَّس ره بَلده برار تو هارون و بَلده باچه های شی تیار مونه تا اونا د عِنوانِ پیشوایو د حُضورِ مه خدمت کنه، ۵ امو اُستا ها باید بَلده امزی کار از طِلا، چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم و میده بافت استفاده کنه.

۶ اونا ایفود ره از طِلا و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم و میده بافت جور کنه. پگ شی کارِ یگ دست دوزِ لایق بَشه. ۷ دُو سرشانه یی د دُو شانِه شی نَصَب شنه و هر دُو شی قد دُو شِنِگِ ایفود یگجای شنه. ۸ بِنَدِ ایفود که د بِلِه شی آسته، باید رَقَمِ خودِ ایفود بَشه و قد خود شی قتی از یگ رَخت جور شنه، یعنی از تارِ طِلا یی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت. ۹ دُو دانه سنگِ عقیقِ آسمانی بگیر و نام های باچه های اسرائیل ره د رُوی ازوا نَقش کو: ۱۰ شَش نام د رُوی یگ سنگ و باقی شَش نام د رُوی دیگه سنگ، پگ شی د تَرْتِیبِ تَوَلَدِ ازوا بَشه. ۱۱ د وسیله یگ حَکاکِ لایق که د بِلِه مَهرِ حَکاکِی مونه، نام های باچه های اسرائیل ره د رُوی امزی دُو سنگ نَقش کو و اونا ره د قَابکِ های طِلا یی سَخْت کو. ۱۲ بعد ازو اونا ره د عِنوانِ نشانِ یادآوری باچه های اسرائیل د بِلِه دُو سرشانه یی ایفود نَصَب کو. اوخته هارون که د پیشِ ازمه خدمت مونه، نام های باچه های اسرائیل ره د بِلِه دُو شانِه خو د

عنوانِ یاد آوری دَ حُضُورِ ازمه میره تاکه ما دَ یادِ ازوا بَشَم.

^{۱۳} دُو قَابَکِ طِلَّایِ جُورِ کُو ^{۱۴} و دُو زَنْجیرِ از طِلَّایِ خَالِصِ تِیَارِ کُو که رقمِ رِیسپو آلی بافته شده بَشه و دَ قَابَکِ های طِلَّایِ وَصَلِ شَنه.

^{۱۵} سینه بَنَدِ عدالت ره رقمِ ایفود وَری از تارِ طِلَّایِ و چُوغِ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخِ رَنگِ و از کتانِ نَرمِ و میده بافت دَ وسیله یگِ دِست‌دوزِ لایقِ تِیَارِ کُو. ^{۱۶} اُو دَ شکلِ چارکُنجِ و دُوقَتِ بَشه و دِرَازی و بَرِ شی دَ اندازه یگِ قَریشِ بَشه. ^{۱۷} چارِ قطارِ سنگِ قِیمَتی دَ رُوی شی نَصبِ کُو. دَ قطارِ اوّلِ عَقِیقِ جِگری، یاقوتِ زَرَدِ و زَمَرُدِ بَشه؛ ^{۱۸} دَ قطارِ دوّمِ فیروزه، یاقوتِ نیلی و اَلماس؛ ^{۱۹} دَ قطارِ سوّمِ سنگِ یَمانی، عَقِیقِ آوی و لعلِ کَبُود؛ ^{۲۰} و دَ قطارِ چارُمِ زَبَرَجَدِ زَرَدِ، عَقِیقِ آسمانی و یَشَم. تمامِ شی باید دَ قَابَکِ های طِلَّایِ سَخْتِ شَنه. ^{۲۱} تعدادِ سنگا دَ مُطابِقِ تعدادِ نامِ های باچه های اِسْرَائیلِ دوازده بَشه، و نامِ هر کُدَمِ ازوا دَ بَله یگِ سنگِ نَقشِ شَنه، رقمی که دَ مَهرِ نَقشِ موشه و هر کُدَمِ ازوا قد نامِ خُو از یکی امزُو دوازده طایفه اِسْرَائیلِ نُماینَدگی کُنه. ^{۲۲} بَلده سینه-بَنَدِ زنجیرای بافته شده، رقمِ رِیسپو آلی از طِلَّایِ خَالِصِ جُورِ کُو. ^{۲۳} بعد ازو دُو حَلَقَه طِلَّایِ جُورِ کده دَ دُو لبِ سینه-بَنَدِ نَصبِ کُو. ^{۲۴} پس اَمُو دُو زنجیرِ طِلَّایِ ره دَ دُو حَلَقَه که دَ دُو لبِ سینه-بَنَدِ آسته وَصَلِ کُو. ^{۲۵} دُو سرِ دِیگِه امزُو دُو زنجیرِ ره دَ دُو قَابَکِ نَصبِ کُو و اَمُو دُو قَابَکِ ره دَ دُو شانِه ایفود دَ پِیشِ رُوی محکمِ کُو. ^{۲۶} دُو حَلَقَه طِلَّایِ دِیگِه جُورِ کُو و اونا ره دَ دُو گوشه سینه-بَنَدِ، که دَ لبِ طرفِ داخِلِ ایفود آسته، بسته کُو. ^{۲۷} بعد ازو دُو حَلَقَه طِلَّایِ دِیگِه جُورِ کُو و اونا ره دَ تَینه حِصّه سرشانه‌یی دَ پِیشِ رُوی ایفود، نزدیکِ دَرزِ شی کمِ ذَره باله‌تر از بَنَدِ ایفود نَصبِ کُو. ^{۲۸} بعد ازو حَلَقَه های سینه بَنَدِ ره قد یگِ فِیتِه لاجوردی رَنگِ دَ حَلَقَه های ایفود بسته کُو، تاکه دَ بَله بَنَدِ ایفود قرار بگیره و سینه-بَنَدِ از ایفود جدا نَشَنه. ^{۲۹} دَزی تَرْتیبِ وختیکه هارُون دَ جای مُقَدَّسِ داخِلِ موشه، اُو نامِ های باچه های اِسْرَائیلِ ره که دَ رُوی سینه بَنَدِ عدالت نَقشِ شَدِه، دَ بَله قَلبِ خُو همیشه دَ عنوانِ یادآوری دَ حُضُورِ خُداوند میره. ^{۳۰} اُوریم و تُمیم ره داخِلِ سینه بَنَدِ عدالت بیل

تا هر وختیکه هارون دَ حُضُورِ خُداوندِ مییه، اونا دَ بِلِهِ قَلبِ اَزو بَشِه. دَمزِی رِقْمِ هارون، هر وخت و سِیلِهِ عِدالَتِ رِه بَلدِه بَنیِ اِسْرائیلِ دَ بِلِهِ قَلبِ خُو دَ حُضُورِ خُداوندِ میرِه.

^{۳۱} پیرونِ ایفودِ رِه مُکَمَلِ از رَخْتِ لاجوردی رَنگِ جورِ کُو. ^{۳۲} بَلدِه جَایِ سرِ شی، دَ غول، یگِ سُلَاحِ تِیَارِ شُنِه و گِرْداگِرْدِ جَاغِه مِثْلِ زِرِّه قِیغِ شُدِه بَشِه تا که پاره نَشُنِه. ^{۳۳} دَ قِیغِ دَامونِ پیروِ قَدِ چُوغِ هایِ لاجوردی، اَرغوانی و سُرْخِ رَنگِ ثُوپِکِ ها دَ شَکْلِ اَنارِ جورِ کُو و زَنگولِه هایِ طِلابی رِه دَ بَینِ اَزوا دَوْرادُورِ قِیغِ دَامو اَوزو کُو. ^{۳۴} یگِ زَنگولِه طِلابی و یگِ ثُوپِکِ اَنار، یگِ زَنگولِه طِلابی و یگِ ثُوپِکِ اَنار دَ گِرْداگِرْدِ دَامونِ پیروِ اَوزو شُنِه. ^{۳۵} و هارون دَ مَوْعِ خِدْمَتِ کدو دَ جَایِ مُقَدَّسِ بایدِ امی پیرو رِه بُپوشِه تا وختیکه اُو دَ جَایِ مُقَدَّسِ دَ حُضُورِ خُداوندِ داخِلِ مییه و یا از اُونجی بُرُو بُرُ موشِه، صَدایِ زَنگولِه ها شِنیدِه شُنِه؛ نَشُنِه که هارون بُمِرِه.

^{۳۶} یگِ نِشانِ نِیمِ تاجِ از طِلابی خالِصِ جورِ کُو و اینی کَلِمِه ها رِه دَ بِلِهِ شی نَقْشِ کُو «وَقَفِ شُدِه خُداوند» اَمو رِقْمِیکِه یگِ حَکاکِ اَنگِشْتِری ها رِه نَقْشِ مُونِه. ^{۳۷} ای نِشانِ رِه قَدِ یگِ فِیتِه لاجوردی رَنگِ دَ پِیشِ رُویِ لُونگیِ هارونِ نَصَبِ کُو. ^{۳۸} هارونِ ای نِشانِ رِه دَ بِلِهِ پِیشانیِ خُو دَشْتِه بَشِه تا بارِ گُناه هایِ بَنیِ اِسْرائیلِ رِه که اونا دَ دَوْرُونِ تَقْدِیمِ کدونِ هِدیه هایِ مُقَدَّسِ مُرتَکَبِ شُدِه مِیتِنِه، دَ گِرْدونِ خُو بَگیرِه. ای نِشانِ هِمِیشِه دَ بِلِهِ پِیشانیِ شی بَشِه تا که بَنیِ اِسْرائیلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ قَبُولِ شُنِه. ^{۳۹} پیرونِ هارونِ رِه از کَتانِ نَرمِ و مِیدِه بافتِ کُوکِ کُو و لُونگیِ رِه از کَتانِ نَرمِ و مِیدِه بافتِ جورِ کُو. کَمْرِستِه گُلِ دوزی شُدِه رِه دَ و سِیلِهِ یگِ گُلْدوزِ لایقِ تِیَارِ کُو. ^{۴۰} بَلدِه باچِه هایِ هارونِ ام پیرونا، کَمْرِستِه ها و کولِه ها تِیَارِ کُو تا بَلدِه عِزْتِ و شانِ-و-شَوکْتِ اَزوا بَشِه. ^{۴۱} ای کالاهِ رِه دَ بَرارِ خُو هارونِ و دَ باچِه هایِ شی بُپوشَن. اونا رِه قَدِ روغونِ زیتونِ مَسَحِ کدِه تَعِیینِ و تَقْدِیسِ کُو تا دَ عِنوانِ پِیشوا بَلدِه مِه خِدْمَتِ کَنِه. ^{۴۲} بَلدِه پُوثِ کدونِ شَرْمِگَهِ اَزوا زِیرِپوشیِ از کَتانِ جورِ کُو که از کَمْرِ تا زِیرِ رانِ بَشِه. ^{۴۳} هارونِ و باچِه هایِ شی وختیکه دَ خِیمِه مُلاقَاتِ داخِلِ موشِه یا نَزْدِیکِ قُربانگَهِ مییه تا که دَ جَایگَهِ مُقَدَّسِ خِدْمَتِ کُنِه، بایدِ پَگِ اَمزِی

کالاها ره بپوشه؛ نشنه که اونا مُرتکب گناه شده بمره. ای رواج بلده هارون و اولاده شی یگ قانونِ دایمی آسته.

مَراسِمِ تعینِ شُدونِ هارون و باچه های شی دَ مقامِ پیشوایی

۲۹^۱ ”وختیکه هارون و باچه های شی ره بلده خدمت کدو دَ حُضُورِ ازمه تقدیس مونی، اینی کارا ره بکو: یگ نرگا و دُو قُوچِ بے عیب ره تهیه کو. ^۲ از بهترین آردِ گندمی نانِ فطیر، ئکی های فطیر که قد روغو گت شده بشه و نانِ تَنکِ فطیر که دَ رُوی شی روغو ملیده شده بشه، پخته کو. ^۳ نان ها ره دَ یگ تُکری بیل و قد جونَه گاو و امو دُو قُوچِ تقدیم کو. ^۴ اوخته هارون و باچه های شی ره دَ دَمِ درگه خیمه مُلاقاتِ بیر و اونا ره قد آو غُسلِ بدی. ^۵ بعد ازو کالاها ره گِرفته پیرو، چَپِنِ ایفود و خودِ ایفود ره قد سینه بند دَ هارون بپوشن و بند ره دَ بله ایفود بسته کو. ^۶ لُنگی ره دَ سر شی بیل و نیم تاجِ مُقدَّسِ طَلایی ره دَ لُنگی نَصَبِ کو ^۷ و روغونِ مَسَحِ ره دَ سر شی شیو کده او ره مَسَحِ کو. ^۸ بعد ازو باچه های هارون ره نزدیک بیر و پیرونا ره دزوا بپوشن. ^۹ دَ کمرِ هارون و باچه های شی کمر بند ها ره بسته کو و کوله ها ره دَ سرِ ازوا بیل. مقامِ پیشوایی بلده همیشه از خودونِ ازوا و اولاده شی بشه. دَمزی رقمِ هارون و باچه های شی ره پیشوا تعین کو.“

قُربانی ها

۱۰ ”امو نرگا و ره دَ پیشِ خیمه مُلاقاتِ بیر تاکه هارون و باچه های شی دَ سرِ ازو دست بکشه ^{۱۱} و نرگا و ره دَ حُضُورِ خُداوند دَ دانِ درگه خیمه مُلاقاتِ حلال کو. ^{۱۲} یگ کَمکِ وَری خُونِ نرگا و ره بگیری و قد کَلکِ خُو دَ شاخای قُربانگاه بمل و باقی منده شی ره دَ بیخِ قُربانگاه شیو کو. ^{۱۳} بعد ازو تمامِ چربی ره که دَ بله حصّه های داخلی آسته قد جگرگوشه، گرده ها و چربی گردِ ازوا بگیری و دَ بله قُربانگاه بسوزن. ^{۱۴} مگم گوشت و

پوست و سرگینِ نرگاو ره بُرو از خیمه‌گاه دَ آتشِ دَرِ بَدی. اُو یگِ قُربانیِ بَلَدِه گُناه آسته. ^{۱۵} بعد ازو یکی از قُوجِ ها ره بَگیر و هارون و باچه های شی دَ سر ازو دِست بَکشه ^{۱۶} و اُو ره حلال کُنه و خُونِ شی ره دَ گِرِداگِرِدِ قُربانگاه پاش بَدیه. ^{۱۷} قُوجِ ره دَ حِصّه های مُخْتَلِفِ ثوْثِه ثوْثِه کُو و اعضایِ داخِلی و پیچه‌های شی ره بُشوی و اونا ره دَ بِلِه ثوْثِه ها و کَلِه شی بیل. ^{۱۸} پس تمامِ قُوجِ ره دَ بِلِه قُربانگاه بُسوزن؛ اُو یگِ قُربانیِ سوختنی بَلَدِه خُداوند آسته، خوشبُویِ مَورِدِ پَسند و یگِ هدیهِ خاصِ بَلَدِه خُداوند. ^{۱۹} بعد ازو قُوجِ دوّمِ ره بَگیر و هارون و باچه های شی دَ سر ازو ام دِست بَکشه. ^{۲۰} اوخته تُو اُمُو قُوجِ ره ام حلال کُو و یگِ مِقْدارِ خُونِ ازو ره گِرِفته دَ نَرْمیِ گوشِ راستِ هارون و دَ نَرْمیِ گوشِ راستِ باچه های شی و دَ شَسْتِ دِستِ راست و دَ شَسْتِ پایِ راستِ ازوا بُمَل. و باقی‌مَندهِ خُونِ ره دَ گِرِدوِبَرِ قُربانگاه پاش بَدی. ^{۲۱} بعد ازو یگِ مِقْدارِ از خُونی که دَ بِلِه قُربانگاه آسته و یگِ کم وری از روغونِ مَسَحِ بَگیر و دَ بِلِه هارون و کالایِ ازو و دَ بِلِه باچه‌های شی که قد شی آسته و دَ کالاهایِ ازوا پاش بَدی. دَمزی و سِیله هارون و باچه‌های شی و کالاهایِ ازوا بَلَدِه خِدْمَتِ پِیشواییِ تَقْدِیسِ مُوشه. ^{۲۲} بعد ازو چَرِبیِ قُوجِ، دُمبِه، چَرِبیِ بِلِه حِصّه های داخِلی، جِگِرِگوشه، هر دُو گُرده و چَرِبیِ ازوا ره قد رانِ راستِ امزی قُوجِ مَراسِمِ تَعینِ کدونِ پِیشوا بَگیر، ^{۲۳} و قد ازوا قَتی یگِ نانِ فطیر، یگِ تِکیِ روغنی و یگِ نانِ تَنگ-و-کَرَکِ ره از مَنه تُکریِ نانِ فطیر که دَ حُضُورِ خُداوند آسته ام بَگیر ^{۲۴} و پگِ ازوا ره دَ بِلِه دِستایِ هارون و دَ بِلِه دِستایِ باچه های شی بیل تا که اونا ره دَ عِنوانِ هدیهِ بِلند کَدنی دَ حُضُورِ خُداوند بِلند کُنه. ^{۲۵} بعد ازو اُمُو چیزا ره از دِستایِ ازوا بَگیر و دَ بِلِه قُربانگاه دَ سرِ قُربانیِ سوختنی ایشته دَرِ بَدی؛ اُو یگِ خوشبُویِ مَورِدِ پَسند دَ حُضُورِ خُداوند آسته، یگِ هدیهِ خاصِ بَلَدِه خُداوند. ^{۲۶} بعد ازو سِینه قُوجِ مَراسِمِ تَعینِ کدونِ هارون ره بَگیر و اُو ره دَ عِنوانِ هدیهِ بِلند کَدنی دَ حُضُورِ خُداوند بِلند کُو. اُمُو حِصّه حَقِ ازتو مُوشه. ^{۲۷} سِینه بِلند شُدِه و رانِ هدیه ره از قُوجِ مَراسِمِ تَعینِ کدونِ پِیشوا که از هارون و باچه‌های شی آسته، تَقْدِیسِ کُو. ^{۲۸} اونا حَقِ دایمیِ هارون و باچه‌های شی از طرفِ بَنیِ اِسْرائیلِ آسته، چُونِ اونا یگِ هدیهِ بِلند کَدنی و بَخْشِشِ از

قربانی های سلامتی بنی اسرائیل آسته، که بلده خدوند تقدیم موشه. ^{۲۹} کالاهای مقدس که بلده هارون تهیه موشه، بعد ازو بلده اولاده شی بشه تا که اونا د امزی کالاها مسح شده د عنوان پیشوا تعیین شنه. ^{۳۰} امو باچه که جانشین هارون تعیین موشه، وختیکه بلده خدمت کدو د خیمه ملاقات داخل موشه، باید او کالاها ره بلده هفت روز بپوشه.

^{۳۱} پس گوشت قوچ مراسم تعیین کدون پیشوا ره بگیر و او ره د یگ جای مقدس د او جوش بدی. ^{۳۲} و هارون و باچه های شی گوشت امزو قوچ ره قد نانی که د تگری آسته، د دان درگه خیمه ملاقات بخوره. ^{۳۳} تنها هارون و باچه های شی امو هدیه های ره که بلده کفار د مراسم تعیین و تقدیس شدون ازوا تقدیم شدد، بخوره. ولے آدمای دیگه نباید ازوا بخوره، چراکه امو چیزا مقدس آسته. ^{۳۴} و اگه یگو چیز امزو گوشت مراسم تعیین و تقدیس و از نان تا صبح باقی مومنه، او ره د آتش در بدی. باقی منده شی نباید خورده شنه، چراکه مقدس آسته. ^{۳۵} هر چیزی ره که ما دز تو امر کدم، د حق هارون و باچه های شی انجام بدی. اونا ره د دورون هفت روز د مقام پیشوایی تعیین کو. ^{۳۶} روزانه یگ جوئه گاو ره بلده کفار گناه تقدیم کو. توسط امی کفار، قربانگاه ره پاک کو و او ره مسح کو تا که مقدس شنه. ^{۳۷} د مدت هفت روز، هر روز بلده قربانگاه کفار کو تا که قربانگاه تقدیس شنه. دزی ترتیب قربانگاه کاملاً مقدس موشه و هر چیزی که دزو دکه بخوره، پاک-و-مقدس موشه.

^{۳۸} اینی چیزای آسته که تو باید دایم د بله قربانگاه تقدیم کنی: هر روز دو نربره یگ ساله ره د بله قربانگاه قربانی کو. ^{۳۹} باره اول ره صبح تقدیم کو و باره دوم ره د وخت شام تقدیم کو. ^{۴۰} قد باره اول دهم حصه یگ ایفه بهترین آرد ره که قد چارم حصه یگ هین بهترین روغون زیتون گت شده بشه تقدیم کو. چارم حصه یگ هین شراب انگور ره ام د عنوان هدیه وچی کدنی تقدیم کو. ^{۴۱} باره دوم ره د وخت شام قربانی کو؛ او ره رقم قربانی صبح قد هدیه غله-و-دانه و هدیه وچی کدنی شی تقدیم کو. ای یگ خوشبوی مورد پسند و یگ هدیه خاص بلده خدوند آسته. ^{۴۲} اینمی یگ قربانی سوختنی بلده دایم

آسته و نسل‌های آینده شمو ام باید د دان درگه خیمه ملاقات او ره د حضور خداوند تقدیم کنه، چون د اونجی آسته که ما دز شمو ظاهر موشم و قد شمو توره موگم. ^{۴۳} و د اونجی ما قد بنی اسرائیل ملاقات مونم و امو جای توسط جلال ازمه مقدس موشه. ^{۴۴} ما خیمه ملاقات و قربانگاه ره مقدس اعلان مونم و هارون و باچه‌های شی ره ام تقدیس مونم تا که اونا بحیث پیشوایو د حضور ازمه خدمت کنه. ^{۴۵} ما د مینکل بنی اسرائیل جای-د-جای موشم و خدای ازوا باقی مونم. ^{۴۶} و اونا میدنه که ما خداوند، خدای ازوا آستم که اونا ره از سرزمین مصر برو اوردیم تا د مینکل ازوا جای-د-جای شتم. ما خداوند، خدای ازوا آستم.“

قربانگاه بخور خوشبوی

۳۰^۱ ”علاوه ازی، یگ قربانگاه از چیو اکاسی بلده سوختندون بخور د شکل چار کنج جور کو: ^۲ درازی یگ توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی دو توغی بشه و چار شاخ شی قد خود شی از یگ چیو بشه. ^۳ سر، چارطرف و شاخای شی ره قد طلای خالص بیوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی طلایی جور کو. ^۴ د دو طرف قربانگاه، د زیر چفتی طلایی، د هر دو گوشه شی دو حلقه طلایی جور کو. اونا جای بلده دستک چیو های دراز آسته که قد دستک چیو ها قربانگاه برده موشه. ^۵ ای دستک چیو های دراز از درخت اکاسی جور شنه و قد روی کش طلایی پوشنده شنه. ^۶ و تو امی قربانگاه بخور ره روی د روی پرده بیل که د پس پشت ازو صندوق شهادت موجود آسته، یعنی د پیش جای کفاره که د زیر ازو دو لوح شهادت آسته، دمزو جای که ما قد از تو ملاقات مونم. ^۷ و هارون د بله شی بخور خوشبوی ره دود کنه. هر صبح که بلده آماده کدون چراغا داخل خیمه مییه، او باید از بخور خوشبوی تقدیم کنه. ^۸ و هر شام ام غیتیکه هارون چراغا ره داغ مونه، او باید ازی بخور خوشبوی د حضور خداوند در بدیه. ای کار باید نسل اندر نسل د حضور خداوند اجرا شنه. ^۹ بخور غیر مجاز، قربانی سوختنی و هدیه آردی ره د

بَلِه اَزُو تَقْدِيمِ نَكْنِيد و نَه اَم هَدِيه وُچِي كَدَنِي رِه دَ بَلِه شِي شِيُو كُنِيد. ^{۱۰} هَارُون بَايِد سَال يِگ دَفْعَه دَ بَلِه اَمزِي قُرْبَانِگَاهِ كِفَارَه كُنَه. هَر سَال نَسْل اَنْدَر نَسْل اُو بَايِد اَز خُونِ قُرْبَانِي گُنَاهِ گِرْفْتَه دَ بَلِه شَاخ هَايِ قُرْبَانِگَاهِ بُوخُور پَاش بَدِيه. اِي بَلَدِه خُدَاوَنَد كَامِلًا مُقَدَّس اَسْتَه.“

مَالِيَه بَلَدِه جَايِگَاهِ مُقَدَّس

^{۱۱} و خُدَاوَنَد دَ مُوسَى كُفْت: ^{۱۲} ”هَر وَخْتِيكَه بَنِي اِسْرَائِيل رِه سَرشُمَارِي مُونِي، هَر كَسِي كَه حِسَابِ مُوشَه، بَايِد فِدِيَه بَلَدِه جَان خُو دَ خُدَاوَنَد بَدِيه، تَاكَه دَ وَخْتِ سَرشُمَارِي كُدَم بَلَا- و- عَذَابِ دَ سَرِ قَوْمِ نَازِلِ نَشُنَه. ^{۱۳} هَر كَسِي كَه دَ جَمِ حِسَابِ شُدَه هَا مُورَه، اُو بَايِد نِيمِ مِثْقَالِ نُقْرَه دَ مُطَابِقِ مِثْقَالِ جَايِگَاهِ مُقَدَّسِ بَدِيه كَه يِگِ مِثْقَالِ شِي بِيَسْتِ گِيْرَاهِ اَسْتَه. اَمِي نِيمِ مِثْقَالِ نُقْرَه يِگِ هَدِيَه بَلَدِه خُدَاوَنَد اَسْتَه. ^{۱۴} تَمَامِ كَسَايِ كَه بِيَسْتِ سَالَه و بَالَه تَر اَسْتَه و دَ جَمِ حِسَابِ شُدَه هَا مُورَه، بَايِد اِي هَدِيَه رِه دَ خُدَاوَنَد بَدِيه. ^{۱۵} اَدَمِ دَوَلْتَمَنَد اَز نِيمِ مِثْقَالِ كَدَه كَلُو نَدِيَه و اَدَمِ غَرِيبِ اَزِي كَدَه كَمْتَر، چُونِ وَخْتِيكَه اِي رِه دَ خُدَاوَنَد مِيدِيد، اِي كِفَارَه جَان شُمُو يَه. ^{۱۶} و اَمِي پَيَسَه كِفَارَه رِه كَه اَز بَنِي اِسْرَائِيلِ مِيگِيرِي دَ خِدْمَتِ خِيمِه مُلَاقَاتِ بَدِي تَاكَه بَحِيْثِ يَادِگَارِي بَلَدِه بَنِي اِسْرَائِيلِ دَ حُضُورِ خُدَاوَنَدِ بَشَه و بَلَدِه جَانِ اَزُوا كِفَارَه كُنَه.“

حَوْضِ بَرُونزِي

^{۱۷} بَعْدِ اَزُو خُدَاوَنَد دَ مُوسَى كُفْت: ^{۱۸} ”يِگِ حَوْضِ بَرُونزِي بَلَدِه شُشْت- و- شُوِي جُور كُو كَه پَايَه شِي اَم اَز مَوَادِ بَرُونزِ بَشَه. اُو رِه دَ مِينَكَلِ خِيمِه مُلَاقَاتِ و قُرْبَانِگَاهِ بِيَلِ و اَز اُو پُر كُو. ^{۱۹} هَارُونِ و بَاچَه هَايِ شِي دِسْتِ و پَايِ خُو رِه قَدِ اَمزُو اُو بَشُوِيَه. ^{۲۰} هَر وَخْتِيكَه اُونَا دَ خِيمِه مُلَاقَاتِ دَاخِلِ مُوشَه، اُونَا بَايِد خُودِ رِه قَدِ اُو بَشُوِيَه؛ اگَه نَه، اُونَا مُومَرَه. اَمچُنَانِ غَيْتِيكَه اُونَا بَلَدِه خِدْمَتِ كَدُو و دَرِ دَدُونِ هَدِيَه خَاصِ بَلَدِه خُدَاوَنَدِ نَزْدِيكِ قُرْبَانِگَاهِ مِيِيَه، ^{۲۱} اُونَا بَايِد اَوَّلِ دِسْتِ و پَايِ خُو رِه قَدِ اُو بَشُوِيَه؛ اگَه نَه، اُونَا حَتْمًا مُومَرَه. اَيْنَمِي بَلَدِه

هارون و اولاده شی نسل اندر نسل یگ حکم دایمی بشه.

روغونِ مَسَح

^{۲۲} بعد ازو خُداوند دَ موسی گُفت: ^{۲۳} ”از بهترین موادهای خوشبوی بگیر، یعنی پنج صد مثقال مَرِ چقیده، دُو صد و پنجاه مثقال دارچینی، دُو صد و پنجاه مثقال نَی مُعَطَر، ^{۲۴} و پنج صد مثقال پُلُوس. امی چیزا ره دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّسِ وَزنِ کُو. و قد امزیا یگ هین روغونِ زیتونِ امِ اضافه کُو. ^{۲۵} دَ وسیله یگ عطرَساز از پگِ امزی موادها روغونِ مُقَدَّسِ ره بَلدِه مَسَحِ کدو جور کُو. ای روغونِ مُقَدَّسِ بَلدِه مَسَحِ کدو آسته. ^{۲۶} بعد ازو خیمه ملاقات، صندوقِ شهادت، ^{۲۷} میز و پگِ ظرفای شی ره، چراغِ دانی و تمامِ اَسبابِ شی ره، قُربانگاهِ بُخور، ^{۲۸} قُربانگاهِ قُربانی‌های سوختنی و تمامِ وسایلِ شی ره و حوضِ ره قد پایه‌های شی قد امزی روغونِ مُقَدَّسِ مَسَحِ کُو. ^{۲۹} اونا ره تقدیس کُو تاکه کاملاً مُقَدَّسِ شنه و هر چیزی که دَزوا دُکِه بُخوره پاک-و-مُقَدَّسِ موشه. ^{۳۰} قد امزی روغونِ مُقَدَّسِ هارون و باچه‌های شی ره مَسَحِ کده تقدیس کُو تاکه اونا بحیثِ پیشوایو دَ حُضُورِ ازمه خدمت کُنه. ^{۳۱} و دَ بنی اسرائیل بُگی که اینمی روغونِ مَسَحِ دَ پیشِ ازمه مُقَدَّسِ آسته و از نسل تا نسل باید مُقَدَّسِ حِسَابِ شنه. ^{۳۲} ای روغو نباید دَ بِلِه جِسْمِ آدمای دیگه شیو شنه و شمو نباید مِثَلِ ازی وَری تیار کُنید، چُونِ ای مُقَدَّسِ آسته و شمو باید ای ره پاک-و-مُقَدَّسِ بَدَنید. ^{۳۳} هر کسی که مِثَلِ امزی روغو جور کنه و یا دَ بِلِه جِسْمِ کُدَمِ شَخصِ دیگه شیو کنه، اُو باید از مَنه بنی اسرائیل آخِ شنه.“

تَرْتِیبِ بُخُورِ خُوشبُوی

^{۳۴} و خُداوند دَ موسی گُفت: ”امزی موادهای خوشبوی یعنی میعه، اَظفار، قِنه و کُنْدِرِ خالِصِ بگیر و اونا پگِ شی یگ اندازه و برابر بشه. ^{۳۵} امی موادهای خوشبوی ره گت کده دَ وسیله یگ عطرَساز بُخورِ خوشبوی جور کُو. ای بُخورِ خوشبوی باید نَمکِ زده،

پاک و مُقَدَّس بَشَه. ^{۳۶} یگ کَمَک شی ره خُوب نَرم بُکُوی و یگ مِقَدارِ اَزو ره دَ پِیشِ
 صَندُوقِ شَهادَتِ دَ مَنَه خِیمَه مُلاقَاتِ بیل، دَمزُو جَای که ما قد اَزتُو مُلاقَاتِ مُونَم. امی
 بُخورِ خوشبُوی بَلدِه شَمو کَامِلاً مُقَدَّس بَشَه. ^{۳۷} ازی رَقمِ بُخورِ قد اَمزی اَندازَه مَوادِ
 خوشبُوی بَلدِه خُودونِ خُو جُور نَکُنید، چَراکه ای بُخورِ خَاصِ بَلدِه خُداوند اَستَه و شَمو
 باید اُو ره مُقَدَّس حِسابِ کُنید. ^{۳۸} هر کَسی که مِثلِ ازی بُخورِ جُور کَنه تا از خوشبُوی
 شی لِدَتِ بُبره، اُو باید از مَنَه قَومِ خُو آخِ شَنه.

اُستاد ها و اَسبابِ خِیمَه عِبادت

۳۱ و خُداوند دَ مُوسی کُفت: ^۲ ”اونه، ما بِصَلَّیلِ باچَه اُوری، نوسِه حُور ره از طایفَه
 یهُودا نامِ گَرفته کُوی کُدم. ^۳ ما اُو ره از رُوحِ اِلهی پُر کدیم و دَزو حِکمت، عَقل و دانایی
 و مَهارتِ بَلدِه هر کارِ هُنری دَدیم. ^۴ اُو دَ طِلاَسازی، نُقره سازی و دَ کارایِ برونزِ قَابلِ و
 ماهرِ اَسته ^۵ و اَمچنان دَ کارِ سَنگِ تَراشی، جَواهرِ سازی، نَجاری و حَجاری و دَ رَقمِ رَقمِ
 کارا اُستا یَه. ^۶ علاوه ازی، ما اَهلویابِ باچَه اَخِیسامکِ ره از طایفَه دانِ اِنتِخابِ کُدم
 تا که همکارِ بِصَلَّیلِ بَشَه. و ما دَ دِلِ پَگِ اَدمایِ دانا حِکمتِ بَخشیدُم تا اُونا هر چِیزی ره
 که دَزتُو اَمرِ کُدم، جُور کَنه، ^۷ یعنی خِیمَه مُلاقَاتِ، صَندُوقِ شَهادَتِ ره قد جَای کِفارَه
 که دَ بِلَه شی اَسته و تمامِ اَسبابِ و وَسایلِ خِیمَه ره که ازی قَرارِ اَسته: ^۸ مِیز و ظَرفایِ
 شی، چَراغدانِ از طِلائی خالِصِ و اَسبابِ اَزو، قُربانگَاهِ بُخور، ^۹ قُربانگَاهِ قُربانیِ سوختنی
 قد اَسبابِ شی، حَوضِ و پایَه‌هایِ شی، ^{۱۰} کالایِ بافته شُدِه و کالایِ مُقَدَّسِ هارُونِ پِیشوا
 و کالایِ باچَه‌هایِ شی بَلدِه خِدمتِ پِیشوایی، ^{۱۱} رُوغونِ مَسَحِ و بُخورِ خوشبُوی بَلدِه جَای
 مُقَدَّس. تمامِ اَمزی چِیزا ره اُونا باید دُرُست دَ مُطابِقِ اَمزُو تَورایِ که دَزتُو اَمرِ کُدم،
 جُور کَنه.

روزِ آرام

^{۱۲} بعد از و خداوند د موسی گفت: ^{۱۳} ”تو د بنی اسرائیل بگی که روزای آرام ره که بلده شمو تعیین کدم نگاه کنید، چراکه روز آرام یگ نشانی دایم د بین ازمه و شمو و نسل‌های آینده شمو آسته تا شمو بدید که ما خداوند آستم، خداوندی که شمو ره تقدیس مونم. ^{۱۴} پس شمو روز آرام ره محترم بدید، چون ای روز بلده شمو مقدس آسته. کسی که حرمت روز آرام ره نگاه نمونه، او باید کشته شنه و شخصی که دزی روز کار مونه، او آدم باید از منه قوم خو آخ شنه. ^{۱۵} شش روز بلده شمو روا آسته که کار کنید، مگم روز هفتم روز آرام آسته که د نظر خداوند مقدس آسته. هر کسی که د روز آرام کار مونه، او باید کشته شنه. ^{۱۶} پس بنی اسرائیل باید روز آرام ره د یاد داشته بشه و ای قانون ره نسل د نسل مثل عهد-و-پیمان ابدی پوره کنه. ^{۱۷} ای د بین ازمه و بنی اسرائیل یگ نشانی دایمی آسته، چراکه د شش روز خداوند آسمو و زمی ره جور کد و د روز هفتم دست از کار کشید و آرام گرفت.“

^{۱۸} وختیکه خداوند توره خو ره قد موسی د کوه سینا تامو کد، او د موسی دو لوح شهادت، یعنی امو دو لوح سنگی ره دد که قد کلک خدا نوشته شد.

گوسله طلابی

^{۳۲} وختی مردم دید که غدر وخت تیر شد، ولے موسی از کوه سینا تاه نمد، اونا پیش هارون جم شده گفت: ”باله شو و بلده مو یگ خدا جور گو که پیش روی مو رفته مو ره هدایت بدیه، چون مو نموفامی د سر امزو آدم یعنی موسی که مو ره از سرزمین مصر برو آورد، چی آمده.“ ^۲ پس هارون دزوا گفت: ”گوشواره های طلابی ره که د گوش خاتونو، باچه ها و دخترن شمو آسته، بر کنید و د پیش ازمه بیرید.“ ^۳ اوخته پگ

مردم گوسواره های خوره از گوشای خور بر کده د پیش هارون آورد. ^۴ و او امو گوسواره ها را از دست ازوا گرفت و اونا را کده د یگ قالب ریختند و د شکل یگ گوسله نقش و نگار کد. پس اونا گفت: ”ای اسرائیل، اینمی خدای تو آسته که تو را از سرزمین مصر برو آورد!“ ^۵ وختی هارون امی کار مردم را دید، او د پیش روی گوسله یگ قربانگاه جور کد و گفت: ”صباح بلده خداوند جشن گرفته موشه.“ ^۶ صباح گاه روز دیگه شی مردم باله شده قربانی های سوختنی تقدیم کد و قربانی های سلامتی آورد. و مردم تاه شسته خورد و وچی کد و بعد ازو باله شده خرمستی کد.

^۷ پس خداوند د موسی گفت: ”ری شو و تاه بورو، چون ای قوم از تو که از سرزمین مصر برو آوردی، فاسد شده. ^۸ اونا د زودی امور راه را که ما دزوا نشو ددم ایله کده و بلده خو یگ گوسله طلایی جور کده و او را پرستش مکنه و دزو قربانی کده موه: ”ای اسرائیل، اینمی خدای تو آسته که تو را از سرزمین مصر برو آورده!“ ^۹ و خداوند ادامه دده د موسی گفت: ”ما امی مردم را هوش کدم که چیقس یگ قوم سرکش آسته. ^{۱۰} و آلی مره تنها بیل تا که آتش قار. و غصب مه د سر ازوا زیاد شنه و اونا را نابود کنم، مگم از تو یگ قوم بزرگ جور مونم.“ ^{۱۱} لیکن موسی د پیش خداوند، خدای خو عذر. و زاری کده گفت: ”ای خداوند، چرا آتش قار. و غصب خو را د سر قوم خو زیاد کدی، د سر قومی که خود تو قد قدرت عظیم و دست زورتوی خو اونا را از سرزمین مصر برو آوردی؟“ ^{۱۲} چرا د مصریا دلیل میدی که بگیه، خداوند اونا را بازی دده از ملک بر کد تا اونا را د کوه ها بکشه و از روی زمی پای پاک گم کنه؟ خداوند، از قار. و غصب خو تاه شو و رحم کده قوم خو را د بلا گرفتار نکو. ^{۱۳} خدمتگرای خو ابراهیم، اسحاق و اسرائیل را د یاد خو بیر که تو بلده ازوا د ذات خو قسم خورده گفتدی که نسل شمو را مثل ستاره های آسمو کلو مونم و تمام سرزمینی را که د باره شی توره گفتیم، د اولاده شمو موبخشم و تمام سرزمینی تا ابد اباد ازوا موشه.“ ^{۱۴} پس خداوند د سر قوم خو رحم کد و بلای را که گفته بود ”ری مونم“ ری نکد.

۱۵ پس مُوسَى دَوْر خورِد و قَد اَمُو دُو لَوْحِ شَهَادَتِ كِه دَ دِسْت شَى بُود، اَز كَوِه تَاه شُد؛
 اَمُو دُو لَوْحِ دَ هَر دُو طَرَفِ شَى نَوِشْتِه بُود، اَمِ دَ پُشْتِ و اَمِ دَ رُوِي شَى. ۱۶ اَمُو لَوْحِ هَا كَارِ
 خُدا بُود و نَوِشْتِه شَى نَوِشْتِه خُدا كِه دَ رُوِي اَز وَا نَقْشِ شُدِه بُود. ۱۷ و خْتِيكِه يوشِعِ صَدَايِ
 چِيغِ مَرْدُمِ رِه شَنِيد، اُو دَ مُوسَى كُفْت: ”مَا صَدَايِ جَنگِ رِه اَز خِيْمِه گَاهِ مِيشَنُوم.“
 ۱۸ مُوسَى كُفْت: ”اِي نَه صَدَايِ چِيغِسِ پِيروزيِ اَسْتِه و نَه صَدَايِ نَالِه شِكْسْت، بَلَكِه
 صَدَايِ بَيْتِ خَاندُو دَ گُوشِ مِه مِيِه.“ ۱۹ و خْتِيكِه مُوسَى دَ نَزْدِيكِ خِيْمِه گَاهِ رَسِيْد و گُوسَلِه
 طَلَايِي و خَرْمَسْتِي مَرْدُمِ رِه دِيْد، قَار- و- خَشَمِ مُوسَى بَالِه اَمَد و اُو اَمُو لَوْحِ هَا رِه دَ
 دَامُونِ كَوِه اَز دِسْتِ خُو پُورْتِه كَدِه اُونَا رِه تَكِه- و- پَرچِه كَد. ۲۰ و اَمُو گُوسَلِه طَلَايِي رِه
 كِه اُونَا جُور كُود، گِرْفْتِه دَ اَتِشِ سُوخْتَنَد. بَعْدِ اَز و اُو رِه سِيْدِه خُوبِ نَرَمِ كَد تَا كِه خَاكِ
 اَلِي جُور شُد و اُو رِه دَ اُو اَنَدَخْتِ و اَمُو اُو رِه دَ بَنِي اِسْرَائِيلِ وُچِيْدَلَجِي كَد. ۲۱ اُوخْتِه
 مُوسَى دَ هَارُونِ كُفْت: ”اِي قَوْمِ دَز تُو چِي كَار كَدِه بُود كِه تُو اِيْنَا رِه دَزِي گُناهِ عَظِيْمِ
 گِرْفَتَارِ كَدِي؟“ ۲۲ هَارُونِ دَ جَوَابِ شَى كُفْت: ”دَ سِرِ اَز مِه قَار نَشُو صَاحِبِ! خُود تُو
 مِيْدَنِي كِه اِي قَوْمِ چِيْقَسِ فَاْسِدِ و گُناهِ اَلُودِ اَسْتِه.“ ۲۳ اُونَا دَز مِه كُفْت كِه ’بَلَدِه مَوِيْگِ خُدا
 جُور كُو كِه پِيَشِ رُوِي مَوِ رَفْتِه مَوِ رِه هِدَايْتِ كُنِه، چُونِ مَوِ نَمُوفَاْمِي دَ سِرِ اَمَزِي مُوسَى
 كِه مَوِ رِه اَز سِرْزَمِيْنِ مِصْرِ بَرُو اُورِد، چِي اَمَدِه.“ ۲۴ اُوخْتِه مَا دَز وَا كُفْتُم، ’هَر كَسِي كِه
 چِيْزِي طَلَايِي دَشْتِه بَشِه، اُو رِه بَر كَدِه دَز مِه بِيْرِه.“ و اُونَا طَلَا رِه دَز مِه دَد و مَا اُو رِه دَ
 اَتِشِ اَنَدَخْتُم و اِيْنِي گُوسَلِه بَر شُد.“ ۲۵ مُوسَى دِيْد كِه مَرْدُمِ اَز چَتِه بَر شُدِه رِيِي يَه، چُونِ
 هَارُونِ اُونَا رِه سِرِ اِيْلِه اِيْشْتُد و مَوْقِعِ دَدُد كِه دَ پِيَشِ دُشْمَنَايِ خُو رَسُوا شَنِه. ۲۶ پَسِ
 مُوسَى دَ دَرگِه خِيْمِه گَاهِ اِيْسْتِه شُد و دَ صَدَايِ بَلَنْدِ چِيغِ زَدِه كُفْت: ”كَسِي كِه طَرْفِدَارِ
 خُداوَنْدِ اَسْتِه، پِيَشِ اَز مِه بِيِيِه!“ و تَمَامِ بَنِي لَاوِي دَ دِيْرِ اَز و جَمِ شُد. ۲۷ و مُوسَى دَز وَا
 كُفْت: ”خُداوَنْد، خُدايِ اِسْرَائِيلِ مُوگِه كِه ’شَمَشِيْرِ دَ كَمَرِ خُو بَسْتِه كُنِيْد و اَزِي سُونِ
 خِيْمِه گَاهِ تَا اُو سُونِ خِيْمِه گَاهِ بُوْرِيْد و هَر نَفَرِ شُمُو بَرَارِ و دُوسْتِ و هَمْسَايِه خُو رِه
 بَكُشِيْد.“ ۲۸ پَسِ بَنِي لَاوِي اَز كُفْتِه مُوسَى اِطَاعَتِ كَد و دَمَزُو رُوزِ تَقْرِيْباً سِه هَزَارِ نَفَرِ اَز
 قَوْمِ كُشْتِه شُد. ۲۹ بَعْدِ اَز و مُوسَى دَ لَاوِيَا كُفْت: ”اِمْرُوزِ شُمُو خُودِ رِه دَ خُداوَنْدِ وَقْفِ

کدید، چُونِ حَتَّى دَ خِلَافِ بَاقِه و بَرارِ خُو بَالِه شُدید. امزی خاطرِ امروزِ شُمُو صَاحِبِ بَرَکتِ مُوشید.“^{۳۰} روزِ دِیگِه شی مُوسى دَ قَوْمِ كُفَت: ”شُمُو كُناهِ كُتِه كدید. آلی ما سربله دَ حُضُورِ خُداوندِ مورْم؛ شاید بَتَنَمِ بَلَدِه كُناهِ شُمُو كِفاره كُئِم.“^{۳۱} پس مُوسى دَ حُضُورِ خُداوندِ رَفَت و كُفَت: ”آه خُداوندَا، اِی مَرْدُم كُناهِ بَسِيارِ كُتِه كده، چُونِ اُونَا بَلَدِه خُو یگِ خُداىِ طِلايى جور كده.“^{۳۲} و آلی ما دَ پِيشِ از تُو عُدْر-و-زارىِ مُونَم كِه كُناهِ ازوا ره بَبُخْشى و اگِه نَمُوبخْشى، نامِ از مَرِه از كِتابِ خُو كُئِ كُو.“^{۳۳} پس خُداوندِ دَ مُوسى كُفَت: ”كسى كِه دَز مِه كُناهِ كده، نامِ ازوا ره از كِتابِ خُو كُئِ مُونَم.“^{۳۴} آلی بورُو، قَوْمِ ره دَ امزُو جَاى كِه كُفَتِه بُوئِم رَاهنَمَاىِ كُو و مَلايِكِه مِه پِيشلون تُو مورِه. ليكنِ دَ روزى كِه ما بازخاستِ مُونَم، ما اُونَا ره بَخاطرِ خَطَاىِ ازوا جَزَا مِيدَم.“^{۳۵} پس خُداوندِ قَوْمِ اِسْرائيلِ ره دَ بَلا كِرْفَتار كد، چراكِه اُونَا بَلَدِه خُو گوسلِه جور كُد، يعنى اُمُو گوسلِه ره كِه هارُونِ شَكْل دَدُد.

تِيارى بَلَدِه كوچ كدو از كوهِ سينا

۳۳ بعد ازو خُداوندِ دَ مُوسى كُفَت: ”از اِينجى كوچ كده بورُو و اِى قَوْمِ ره كِه از سِرْزَمينِ مِصرِ بَرُو اُورْدى، طَرْفِ امزُو سِرْزَمى هِدَايْتِ كُو كِه دَ اِبْرَاهِيمِ، اِسْحاقِ و يَعْقُوبِ قَسَمِ خورْدِه كُفَتَم كِه ’اُو ره دَ اَوْلادِه شُمُو مُوبخْشَم‘.“^۲ ما یگِ مَلايِكِه ره پِيشلون تُو رِىِ مُونَم تاكِه كِنَعانِيا، اَمُورِيا، حِتِيا، فَرِيزِيا، حِويا و يَبُوسِيا ره از ونجى بُر كُئِه.“^۳ شُمُو دَمزُو سِرْزَمى كِه از شى شيرِ و عَسَلِ جارىِ اَسْتِه بوريد. ليكنِ ما قَدِ شُمُو نَمُورْم، چُونِ شُمُو یگِ قَوْمِ سِرْكَشِ اَسْتِيدِ و اِمْكانِ دَرِه كِه شُمُو ره دَ بَيْنِ رَاهِ نَابُودِ كُئِم.“^۴ وختيَكِه مَرْدُمِ اِى توراىِ بَدِ ره شَنِيد، اُونَا ماتَمِ كِرْفَتِ و هِيجِ كَسِ گوش-و-گانه خُو ره دَ جانِ خُو نَكْد،^۵ چُونِ خُداوندِ پِيشْتَرِ دَ مُوسى كُفَتُد: ”دَ بَنىِ اِسْرائيلِ بَگى كِه ’شُمُو یگِ قَوْمِ سِرْكَشِ اَسْتِيدِ؛ اگِه یگِ لَحْظِه اَمِ دَ بَيْنِ شُمُو بِيئِم، اُمُو وختِ شُمُو ره نَابُودِ مُونَم‘، آلى گوش-و-گانه خُو ره از جانِ خُو بُر كُئيد تا بَفامُم كِه قَدِ شُمُو چى كار كُئِم.“^۶ پس بَنىِ

اسرائیل وختیکه از کوه حوریب ریی شد، گوش-و-گانه خوره از جان خو بر کد.
 ۷ دَمَزُو غَيْتِ مُوسَى يَغِ خَيْمِه رِه مِيگِرِفَت و اُو رِه دَ بُرُو دُورَتَر از خَيْمِه گاه مِيژد. اُو اُمُو
 خَيْمِه رِه خَيْمِه مُلَاقَات نام ايشْتُد و هر کسی که ميخاست قد خداوند راز-و-نياز کُنه دَ
 بُرونِ خَيْمِه گاه دَ جايی که خَيْمِه مُلَاقَات بُود، مورفت. ^۸ وختیکه مُوسَى طرفِ خَيْمِه
 مُلَاقَات بُرُو مورفت، تمامِ مُردُم باله شُدِه دَ دانِ خَيْمِه خُو ايسْتِه مُوشُد و از پُشتِ مُوسَى
 توخ مُوکد تا وختیکه مُوسَى داخِلِ خَيْمِه مُوشُد. ^۹ و امی که مُوسَى دَ خَيْمِه داخِلِ مُوشُد،
 سَتُونِ آوُر تاه اَمده دَ دانِ خَيْمِه ايسْتِه مُوشُد و خداوند قد مُوسَى توره مُوگُفت. ^{۱۰} وختی
 مُردُم سَتُونِ آوُر رِه دَ دانِ خَيْمِه مُلَاقَات ايسْتِه مِيديد، پگ شی باله مُوشُد و هر کس دَ
 دانِ خَيْمِه خُو سَجده مُوکد. ^{۱۱} اوخته خداوند قد مُوسَى رُوی دَ رُوی توره مُوگُفت، مِثَلِ
 که يگ آدم قد دوست خُو گپ مِيژنه. بعد ازُو مُوسَى پس دَ خَيْمِه گاه ميمد ولے دِستيارِ
 جوان شی يوشع باچه نُون، از منِه خَيْمِه بر نَموشُد.

مُوسَى دَ حُضُورِ جَلالِ خُدا

۱۲ مُوسَى دَ خُداوند گُفت: ”اينه، تُو دَز مه مُوگی که ’ای قوم رِه بُر.‘ مگم مره نَگفتی که
 کي رِه قد ازمه ریی مُوکنی. علاوه ازی، تُو دَز مه گُفتی که مره دَ نام مینخشی و نظرِ
 لُطفِ تُو دَ بِلِه مه اَسْتِه. ^{۱۳} پس آلی اگه نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلِه مه اَسْتِه، راه-و-طریق خُو رِه
 دَز مه يادِ بدي تاکه تُو رِه بِنخشم. دَمزى رِقَمِ نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلِه مه قرار مِيگيرِه. ای ام دَ
 يادِ تُو بَشِه که ای مُردُم قومِ خودِ تُو يه.“ ^{۱۴} اوخته خداوند دَ مُوسَى گُفت: ”حُضُورِ مه قد
 تُو اَسْتِه و ما خاطرِ تُو رِه جَمِ مُونم.“ ^{۱۵} و مُوسَى بسمِ دَ خُداوند عرض کد: ”اگه حُضُورِ
 تُو قد مو نَبشه، مو رِه از اينجی هيچ نَبَر. ^{۱۶} پس چطور فاميده شنه که نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلِه
 خودِ مه و ای قومِ تُو اَسْتِه؟ آیا امزی فاميده نَموشه که تُو قد ازمو بوری و ما و قومِ تُو،
 از پگِ قومای که دَ رُوی زمی اَسْتِه، فرق دَشْتِه بَشی؟“

۱۷ و خداوند دَ مُوسَى گُفت: ”امی کار رِه ام بلده ازتو مُونم، چراکه ما از تو راضی اَسْتِم

و تُو ره خُوب مِیْنَحْشُم. ^{۱۸} اوخته مُوسى گُفت: ”اى خُداوند، مَره بیل که بَزُرگی-و- جلال تُو ره بِنِگَرُم.“ ^{۱۹} پس خُداوند گُفت: ”ما تمام خُوبى خُو ره از پِیشِ رُوى تُو تیر مُونم و نام خُو یعنى «خُداوند» ره دَز تُو اِعلان مُونم. ما دَ بِلَه کسى رَحْم مُونم که دَزو رَحِیم اَسْتَم و دَ کسى دِلَسوزى مُونم که دَزو دِلَسوز اَسْتَم.“ ^{۲۰} اُو اِدامه دَده گُفت: ”مگم تُو نَمِیتنى رُوى مَره بِنِگری، چُون هِیچ اِنسان نَمِیتنه که مَره بِنِگره و زِنده بُمَنه.“ ^{۲۱} بعد اَزو خُداوند گُفت: ”اينه، دَ نَزْدِیکِ اَزْمه یگ جَای اَسْتَه؛ دَ بِلَه اَمزُو سَنگ کُتَه اِیستَه شُو. ^{۲۲} وختیکه بَزُرگی-و- جلال مه از پَالُوى تُو تیر مُوشه، تُو ره دَ سُلَاخِ سَنگ کُتَه مِیْلَم و قَد اَلْغِه خُو پُوْث مُونم تا وختیکه اَزونجى تیر شَنم. ^{۲۳} مگم دِست خُو ره باله مُونم تا که پُشت مَره بِنِگری؛ لیکن رُوى مه دِیده نَمُوشه.“

لُوح های نو

^{۳۴} بعد اَزو خُداوند دَ مُوسى گُفت: ”دُو لُوحِ سَنگى مِثْلِ لُوحِ های اوْلنه بَلَدِه خُو تراش کُو و ما دَ بِلَه اَزوا کَلِمه های ره نَوشته مُونم که دَ بِلَه لُوحِ های اوْلنه نَوشته بُود و تُو اونا ره مِیده کدى. ^۲ صَبَاح_گاهِ خود ره تِيار کده دَ بِلَه کوهِ سِینا باله بیه و دَ شِیخى کوه دَ حُضُورِ اَزْمه حاضِر شُو. ^۳ هِیچ کس قَد اَزتُو باله نِیه و هِیچ کس اَم دَ تمامِ کوه دِیده نَشْنه و گَلَه و رْمه اَم دَزى کوه نَچَره.“ ^۴ پس مُوسى دُو لُوحِ سَنگى رَقْمِ لُوحِ های اوْلنه تراش کد و صَبَاح_گاهِ باله شُدِه دَ بِلَه کوهِ سِینا رَفت، اُمُو رَقْمِ که خُداوند دَزو اَمْر کده بُود. اُو اُمُو دُو لُوحِ سَنگى ره دَ دِست خُو گِرِفْتِه قَد خُو بُرد. ^۵ و خُداوند دَ اُورِ نازل شُدِه قَد اَزو دَ اُونجى اِیستَه شُد و نام خُو ره «خُداوند» گُفت. ^۶ خُداوند از پِیشِ رُوى مُوسى تیر شُدِه اِعلان کد: ”خُداوند! خُداوند، خُداى رَحِیم و پُرْفِیض اَسْتَه، دِیر خَشْم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَّت و وِفادار. ^۷ نِگاه کُنْدِه رَحْمَت بَلَدِه هَزارها و بَخْشِش کُنْدِه گُناهها، شَرارَت ها و خَطَاها، لیکن مُجْرِم ره هَرگِز بَے جَزَا نَمِیله و بَخاطِرِ گُناه اَنه_گو از اولادا و از بَچکِچای اولادا، تا پُشتِ سِوَم و چارْم اِنْتِقام مِیگِیره.“ ^۸ اوخته مُوسى فَوْرِى رُوى دَ

خاک اُفتَد و سَجده كده ^۹گُفت: ”خُداوندا، اگه واقعاََ نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بَلِه مه اَسْتِه، ما عُدَرِ مُوْنِم كه تُو ام قد اَزمو بوري، چُون اِي قَوْمِ يَگ قَوْمِ سِرَكَشِ اَسْتِه. يا مَولا، باز ام دَ پيش تُو عُدَرِ-و-زاري مُوْنِم كه گُناهها و خطاهاى اَزمو ره بُبُخَش و مو ره بَحِيثِ مال خُو قَبول كُو.“

خُدا قد بَنى اِسْرائيل عهد و قول خُو ره تازه مُونه

^{۱۰} و خُداوند گُفت: ”اينه، ما يَگ عهد بسته مُوْنِم. ما دَ پيش رُوِي پَگِ قَوْمِ تُو كارايِ عَجيب ره اَنجام مِيدُم كه تا اَلِي ره دَ هِيچ جاي و دَ بَيْنِ هِيچ مِلَّتِ دُنيا دِيده نَشُدِه بَشِه. و تمامِ قَوْمِ كه تُو دَ بَيْنِ اَزوا اَسْتِي مِينگره كه خُداوند چي كارايِ ترسناك ره دَ پيش شُمُو اَنجام مِيدِه. ^{۱۱} از احكامي كه اَمروز ما دَز تُو اَمَرِ مُوْنِم، اِطاعتِ كُو. اينه، ما اَموريا، كِنعانيا، حِتيا، فَرزيا، حِويا و يَبوسيا ره از پيش رُوِي تُو بُرِ مُوْنِم. ^{۱۲} احتياطِ كُو، دَ اَمزُو سرزَمي كه موري قد مَرْدُمِ اَمزُو سرزَمي عهد بسته نَكُو؛ نَشْنِه كه اونا دَ بَيْنِ قَوْمِ تُو دامِ جور شْنِه. ^{۱۳} بَلَكِه شُمُو قُرْبانگاه هاى اَزوا ره چِپِه كده سَتُونِ هاى پَرستِشِي اَزوا ره مِيدِه كُنيد و بُتِ هاى اَشيره ره خرابِ كُنيد. ^{۱۴} بَغيرِ اَزمِه خُداى دِيگِه ره پَرستِشِ نَكُو، چراكه ما خُداوند اَسْتُم و نامِ اَزمِه «خُداى غِيور» اَسْتِه. ^{۱۵} فِكْرِ خُو ره بَگير كه قد مَرْدُمِ اَمزُو سرزَمي عهد بسته نَكُنِي، چراكه اونا از رُوِي شَهوتِ دَ خُدايونِ خُو عِبادتِ مُونه و دَ بُتِ هاى خُو قُرْبانيِ مُونه و اَز تُو دَعوتِ مُونه كه قد اَزوا يَگجايِ شُنِي و دَ خورْدونِ قُرْبانيِ اَزوا شَرِيگِ شُنِي. ^{۱۶} بعدِ اَز تُو دُخْترونِ اَزوا ره دَ باچِه هاى خُو مِيگيرِي و دُخْترونِ اَزوا كه دَ پُشتِ خُدايونِ خُو موره، اونا باچِه هاى تُو ره ام گُمراه كده دَ بُتِ پَرستِي هِدائِتِ مُونه. ^{۱۷} بُتِ هاى رِيختَنده شُدِه ره بَلدِه خُو خُدايو جور نَكُو. ^{۱۸} عِيدِ فَطِيرِ ره نِگاهِ كُنيد و مُدَتِ هفتِ روزِ نانِ فَطِيرِ بُوْرِيْد، اَمُو رَقْمِ كه دَز شُمُو اَمَرِ كديم. اِي ره دَ وختِ مُعِينِ دَ ماهِ اَبيبِ پوره كُنيد، چراكه شُمُو دَ ماهِ اَبيبِ از مِصرِ بُرِ شُدِيد. ^{۱۹} تمامِ اوْلِباريِ هاى نَرِ از مه موشِه: اوْلِباريِ هاى نَرِ حَيواناتِ شُمُو ام، چي از گَلِه گاوِ بَشِه، چي از رَمِه گوسپو.

^{۲۰} لِيَكُنْ دَ عَوْضِ اَوْلَبَارِي خَرْ خُو بَايْد يَكْ بَارِه فِدِيه بَدِيد وَاگِه فِدِيه نَمِيدِيد بَايْد گَرْدُون شِي رِه مِيدِه كُنِيد. بَلَدِه تَمَامِ بَاچِه هَاي اَوْلَبَارِي خُو بَايْد فِدِيه بَدِيد. هِيچ كَس دِسْتِ خَالِي دَ حُضُورِ اَزْمِه حَاضِرِ نَشْنِه.

^{۲۱} شَش رُوز بَايْد كَار كُنِي و دَ رُوزِ هَفْتَمِ بَايْد اَرَامِ بَغِيرِي؛ حَتِي دَ فَصْلِ قُلْبِه كَدُو و دِرُو كَدُو بَايْد رُوزِ اَرَامِ رِه نِگَاه كُنِي. ^{۲۲} عِيدِ هَفْتِه هَا رِه بَرگُزَار كُنِيد، يِعْنِي عِيدِ نَوْبَرِ حَاصِلَاتِ رِه اَز حَاصِلِ گَنْدَمِ. اَمچُنَانِ عِيدِ جَم اَوْرِي رِه دَ اَخِرِ فَصْلِ دِرُو، هَر سَالِ نِگَاه كُنِيد. ^{۲۳} سَالِ سِه دَفْعِه پَكِ مَرْدَا-و-بَاچِه هَاي شُمُو دَ حُضُورِ مَوْلَا، خُداوند-خُدَايِ اِسْرَائِيلِ، حَاضِرِ شْنِه. ^{۲۴} مَا دِيگِه قَوْمِ هَا رِه اَز پِيشِ رُويِ شُمُو دُتَلجِي مُونَمِ و سَرْحَدِ شُمُو رِه پَرَاخِ مُونَمِ و وَخْتِيكِه شُمُو هَر سَالِ سِه دَفْعِه دَ حُضُورِ خُداوند، خُدَايِ خُو حَاضِرِ مَوْشِيد، هِيچ كَس دَ قَصْدِ گِرْفَتُونِ زَمِينِ شُمُو نَمِييِه.

^{۲۵} خُونِ قُرْبَانِي رِه قَد نَانِ خَمِيرْمَايِه تُو دَز مِه تَقْدِيمِ نَكْنِيد و گوشتِ قُرْبَانِي عِيدِ پِصَحِ تَا صُبْحِ بَاقِي نَمْنِه. ^{۲۶} بَهْتَرِينِ نَوْبَرِ حَاصِلَاتِ زَمِينِ خُو رِه دَ خَانِه خُداوند، خُدَايِ خُو بِيرِيد. بَزْغَلِه رِه دَ شِيرِ اَبِه شِي پُخْتِه نَكْنِيد.

^{۲۷} بَعْدِ اَزُو خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ”اِي تَوْرِه هَا رِه نَوِشْتِه كُو، چُون دَ مُطَابِقِ اَمزِي تَوْرِه هَا مَا قَد تُو و قَوْمِ اِسْرَائِيلِ عَهْدِ بَسْتِه كَدِيم.“ ^{۲۸} مُوسَى چِلِ شَاو و چِلِ رُوزِ اُونجِي دَ پِيشِ خُداوند بُوْد؛ اُو نَه نَانِ خُورْد و نَه اُو وُچِي كَد. اُو تَوْرَايِ عَهْدِ، يِعْنِي دِه حُكْمِ رِه دَ بِلِه لُوْحِ هَايِ سَنگِي نَوِشْتِه كَد.

نُورَانِي شُدُونِ چِهْرِه مُوسَى

^{۲۹} وَخْتِيكِه مُوسَى اَز كَوِه سِينَا تَاهِ مِيمَدِ و دُو لُوْحِ سَنگِي اَم دَ دِسْتِ شِي بُوْد، پُوسْتِ رُويِ شِي دَ سَبَبِ تَوْرِه كُفْتُو قَد خُداوند نُورَانِي شُدُد (جَلْجَلِ مَوَكْد)؛ مَكَمِ خُودِ مُوسَى اَز نُورَانِي

شُدونِ جَلَجَلِ كَدونِ رُوی خُو خبر نَدَشت. ^{۳۰} وختی هارُون و بَنی إِسرائیل مُوسى ره ديد كه رُوی شى نُورانى شُدِه (جَلَجَلِ مُونه)، اونا ترس خورد كه دَزو نَزديك شُنه. ^{۳۱} مگم مُوسى اونا ره كُوى كد و هارُون و تمام رهبرای قوم دَ پيشِ اَزو اَمَد و اُو قد ازوا توره كُفت. ^{۳۲} بعد ازو تمامِ بَنی إِسرائیل نَزديك شى اَمَد و اُو تمامِ احكامِ ره كه خُداوند دَ بِلِه كوه سينا دَزو كُفتد، دَزوا نَقَل كد. ^{۳۳} وختيكه مُوسى توره خُو ره قد ازوا تامو كد، اُو دَ رُوی خُو رُوی بَند كَش كد. ^{۳۴} مگم زمانيكه مُوسى بَلدِه توره كُفتو دَ حُضُورِ خُداوند مورفت، اُو رُوی بَند خُو ره از رُوی خُو پس مُوكد، تا وختيكه از خيمه بُر مُوشد. و غيتيكه اُو از خيمه بُر مُوشد، اُمُو چيزی كه دَ زَشى اَمَر شُدِه بُود، اُو ره دَ بَنی إِسرائیل نَقَل مُوكد، ^{۳۵} و بَنی إِسرائیل رُوی مُوسى ره مِيدِيد كه پوستِ چهره شى نُورانى شُدِه. پس مُوسى تا زمانِ دُوباره رفتونِ خُو دَ حُضُورِ خُداوند، رُوی بَند ره بَسَم دَ رُوی خُو كَش مُوكد.

قانونِ روزِ آرامِ تاكيدِ مُوشه

^{۳۵} ^۱ مُوسى تمامِ جماعتِ بَنی إِسرائیل ره جَم كده، دَزوا كُفت: ”اينى توره هاى اَسته كه خُداوند اَمَر كده تا شُمُو اونا ره اِجرا كُنيد:

^۲ ”شَش روز مِيتنيد كار كُنيد و روزِ هفتمِ بَلدِه شُمُو يگ روزِ مُقَدَّسِ بَشِه، يگ روز، كامِلاً بَلدِه آرام و دَمَرسى كدو و تَقْدِيم دَ خُداوند. هر كسى كه دَزو روز كار كُنه، بايد كُشته شُنه. ^۳ دَ روزِ آرام دَ تمامِ خانه هاى شُمُو آتَش نَباید روشو شُنه.“

هديه ها بَلدِه جاىگاهِ مُقَدَّس

^۴ مُوسى دَ تمامِ جماعتِ بَنی إِسرائیل كُفت: ”اينى توره اَسته كه خُداوند دَ ز مه اَمَر كده: ^۵ از بَيْنِ قومِ خُو هديه بَلدِه خُداوند بَگير. كَساى كه از تى دِل و دَ رضايَتِ خُو هديه بَدِيه،

میتنه که ازی چیزا بیره: طَلّا، نُقره و برونز؛ ^۶ چُوغِ لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رنگ و کتانِ نَرم و مُوی بُز؛ ^۷ پوستِ سُرخ شُدِه قُوج و پوستِ نَرم-و-قِیمتی، چِیوِ بِرختِ آکاسی، ^۸ روغونِ زیتونِ بَلدِه چِراغا، مَوادِ خوشبُوی بَلدِه روغونِ مَسَح و بَلدِه بُخورِ خوشبُوی، ^۹ سنگای عقیق و دیگه سنگای قِیمتی بَلدِه ایفود و سینه بَندِ پیشوای بُزرگ.

أسبابِ لازمِ بَلدِه جایگاهِ مُقدَّس

^{۱۰} تمامِ آدمای لایق و دانادل از بین شُمو بییه و هر چیزی ره که خُداوند امر کده جور کُنه: ^{۱۱} جایگاهِ مُقدَّس ره دَ شُمُولِ خِیمه شی و پوش شی، چنگک ها و چِیو های چارتراش شی، پُشتِ بَندا، سَتُون ها و پایه های شی؛ ^{۱۲} صندوقِ شهادت و دِستکِ چِیو های شی، جای کِفاره یعنی سرپوشِ صندوق و پرده که مُقدَّسترین جای ره پُوت مُونه؛ ^{۱۳} میز و دِستکِ چِیو ها و پگِ ظرفای شی و نانِ حُضُورِ خُداوند؛ ^{۱۴} چِراغدانِ بَلدِه روشنی دَ شُمُولِ چِراغا و روغو و دیگه أسباب شی؛ ^{۱۵} قُربانگاهِ بُخورِ خوشبُوی و دِستکِ چِیو های ازو، روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبُوی؛ پرده درگه جایگاه؛ ^{۱۶} قُربانگاهِ قُربانی سوختنی و أُجاقِ برونزی ازو، دِستکِ چِیوها و تمامِ أسباب شی؛ حَوْض و پایه شی، ^{۱۷} پرده های چاردیوالی حَولی، سَتُون ها و پایه های ازوا و پرده درگه حَولی؛ ^{۱۸} میخ های جایگاه و میخ های چاردیوالی و ریسپونای ازوا؛ ^{۱۹} کالا های بافته شُدِه که بَلدِه خِدمت کدو دَ جایگاهِ مُقدَّس پوشیده مُوشه، یعنی کالا های مُقدَّسِ هارُونِ پیشوا و کالا های باچه های شی که اونا بَلدِه خِدمتِ پیشوایی مُپوشه.

هدیه های مردُم و کارای اُستاد ها

^{۲۰} بعد ازو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل از حُضُورِ مُوسی رفت. ^{۲۱} هر کس که دِ دل شی شور-و-شوق پیدا شُد و روح و روان شی او ره حَرکت دَد، او اَمده بَلدِه خُداوند هدیه اُورد و امو هدیه ها بَلدِه جور کدونِ خِیمه مُلاقات و أسباب شی و امچنان بَلدِه کالا های

مُقَدَّسِ اسْتِعْمَالِ شُد. ^{۲۲} پس خاتونو و مردکو اَمده از تى دِلِ خُو دَ رِضَايَتِ خُو حلقه هاى بېنى، گوشواره ها، انگشترى ها، گردو بندها و ديگه چيزاى طِلايى خُو ره اُورد و دَ عنوانِ هديه دَ خداوند تقدِيمِ كد. ^{۲۳} و هر كسى كه صاحبِ رَختِ لاجوردى، ارغوانى و سُرخ رَنگ و كتان و موى بَز و پوستِ سُرخ شُدِه قُوچ و پوستِ نَرم-و-قِيمَتى بُود، اونا ره اُورد. ^{۲۴} و ام تمامِ كساي كه هديه نُقره و برونز اُورد، اُو ره دَ خداوند تقدِيمِ كد. و دَ پيشِ هر كس كه چيو اَكاسى پيدا شُد، اُو ره بَلدِه خِدْمَتِ دَ خِيْمِه اُورد. ^{۲۵} پگِ خاتونوى لايق و دانادلِ قَدِ دِستايِ خُو پاشُمِ ميرِيشَت و چُوغِ ريشته شُدِه لاجوردى، ارغوانى و سُرخ رَنگ و كتانِ نَرمِ ميُورد. ^{۲۶} امچنانِ پگِ خاتونوى كه شوق و لياقتِ دَشت، موى بَزِ ميرِيشَت. ^{۲۷} رهبرايِ قومِ سنگايِ عقيق و ديگه سنگايِ قِيمَتى ره بَلدِه ايفود و سِيْنِه بَندِ اُورد. ^{۲۸} اونا مَوادِ خوشبُوى و روغونِ زَيْتونِ بَلدِه روشنى و بَلدِه روغونِ مَسَحِ و بُوخورِ خوشبُوى ام اُورد. ^{۲۹} خلاصه، پگِ مردكو و خاتونوى قومِ اِسْرَائِيلِ كه دِلِ ازوا اونا ره تشويقِ كد، بَلدِه تمامِ كارايِ كه خداوند دَ موسى اَمر كُد، اونا دَ رِضَايَتِ و خوشى دِلِ خُو بَلدِه خداوند هديه ها اُورد.

اُستادِ ها بَلدِه كارِ جايگاهِ مُقَدَّسِ

^{۳۰} پس موسى دَ بنى اِسْرَائِيلِ كُفَت: ”اينه، خداوند بَصَلَّيْلِ باچه اُورى نوسِه حُور ره كه از طايفه يهُودا اُسْتِه، اِنْتِخابِ كده دَ نامِ كُوى كد ^{۳۱} و اُو ره از روحِ اِلهى پُر كده دَزُو حِكْمَتِ و عقلِ و دانايى و مهارتِ بَلدِه هر كارِ هُنرى دَد، ^{۳۲} تاكه دَ طِلاَسازى، نُقره سازى و دَ كارايِ برونز قابلِ و ماهرِ بَشِه. ^{۳۳} اُو امچنانِ دَ كارِ سنگِ تراشى، جواهرِ سازى، نَجارى و حَجارى و دَ رَقْمِ رَقْمِ كارايِ هُنرى اُسْتا يَه. ^{۳۴} خداوند دَزُو و دَ اَهولياپِ باچه اَخِيَسامَكِ از طايفه دان، اِسْتِعْدادِ تَعْلِيمِ دَدونِ هُنر ره دَ ديگرو ام بَخَشِيد. ^{۳۵} خداوند دِلِ ازوا ره پُر از حِكْمَتِ كده تا اونا دَ هر رَقْمِ كارا مهارتِ دَشته بَشِه، يعنى دَ نَقاشى، دِستِ دوزى و گُلدوزى قَدِ چُوغِ هاى لاجوردى، ارغوانى و سُرخ رَنگ و دَ بافتونِ كتانِ نَرم و مِيدِه

بافت؛ و ام تا توانایی جور کدونِ هر چیز ره دشته بشه.

۳۶ بَصَلَّيْل و اَهْوِيَاب و پگِ اُسْتاد هَايِ كِه خُداوند دَزوا بَلدِه جور كدونِ جايگاهِ مُقَدَّسِ اِسْتِعْدَاد و قَابِلِيَّتِ دَدِه، خِدْمَتِ كَنه و تَمَامِ كَارَا رِه دَ مُطَابِقِ اَمْرِ خُداوند اِنجامِ بَدِيه.

شروعِ كارِ جايگاهِ مُقَدَّسِ

۲ پس مُوسَى بَصَلَّيْل و اَهْوِيَاب و ديگه آدمای قابلِ ره كُوي كد، يعنى كسای ره كه خُداوند بَلدِه ازوا مهارت و دانایی دَدِه بُود و دَ دِلِ شَيِ شُور-و-شُوقِ پيدا شُدَد كه نَزديكِ اَمَدِه كار ره اِنجامِ بَدِيه. ۳ اونا تَمَامِ هَدِيه-هَای رِه كه بَنِي اِسْرَائِيلِ بَلدِه خِدْمَتِ و جور كدونِ جايگاهِ مُقَدَّسِ اُورده بُود، از دِسْتِ مُوسَى كَرِفَتِ و مَرْدُمِ هَر صَبَاحِ دَ رِضَايَتِ خُودِ خُو هَدِيه-هَای ديگه دَ پيشِ اَزُو اُورده رِي بُود. ۴ پس تَمَامِ اُسْتاد هَای كه مَشْغُولِ كارِ جايگاهِ مُقَدَّسِ بُود، از سَرِ كَارَايِ خُو دَ دِيرِ مُوسَى اَمَدِ ۵ و دَزُو كُفَتِ: ”مَرْدُمِ بَلدِه اِنجامِ دَدونِ كَارِي كه خُداوند اَمَرِ كَدِه، از ضَرْوَرَتِ كَدِه كَلُو مَوَادِ مِيرِه.“ ۶ اوخْتِه مُوسَى حُكْمِ دَدِ و اِي حُكْمِ دَ تَمَامِ خِيْمِه-گَاهِ اِعْلانِ شُد كه مُوَكُفَتِ: ”مَرْدَكُو و خَا تُونو بَلدِه هَدِيه-هَای جايگاهِ مُقَدَّسِ ديگه هِيچِ كارِ نَكُنِه.“ پس قَوْمِ از اُورِدونِ هَدِيه هَا قُوي شُد، ۷ چراكه هَدِيه-هَای مَوْجُودِ بَلدِه جور كدونِ جايگاهِ كِفَايَتِ مُوكَدِ و از حَدِّ اَمِ كَلُو بُود.

تَرْتِيبِ كَارِ

۸ تَمَامِ آدمای مَاهِرِ و دانا كه دَ كارِ مَشْغُولِ بُود، بَلدِه جايگاهِ دَه دانه پَرِدِه كَتانِ نَرْمِ و مِيدِه بافتِ رِه قَدِ چُوغِ هَای لاجُوردي، اَرغَوَانِي و سُرْخِ رَنگِ جور كد و دَ رُويِ پگِ شَيِ عَكْسِ كِرُويِ هَا دَ وَسِيْلَهِ دِسْت-دُوزِ لايِقِ كُلدُوزِي شُد. ۹ دِرَازِي هَر پَرِدِه بِيَسْتِ و هَشْتِ تِوَعِي و بَرِ شَيِ چارِ تِوَعِي بُود و تَمَامِ پَرِدِه هَا يگِ اِنْدازِه بُود. ۱۰ اونا پَنجِ پَرِدِه رِه قَدِ يگِديگِه شَيِ

کوک کده یگ پرچه جور کد و پَنج پرده دیگه ره ام قد یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه دیگه. ^{۱۱} د لب پرده آخر پَنج پرده اول اونا بتونی ها از تار لاجوردی رنگ دوخت و د پَنج پرده دوّم ام امی رقم کد. ^{۱۲} بعد ازو اونا پنجاه دانه بتونی د لب یگ تخته و پنجاه دانه بتونی د لب دیگه تخته جور کد، پنجاه پنجاه بتونی که روی د روی یگدیگه بود. ^{۱۳} اونا امچنان پنجاه چنگک طلائی تیار کد و د وسیله ازوا پَنج پرده اول ره قد پَنج پرده دوّم وصل کد و پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شد.

^{۱۴} بعد ازو اونا چند پرده از موی بز بافت تا یگ خیمه د بله جایگاه مقدّس بشه. جمله پرده ها یازده بود. ^{۱۵} درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بود؛ امو یازده پرده یگ اندازه بود. ^{۱۶} اونا پَنج پرده ره د یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه جور کد و شش پرده دیگه ره ام یگ پرچه دیگه. ^{۱۷} بعد ازو اونا پنجاه بتونی د لب پرده آخر یگ پرچه و پنجاه بتونی د لب پرده آخر پرچه دیگه جور کد. ^{۱۸} اونا بلده یگجای کدون خیمه پنجاه چنگک برونزی ام جور کد تا که خیمه یگ پرچه بشه. ^{۱۹} بعد ازو اونا بلده خیمه از پوست سُرخ شده قوچ یگ پوش جور کد و د بله ازو یگ پوش دیگه از پوست نرم و قیمتی.

^{۲۰} بعد ازو اونا چپو های چار تراش ره از درخت اکاسی بلده دیوالای جایگاه جور کد و اونا ره شیخکی ایسته کد. ^{۲۱} درازی هر چپو چار تراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بود. ^{۲۲} هر چپو چار تراش دو دانه زبونک دشت که د چپو چار تراش پالوی خو جفت موشد. و اونا تمام چپو های چار تراش جایگاه ره د امزی طریقه تیار کد. ^{۲۳} اونا امزو چپو های چار تراش بیست دانه شی ره بلده طرف جنوب جایگاه جور کد ^{۲۴} و بلده تینه حصّه امزو بیست چپو چار تراش چل پایه نُقرهیی ام تیار کد؛ د زیر هر چپو چار تراش دو پایه بلده امزو دو زبونک بود و دو پایه د زیر چپو چار تراش پالوی شی بلده دو زبونک ازو. ^{۲۵} بلده طرف دوّم جایگاه، یعنی طرف شمال شی، اونا بیست چپو چار تراش جور کد ^{۲۶} قد چل پایه نُقرهیی، یعنی دو پایه د زیر یگ چپو چار تراش و دو پایه د زیر چپو چار تراشی که د پالوی شی بود. ^{۲۷} بلده پشت جایگاه، طرف غرب اونا شش چپو

چارتراش جور کد. ^{۲۸} اونا امچنان دُو چيو چارتراش بلده هر کنج پسنه حصه جاگاه جور کد. ^{۲۹} امی دُو چيو چارتراش کنج از زیر تا باله د یگدیگه خو چسپیده بود و د منه یگ حلقه سخت شدد. دُو چيو کنج دیگه ام د امزی رقم جور شدد. ^{۳۰} پس د او طرف هشت چيو چارتراش قد شونزده پایه نقرهیی بود: دُو پایه د تی هر چيو چارتراش.

^{۳۱} علاوه ازی اونا پشتبند ها ره از چيو برخت اکاسی تیار کد، یعنی پنج پشتبند بلده چيو های چارتراش یگ طرف جاگاه، ^{۳۲} و پنج پشتبند بلده چيو های چارتراش دیگه طرف جاگاه و پنج پشتبند بلده چيو های چارتراش که طرف غرب د پسنه حصه جاگاه یه. ^{۳۳} پشتبندی که د غول چيو های چارتراش بود، از سر تا آخر دیوال خیمه تیر شدد. ^{۳۴} بعد ازو اونا پگ چيو های چارتراش ره قد روی کش طلایی پوشند و بلده محکم گرفتون پشتبند ها اونا حلقه های طلایی جور کد و پشتبند ها ره ام قد روی کش طلایی پوشند.

^{۳۵} اونا پرده داخل خیمه ره از کتان نرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کد و عکس کرُوبی ها ره د وسیله دستدوز لایق د روی پرده گلدوزی کد. ^{۳۶} بعد ازو اونا چار ستون از چيو اکاسی بلده امزو پرده جور کد و اونا ره قد روی کش طلایی پوشنده بلده شی چنگک های طلایی و چار پایه نقرهیی تیار کد. ^{۳۷} اوخته یگ پرده بلده دروازه خیمه از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتان نرم و میده بافت د وسیله یگ گلدوز لایق جور کد. ^{۳۸} و بلده امزی پرده اونا پنج ستون ره قد چنگک های شی جور کد و سر ستون ها و تیر سر ستون ها ره قد روی کش طلایی پوشند و پنج پایه شی ره ام از برونز تیار کد.

جور کدون صندوق

^{۳۷} بعد ازو بصکلیل صندوق ره از چيو اکاسی جور کد که درازی شی دُو و نیم

توغی، بر شی یگ و نیم توغی و بلندی شی ام یگ و نیم توغی بود. ^۲ منه شی و برون شی ره قد روی کش طلای خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چفتی طلایی جور کد. ^۳ او چار حلقه طلایی تیار کده اونا ره د چار پایه صندوق سخت کد، یعنی دو حلقه د یگ طرف شی و دو حلقه د دیگه طرف شی. ^۴ بعد ازو دو دستک چپو دراز از برخت اکاسی جور کد و اونا ره قد روی کش طلایی پوشند ^۵ و امو دستک چپوها ره د منه حلقه ها د دو بغل صندوق تیر کد. اونا بلده بردون صندوق بود. ^۶ او «جای کفاره» یعنی سرپوش صندوق ره از طلای خالص جور کد که درازی شی دو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بود. ^۷ اوخته او دو مجسمه کروی ره د هر دو سر جای کفاره از طلای چکش کاری شده جور کد. ^۸ یگ کروی د یگ سر جای کفاره و دیگه شی د دیگه سر جای کفاره بود. هر دو شی ره قد جای کفاره از یگ پرچه طلا جور کد. ^۹ بال های کروییا د بله جای کفاره واز شده د بله ازو سایه کدد. روی های ازوا طرف یگدیگه و نظر های شی طرف جای کفاره بود.

جور کدون میز نان مقدس

^{۱۰} او میز ره ام از چپو اکاسی جور کد که درازی شی دو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بود. ^{۱۱} او میز ره قد طلای خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چفتی طلایی جور کد. ^{۱۲} و یگ لبکی د اندازه چار ناخو د گرد شی جور کده امو لبکی طلایی ره باله تر از چفتی د گرداگرد میز گرفت. ^{۱۳} او چار حلقه طلایی بلده میز ریختند و حلقه ها ره د چار سنگ میز، یعنی د پایه های شی سخت کد. ^{۱۴} حلقه ها نزدیک لبکی بود و مثل خانه بلده دستک چپو های دراز د وخت بردون میز استعمال موشد. ^{۱۵} او دستک چپو های دراز ره بلده بردون میز از برخت اکاسی جور کد و اونا ره قد روی کش طلایی پوشند. ^{۱۶} او امچنان ظرفای ره که د بله میز ایشته موشد از طلای خالص جور کد، یعنی قاب ها و کاسه ها، و جام ها و پيله های ره که بلده ریختندون

جور کدون چِراغدان

^{۱۷} او چِراغدان ره از طِلایِ خالص و چکش کاری شده، جور کد. امو چِراغدان، پایه و شاخه های شی، قد کاسه های گل، پندُوق ها و بلگای گل پگ شی از یگ پرچه بود. ^{۱۸} از دُو بغل چِراغدان شش شاخه بر شُد: سه شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی. ^{۱۹} سه کاسه گل بادامی قد پندُوق و بلگ گل د شاخه طرف راست و سه کاسه گل بادامی قد پندُوق و بلگ گل د شاخه طرف چپ بود. امو شش شاخه که از چِراغدان بر شُد عین چیز بود. ^{۲۰} و د خود پایه چِراغدان چار کاسه گل بادامی قد پندُوق ها و بلگای گل شکل دده شُد. ^{۲۱} یگ پندُوق د زیر دُو شاخه اول که از دُو بغل چِراغدان بر شُد، یگ پندُوق د زیر دُو شاخه دوّم و یگ پندُوق د زیر دُو شاخه سوّم، یعنی د زیر هر شش شاخه که از چِراغدان بر شُد پندُوق بود. ^{۲۲} شاخه ها و پندُوق ها پگ شی از یگ پرچه طِلایِ خالص و چکش کاری شده بود. ^{۲۳} بعد از هفت چِراغ قد چِراغ گلگرک ها و پطنوس های شی از طِلایِ خالص جور کد. ^{۲۴} او چِراغدان و تمام اسباب شی ره از یگ وزنه طِلایِ خالص جور کد.

جور کدون قُربانگاهِ بُخورِ خوشبوی

^{۲۵} بعد از قُربانگاهِ بُخور ره از چپو اکاسی د شکل چار کُنچ جور کد که یگ توغی درازی، یگ توغی بر و دُو توغی بلندی دشت و شاخای شی قد خود شی از یگ چپو بود. ^{۲۶} سر، چارطرف و شاخای شی ره قد طِلایِ خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چفتی طِلایی جور کد. ^{۲۷} و د دُو طرف قُربانگاه د زیر چفتی طِلایی، د هر دُو گوشه شی دُو حلقه طِلایی تیار کد که اونا جای بلده دستک چپو های دراز بود و قد دستک چپو ها که قد دستک چپو ها قُربانگاه برده موشد. ^{۲۸} امو دستک چپو های دراز ره از درخت

اکاسی تیار کد و اونا ره قد روی کَشِ طَلایی پوشند. ^{۲۹} بعد ازو روغونِ مُقَدَّسِ مَسَح و بُخورِ خَالِصِ خوشبوی ره د وسیله یگ عَطرساز جور کد.

جور کدونِ قُربانگاهِ بَلدِه قُربانی های سوختنی

۳۸ ^۱ اُو قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره از چپوِ اکاسی دَ شکلِ چار کُنچ جور کد که پَنج توغیِ بَرازی شی، پَنج توغیِ بَر شی و سه توغیِ بَلندی شی بُود. ^۲ اُو دَ چار کُنچِ ازو چار شاخ تیار کد که قُربانگاه و شاخای شی از یگ چپو جور شُد و تمامِ قُربانگاه ره قد روی کَشِ برونزی پوشند. ^۳ بعد ازو تمامِ اَسبابِ قُربانگاه، یعنی سَطَل ها، خاک اَنداز ها، کاسه ها، چَنگک ها و آتشدان ها ره از برونز جور کد. ^۴ و بَلدِه قُربانگاه یگ اُجاقِ برونزی ام تیار کد که تاهتر از لبِ قُربانگاه تا نیمِ بَلندی شی جای-د-جای شُد. ^۵ اُو چار حَلقَه برونزی ریختند که دَ چار کُنچِ اُجاقِ سخت شُد. اونا مِثَلِ خانه بَلدِه دِستکِ چپو های بَراز بُود. ^۶ اُو دِستکِ چپوها ره از بَرختِ اکاسی جور کد و اونا ره قد روی کَشِ برونز پوشند ^۷ و اُمُو دِستکِ چپوها ره دَ مَنه حَلقَه های دُو بَغَلِ قُربانگاه تیر کد تاکه قد ازوا بُرده و اُورده شُنه. خُلاصه، اُو قُربانگاه ره قد تَخته ها جور کد و مَنه شی خالی بُود.

^۸ بعد ازو حَوْض و پایهِ ها شی ره از برونز جور کد و اُمُو برونز ره از آینه های برونزی خاتونوی که دَ دانِ درگِه خیمِه مُلاقاتِ خِدمتِ مُوکد، گِرِفَت.

جور کدونِ حَوَلیِ جاییگاهِ مُقَدَّس

^۹ بعد ازو چاردیوالی حَوَلیِ ره جور کد:

طرفِ جَنُوبِ حَوَلیِ پَرده ها از کَتانِ نَرم و مَیدِه بافت که صد توغیِ بَرازی دَشت، گِرِفَتِه شُد. ^{۱۰} اُمُو پَرده ها بیست سَتُونِ دَشت و بیست پایهِ برونزی، و چَنگک ها و

پُشت‌بند های ستون ها نُقره‌یی بود.

^{۱۱} و طرفِ شمالِ شی پرده ها دِ رِازی صد توغی بود که بیست ستونِ قد بیست پایه برونزی دشت و چنگک های ستون‌ها قد پُشت‌بند های شی از نُقره بود.

^{۱۲} و طرفِ غَربِ شی پرده های پنجاه توغی بود که ده ستونِ قد ده پایه دشت و چنگک های ستون‌ها قد پُشتبند های شی نُقره‌یی بود.

^{۱۳} و طرفِ شَرقِ شی یعنی طرفِ آفتو بُرُشد پنجاه توغی بود.

^{۱۴} پرده های یگ طرفِ درگه پوزده توغی بود که سه ستون و سه پایه دشت. ^{۱۵} و پرده های دیگه طرفِ درگه حولی ام پوزده توغی بود که سه ستون و سه پایه دشت. یعنی پرده های ای طرف و او طرف شی یگ رقم بود.

^{۱۶} تمام پرده های چاردیوالی حولی از کتانِ نرم و میده بافت جور شُد. ^{۱۷} پایه های ستون‌ها از برونز بود، مگم چنگک ها و پُشت‌بند های ستون‌ها از نُقره، و سرِ ستون‌ها قد نُقره پوشنده شُد. تمام ستون های چاردیوالی حولی قد پُشت‌بند های نُقره‌یی دِ یگ‌دیگه وصل شُد.

^{۱۸} پرده دروازه چاردیوالی از کتانِ نرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رنگ دِ وسیله یگ گلدوزِ لایق جور شُد. رِازی شی بیست توغی و بلندی شی رقم پرده های چاردیوالی پنج توغی بود ^{۱۹} که چار ستون دشت و چار پایه برونزی، و چنگکا و تیرای پُشت‌بند شی از نُقره بود و سرِ ستونا قد نُقره پوشنده شُد. ^{۲۰} تمام میخ های جایگاه و چاردیوالی حولی از برونز بود.

مواد و حسابِ جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّس

^{۲۱} اینی حسابِ موادِ جایگاه، یعنی جایگاهِ صندوقِ شهادتِ آسته که دِ امرِ موسی ثبت شد و لاویا خدمت کده دِ تی نظرِ ایتامار باچه هارون پیشوا امی کار ره انجام دد. ^{۲۲} بِصَلِّئِلِ باچه اوری و نوسه حور از قبیله یهودا، پگ چیزای ره که خدانود دِ موسی امر کد،

جور کد. ^{۲۳} دستیارِ ازو اهلویاب باچه اخیسامک از قبیلَه دان بُود. او د کارای نقاشی، طراحى و گلدوزى قد چوغِ ارغوانى و سُرخ رنگ د بَله کتانِ نَرم و میده بافت قابل و ماهر بُود.

^{۲۴} تمامِ طَلایى که بلده پگِ کارای جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّسِ مَصْرَفِ شُد و طَلایى هدیه مردُم بُود، بیست و نه وَزنه و هفت صد و سی مِثقال د مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّسِ وَزن دشت. ^{۲۵} و نُقره که از دَرکِ سرشُماری جماعتِ جَم شُد، صد وَزنه و یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پنج مِثقال د مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّسِ وَزن دشت. ^{۲۶} از هر مردِ که عُمَر شى بیست یا باله تر از بیست سال بُود و د سرشُماری حساب شُد، فی نفر یگ بیقع، یعنی نیم مِثقال نُقره د مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّسِ جَم آوری شُد. و تعدادِ ازوا شش صد و سه هزار و پنج صد و پنجاه نفر بُود. ^{۲۷} بلده ریختونِ پایه‌های خیمه مُقدَّس و پایه‌های ستونای پرده داخل ازو صد وَزنه نُقره مَصْرَفِ شُد. صد پایه از صد وَزنه، یعنی یگ وَزنه بلده هر کُدم ازوا. ^{۲۸} و از یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پنج مِثقال نُقره چنگک های ستون‌ها، پشت‌بندا و رُوی‌کشِ بَله سرِ ستون‌ها جور شُد. ^{۲۹} برونزِ هدیه شُد هفتاد وَزنه و دو هزار و چار صد مِثقال بُود. ^{۳۰} قد امزو موادِ برونزِ اونا پایه‌های دروازه خیمه مُلاقات، قُربانگاهِ برونزی، اُجاقِ برونزی و تمامِ سامانِ قُربانگاه ره جور کد. ^{۳۱} امچنان پایه‌های چاردیوالی حولى و پایه‌های درگه حولى و پگِ میخ‌های خیمه و تمامِ میخ‌های گِردوبَرِ حولى ره امزو موادِ برونزِ تیار کد.

جور کدونِ کالای پیشوایو

^{۳۹} از چوغِ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ، اونا کالاهای بافتگی بلده خدمتگرای جایگاهِ مُقدَّسِ جور کد. اونا امچنان کالای مُقدَّسِ ره بلده هارون تیار کد، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کد. ^۲ ایفودِ پیشوا از طَلّا و از چوغِ های لاجوردی،

اَرغَوَانِي و سُرْخ رَنگ و از كَتانِ نَرَم و مِيدَه بافتِ جُور شُد. ^۳ اُونَا وَرَق هَايِ طِلَّاهِ رَه
چَكُش زَدَه بَرِيك كَد و دَ شَكْلِ تَارَايِ نَازَك بُرِيد تَاكَه دَ و سِيْلَه يَك دِسْت-دُوزِ لايِق دَ بَيْنِ
چُوغِ هَايِ لاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و سُرْخ رَنگ دَ بِلَه كَتانِ نَرَم كَار شُنَه. ^۴ اُونَا بَلَدَه ايفُودِ دُو
سَرشانه يِي جُور كَد كَه دَ دُو شِنِگِ ايفُودِ بَنَد مُوشُد. ^۵ و بَنَد ايفُودِ كَه دَ بِلَه شِي بَسْتَه
مُوشُد، قَد خُودِ ايفُودِ از يَك رَخْت و يَك جِنَس بُوَد يَعْنِي از تَارِ طِلَّايِي و از چُوغِ هَايِ
لاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و سُرْخ رَنگ و از كَتانِ نَرَم و مِيدَه بافتِ جُور شُد، فِقْطِ اُمُو رَقْمِيكَه
خُداوند دَ مُوسَى اَمْر كَدَد.

^۶ و اُونَا دُو سَنگِ عَقِيْقِ اَسْمَانِي رَه دَ قَابَكِ هَايِ طِلَّايِي سَخْت كَد و نَامِ هَايِ باچَه هَايِ
اِسْرَائِيلِ رَه دَ رُويِ اَزْوا نَقْشِ كَد، اُمُو رَقْمِ كَه يَك مُهْر نَقْشِ مُوشَه. ^۷ بَعْدِ اَزْوَ اُونَا رَه دَ بِلَه
دُو سَرشانه يِي ايفُودِ نَصَبِ كَد تَاكَه سَنگِ هَايِ يادگاريِ بَلَدَه بَنِي اِسْرَائِيلِ بَشَه، اُمُو
رَقْمِيكَه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر كَدَد.

^۸ اُو سِيْنَه-بَنَد رَه مِثْلِ ايفُودِ وَرِي از تَارِ طِلَّايِي و چُوغِ هَايِ لاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و سُرْخ
رَنگ و از كَتانِ نَرَم و مِيدَه بافتِ دَ و سِيْلَه يَك دِسْت-دُوزِ لايِق جُور كَد. ^۹ اُو دَ شَكْلِ
چَارَكُنْجِ بُوَد و اُونَا اُو رَه دُو قَت كَد كَه دِرَازِي شِي يَك قَرِيشِ و بَرِ شِي اَم يَك قَرِيشِ و
دُو قَت بُوَد. ^{۱۰} اُونَا دَزُو چَارِ قَطَارِ سَنگِ نَصَبِ كَد: دَ قَطَارِ اوَّلِ عَقِيْقِ جِگَرِي، ياقُوتِ
زَرْدِ و زَمَرْدِ؛ ^{۱۱} دَ قَطَارِ دُومِ فَيروزَه، ياقُوتِ نَيْلِي و اَلْماسِ؛ ^{۱۲} دَ قَطَارِ سِومِ سَنگِ يِمَانِي،
عَقِيْقِ آوِي و لَعْلِ كَبُود؛ ^{۱۳} و دَ قَطَارِ چَارُمِ زَبْرَجَدِ زَرْدِ، عَقِيْقِ اَسْمَانِي و يَشْمِ. پَكِ شِي دَ
قَابَكِ هَايِ طِلَّايِي نَصَبِ شُدَد. ^{۱۴} تَعْدَادِ سَنگَا دَ مُطَابِقِ تَعْدَادِ نَامِ هَايِ باچَه هَايِ اِسْرَائِيلِ
دِوازْدَه سَنگِ بُوَد و نَامِ هَر كُدَمِ اَزْوا دَ بِلَه يَك سَنگِ نَقْشِ شُدَد، رَقْمِي كَه دَ مُهْر نَقْشِ
مُوشَه و هَر كُدَمِ اَزْوا قَد نَامِ خُو از يَكِي اَمزُو دِوازْدَه طايِفَه اِسْرَائِيلِ نُمَاينْدَگِي مُوكَد.

^{۱۵} اُونَا دَ بِلَه سِيْنَه-بَنَدِ زَنْجِيْرَايِ بافْتَه شُدَه رَه رَقْمِ رِيَسِپُو اَلِّي از طِلَّايِ خَالِصِ جُور كَد.
^{۱۶} اُونَا دُو قَابَكِ طِلَّايِي و دُو حَلْقَه طِلَّايِي جُور كَد. پَسِ اُمُو دُو حَلْقَه رَه دَ دُو لَبِ سِيْنَه-
بَنَدِ مَحْكَمِ كَد. ^{۱۷} بَعْدِ اَزْوَ اُمُو دُو زَنْجِيْرِ طِلَّايِي رَه دَ دُو حَلْقَه كَه دَ دُو لَبِ سِيْنَه-بَنَدِ نَصَبِ

شُدُد، بسته کد ^{۱۸} و دُو سرِ دِیگِه امزُو دُو زنجیرِ ره دَ دُو قابکِ نَصَبِ کد، و اُمُو دُو قابکِ ره دَ دُو شانِه ایفودِ دَ پیشِ رُویِ محکمِ کد. ^{۱۹} بعد ازُو اونا دُو حلقه طِلائیِ دِیگِه جورِ کد و اونا ره دَ دُو گوشِه سینه-بندِ که دَ لبِ طرفِ داخلِ ایفودِ بُود، سختِ کد. ^{۲۰} اونا بسمِ دُو حلقه طِلائیِ دِیگِه جورِ کد و اونا ره دَ تینه حصّه سرشانهییِ دَ پیشِ رُویِ ایفودِ، نزدیکِ دَرزِ شیِ کمِ ذره باله‌ترِ ازِ بندِ ایفودِ سختِ کد. ^{۲۱} بعد ازُو اونا حلقه های سینه-بندِ ره قدِ یگِ فیتِه لاجوردیِ رنگِ دَ حلقه های ایفودِ بسته کد تا که دَ بله بندِ ایفودِ قرارِ دشته بشه و سینه-بندِ ازِ ایفودِ جدا نشنه، اُمُو رقمیکه خُداوندِ دَ موسیِ امرِ کُدد.

^{۲۲} اُو امچنانِ پیرونِ ایفودِ ره مُکَمَلِ ازِ چوغِ لاجوردیِ رنگِ دَ وسیله یگِ تانسته بافِ جورِ کد. ^{۲۳} بلده جایِ سرِ شیِ، دَ غولِ، یگِ سُلَاحِ تیارِ کد و گرداگردِ جاغه شیِ ره مثلِ زرهِ قیغِ شُدِه جورِ کد تا که پاره نشنه. ^{۲۴} دَ قیغِ دامونِ پیروِ اونا قدِ چوغِ های لاجوردیِ، اَرغوانیِ و سُرخِ رنگِ و ازِ تارایِ کتانِ نرمِ ثوپکِ ها دَ شکلِ اَنارِ جورِ کد. ^{۲۵} اونا امچنانِ زنگوله ها ره ازِ طِلائیِ خالصِ جورِ کد و اُمُو زنگوله ها ره دَ بینِ ثوپکِ های اَنارِ دَ قیغِ دامونِ پیروِ اوزو کد؛ یعنی دَ گرداگردِ دامونِ پیروِ دَ بینِ هر دُو ثوپکِ اَنارِ یگِ زنگوله اوزو کد: ^{۲۶} یگِ زنگوله و یگِ ثوپکِ اَنارِ، یگِ زنگوله و یگِ ثوپکِ اَنارِ، دَ گرداگردِ دامونِ پیرونِ که بلده خدمتِ کدو پوشیده مُوشدِ اوزو بُود، اُمُو رقمیکه خُداوندِ دَ موسیِ امرِ کُدد.

^{۲۷} اونا بلده هارونِ و باچه های شیِ پیرونا ره دَ وسیله یگِ تانسته بافِ ازِ کتانِ نرمِ، ^{۲۸} لُونگیِ ره ازِ کتانِ نرمِ، کوله های نُوربندِ ره ازِ کتانِ نرمِ و زیرِ پوشیِ ره ازِ تکه کتانِ نرمِ و میده بافتِ جورِ کد. ^{۲۹} و کمر بسته ره ازِ کتانِ نرمِ و چوغِ های لاجوردیِ، اَرغوانیِ و سُرخِ رنگِ دَ وسیله یگِ گُلدوزِ لایقِ جورِ کد، اُمُو رقمیکه خُداوندِ دَ موسیِ امرِ کُدد.

^{۳۰} اَخْرِکارِ اونا نشانِ نیم‌تاجِ مُقدّسِ ره ازِ طِلائیِ خالصِ جورِ کد و اُمُو رقمیکه یگِ حَکاکِ اَنگُشتیِ ها ره نقشِ مُونه، اینی کلمه ها ره دَ رُویِ شیِ حَکِ کد: «وَقَفِ شُدِه

خداوند.»^{۳۱} و اونا امو نشان ره قد یگ فیتِه لاجوردی رنگ د بَلِه لُونگی بسته کد، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد.

^{۳۲} پس پگ کارای جایگاه یعنی خیمه ملاقات تکمیل شد و بنی اسرائیل پگ چیزا ره امو رقم که خداوند د موسی امر کدد، د آخر رسند.^{۳۳} و اونا جایگاه ره پیش موسی آورد: خیمه و تمام اسباب شی ره قد چنگک ها، چپو های چار تراش، پشت بندا، ستون ها و پایه های شی؛^{۳۴} پوش های پوست سُرخ شده قوچ قد پوش های پوست نَرم-و-قیمتی و پرده مقدسترین جای؛^{۳۵} صندوق شهادت ره قد دستک چپو های دراز و جای کفاره یعنی سرپوش صندوق؛^{۳۶} میز و تمام ظرفای شی ره قد نان حضور خداوند؛^{۳۷} چراغدان طلای خالص ره قد چراغای قطار چینده شده و تمام اسباب شی و روغو بلده روشنی شی؛^{۳۸} قربانگاه طلایی، روغون مسح، بخور خوشبوی و پرده درگه خیمه ره؛^{۳۹} قربانگاه برونزی ره قد اُجاق برونزی و دستک چپو های دراز ازو و دیگه اسباب شی؛ حوض ره قد پایه شی؛^{۴۰} پرده های چار دیوالی حولی ره قد ستون ها و پایه های شی؛ پرده درگه حولی ره قد ریسپونا و میخ های شی و پگ اسباب شی بلده خدمت کدو د جایگاه یعنی خیمه ملاقات؛^{۴۱} امچنان کالا های بافته شده ره بلده خدمت کدو د جایگاه مقدس، یعنی کالا های مقدس ره بلده هارون پیشوا و کالا ها ره بلده باچه های شی بخاطر خدمت پیشوایی.^{۴۲} امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد، بنی اسرائیل تمام کارا ره عملی کد^{۴۳} و موسی تمام کارای انجام شده ره توخ کد و دید که اونا پگ شی ره د مطابق توره خداوند پوره کده. پس موسی اونا ره برکت دد.

ایستلجی کدون جایگاه مقدس

۴۰^۱ بعد ازو خداوند د موسی گفت: ^۲ «د روز اول ماه اول، جایگاه یعنی خیمه ملاقات ره ایستلجی کو^۳ و صندوق شهادت ره د اونجی بیل و بعد ازو پرده مقدسترین جای ره

پیش روی شی اوزو کُو. ^۴ میز ره دَ خیمه بیر و اسباب شی ره دَ بله ازو دَ ترتیب بچی و چراغدان ره ام داخل اُورده چراغای شی ره برابر کُو. ^۵ قُربانگاهِ طَلایی ره بلده بُخورِ خوشبوی روی دَ روی صندوقِ شهادتِ بیل و پرده درگه جایگاه ره اوزو کُو. ^۶ قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره پیش درگه جایگاه یعنی خیمه مُلاقاتِ جای-د-جای کُو ^۷ و حوض ره بین خیمه مُلاقات و قُربانگاه بیل و دَ منه ازو آو شیو کُو. ^۸ گِرداگرِدِ حولی ره پرده بگِیر و پرده درگه حولی ره ام دَ جای شی اوزو کُو. ^۹ روغونِ مَسَحِ ره بگِیر و جایگاه ره قد تمام چیزای که دَ منه شی آسته و قد تمام اسباب شی مَسَحِ کده تقدیس کُو و اُو پاک موشه. ^{۱۰} پس ازو قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره قد پگِ اسباب شی مَسَحِ کده قُربانگاه ره تقدیس کُو و قُربانگاه بیخی مُقدَّس موشه. ^{۱۱} امچنان حوض و پایه شی ره مَسَحِ کده تقدیس کُو. ^{۱۲} بعد ازو هارون و باچه‌های شی ره دَ دانِ خیمه مُلاقاتِ بیر و اونا ره قد آو غُسلِ بدی ^{۱۳} و هارون ره قد کالاهای مُقدَّس بپوشن و اُو ره مَسَحِ کده تقدیس کُو تاکه اُو بحیثِ پیشوا مره خدمت کُنه. ^{۱۴} اوخته باچه‌های شی ره بیر و پیروناى ازوا ره دَزوا بپوشن. ^{۱۵} اونا ره ام مَسَحِ کُو، اُمُو رقمیکه آته ازوا ره مَسَحِ کدی، تاکه اونا ام بحیثِ پیشوا مره خدمت کُنه. مَسَحِ شُدونِ ازوا دَ مقامِ پیشوایی بلده دایم آسته و دَ تمام نسل های ازوا ادامه پیدا مونه. ^{۱۶} و موسی پگِ چیزا ره اُمُو رقم که خُداوند دَ زشی امر کد، دقیق اُمُو رقم انجام دد.

^{۱۷} پس دَ ماهِ اوّلِ سالِ دوّم، دَ روزِ اوّلِ ماه، جایگاهِ مَنظَمِ باله شد ^{۱۸} یعنی موسی جایگاه ره باله کد: اُو پایه‌های شی ره شند و چیو های چارتراش شی ره محکم کد، پشت‌بند های ازوا ره بند و ستونای شی ره ایستلجی کد. ^{۱۹} بعد ازو خیمه ره بله جایگاه اوار کد و پوشِ خیمه ره دَ سرِ ازو کَش کد، اُمُو رقمیکه خُداوند دَ موسی امر کد. ^{۲۰} اُو اُمُو دُو لَوْحِ شهادتِ ره دَ منه صندوقِ ایشت و دِستکِ چیو های دِراز ره دَ حلقه های صندوقِ جای-د-جای کد و جای کفاره یعنی سر پوشِ صندوقِ ره بله شی ایشت. ^{۲۱} بعد ازو صندوقِ شهادتِ ره داخلِ جایگاه اُورد و پرده مُقدَّس‌ترین جای ره اوزو کده دَ پیش روی

شی کَش کد، اُمُو رَقْمِیکه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر کُدد. ^{۲۲} اُو اَمِچُنان مِیز رِه دَ خِیمِه مُلاقات اُورده طرفِ شَمالِ خِیمِه بُرو از پرده که دَ پِیشِ رُویِ صِنْدُوق بُود، جَای-دَ-جَای کد ^{۲۳} و نانِ مُقَدَّس رِه دَ بِلِه شی دَ حُضُورِ خُداوند اِیشت، اُمُو رَقْمِیکه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر کُدد. ^{۲۴} اُو چِراغدان رِه داخِلِ خِیمِه مُلاقات رُوی دَ رُوی مِیز طرفِ جَنُوبِ جَایگاه اِیشت ^{۲۵} و چِراغای شی رِه دَ حُضُورِ خُداوند رُوشو کد، اُمُو رَقْمِیکه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر کُدد. ^{۲۶} اُو قُربانگاهِ طِلائی رِه اَم دَ خِیمِه مُلاقات پِیشِ رُوی پرده اِیشت ^{۲۷} و دَ بِلِه شی بُخورِ خوشبُوی رِه سوختنده دُود کد، اُمُو رَقْمِیکه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر کُدد. ^{۲۸} بعد ازو پرده درگِه جَایگاه رِه اوزو کد ^{۲۹} و قُربانگاهِ قُربانی سوختنی رِه پِیشِ درگِه جَایگاه، یعنی خِیمِه مُلاقات اِیشت و دَ بِلِه شی قُربانی سوختنی و هدیه غَلَّه-و-دانه رِه تقدیم کد، اُمُو رَقْمِیکه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر کُدد. ^{۳۰} بعد ازو حَوْضِ برونزی رِه دَ مابینِ خِیمِه مُلاقات و قُربانگاه اِیشت و دَ مَنِه ازو بَلدِه شُشت-و-شوی آو شیو کد ^{۳۱} و مُوسَى، هارُون و باچه‌های شی دِست و پایای خُو رِه قد آو ازو شُشت. ^{۳۲} هر وختیکه اونا دَ خِیمِه مُلاقات داخِلِ مُوشد و یا نزدیکِ قُربانگاه مِیمد، اوّل خود رِه مُوشُشت، اُمُو رَقْمِیکه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر کُدد. ^{۳۳} بعد ازو چاردیوالی رِه دَ گِرداگِردِ جَایگاه و قُربانگاه جَای-دَ-جَای کد و پرده درگِه حَولی رِه اوزو کد. دَمزی رَقْمِیکه مُوسَى کار رِه تَکْمیل کد.

جلالِ خُداوند

^{۳۴} پس اُور خِیمِه مُلاقات رِه پوشند و جلالِ خُداوند جَایگاه رِه پُر کد ^{۳۵} و مُوسَى نَتَنِست دَ خِیمِه مُلاقات داخِلِ شُنه، چراکه اُور دَ بِلِه شی تاه شُدد و جلالِ خُداوند جَایگاه رِه پُر کُدد. ^{۳۶} دَ تمامِ سَفَرایِ بَنیِ اِسْرَائیل، هر وختیکه اُور از بِلِه جَایگاه باله مُوشد، اونا کوچ مُوکد. ^{۳۷} ولے اگه اُور از بِلِه جَایگاه باله نَمُوشد، اونا تا روزِ باله شُدون شی رِه کوچ نَمُوکد، ^{۳۸} چراکه اُورِ خُداوند از طرفِ روزِ دَ بِلِه جَایگاه مَوْجُود بُود و دَ وختِ شَاوِ آتَشِ دَ بَینِ اُورِ و جُود دَشت و دَ نَظَرِ پَگِ قَوْمِ اِسْرَائیلِ دَ تمامِ سَفَرایِ شی معلوم مُوشد.

سوال داړيد؟ +1 807.700.6090
© آزرگي afghanbibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.